

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ДЖЕФРИ АРЧЪР

ПРОФЕСИОНАЛИСТЪТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДИНАМИЧЕН, УВЛЕКАТЕЛЕН, НАПРЕГНАТ... С НЕОБИКНОВЕНО СИЛЕН СЮЖЕТ!
ПРОФЕСИОНАЛИСТЪТ ДОСТИГА ВЪРХОВЕТЕ В ЖАНРА!

Вашингтон Пост

ДЖЕФРИ АРЧЪР ПРОФЕСИОНАЛИСТЪТ

Превод: Мария Ракъджиева

chitanka.info

Пет звезди! Този трилър ще допадне и на мъжете, и на жените!

Дейли Експрес

Конър Фицджералд работи в специална елитна част на ЦРУ. След акция в Колумбия Конър се прибира в Щатите при семейството си, за да научи, че е станал неудобен за шефовете си. От тук нататък действието се развива главоломно. И непредсказуемо. Интригата става все по-заплетена.

С интелигентен език, интересни и чудати образи, напрежение и много човешки емоции Джефри Арчър е успял да създаде интересна и невероятно приятна за четене книга.

КНИГА ПЪРВА

ИГРАЧ ОТ ОТБОРА

1.

Когато отвори вратата, алармената инсталация се задейства.

Подобна грешка можеше да се очаква от аматьор. Учудващо бе, че Конър Фицджералд я допусна. Той се славеше като добър професионалист в бранша.

Фицджералд пресметна, че ще изминат няколко минути, преди местната полиция да реагира на сигнала от района на Сан Викторина.

Оставаха няколко часа до началото на ежегодния мач срещу Бразилия, но вече половината от телевизорите в Колумбия бяха включени. Ако Фицджералд бе влязъл с взлом в заложената къща след започването на мача, полицията вероятно не би предприела нищо, докато реферът не изsvири последния сигнал. Добре известно бе, че местните престъпници гледаха на мачовете като на деветдесетминутно неприкосновено време. Но неговият план относно тези деветдесет минути бе така да обърка полицията, че тя през следващите дни да преследва сянката си. Щяха да изминат седмици, дори месеци, преди някому да дойде наум каква е истинската цел на нахлуването с взлом през съботния следобед.

Алармата все още виеше, когато Фицджералд затвори задната врата и бързо премина през малкия склад към предната част на магазина. Той не обърна внимание на рафтовете с часовници, изложени на малки поставки, нито на смарагдите в целофанени пакетчета, нито на златните предмети с различна големина, разположени зад фино изработена решетка. Към всяка вещь бе прикрепено картонче с внимателно отбелязани име и дата, така че обеднелите собственици да могат да върнат в срок от шест месеца заемите си и да получат обратно семейните бижута. Малцина успяваха да го сторят.

Фицджералд отмести встрани завесата от мъниста, която разделяше склада от предната част на магазина, и спря зад щанда. Очите му се задържаха върху протрит калъф в центъра на витрината. На избелелия капак с полуизтрити златни букви бяха изписани

инициалите „Д. В. Р“. Той остана напълно неподвижен, докато не се увери, че никой не гледа към витрината.

Когато Фицджералд бе донесъл ръчно изработения шедьовър по-рано същия ден, той бе обяснил, че желае да го продаде незабавно, тъй като няма намерение да се връща в Богота. Не бе изненадан, че предметът вече бе изложен на витрината. В целия град не можеше да се намери нищо подобно.

Канеше се да прескочи щанда, когато един младеж мина край магазина. Фицджералд замръзна на място, но вниманието на младежа бе напълно погълнато от малкото радио, притиснато до лявото му ухо. Той обърна толкова внимание на Фицджералд, колкото би обърнал на някой шивашки манекен. Когато младежът отмина, Фицджералд възседна щанда, прехвърли се през него и отиде до витрината. Огледа улицата в двете посоки, за да се увери, че наблизо няма случайни минувачи. Наистина нямаше никой. С бързо движение взе кожения калъф от стойката му и скочи обратно зад щанда. Още веднъж погледна назад към витрината, искаше да бъде сигурен, че няма свидетели на кражбата.

Фицджералд на два скока стигна до склада. Дръпна завесата от мъниста и се отправи към затворената врата. Алармата продължаваше да вие вече деветдесет и осем секунди. Той излезе на тясната уличка и се послуша. Ако бе чул воя на полицейските сирени, щеше да завие наляво и да изчезне в лабиринта от улици зад заложената къща. Но освен писъка на алармата, всичко наоколо бе тихо и спокойно. Обърна се надясно и тръгна без да бърза в посока на Карера Септима.

С няколко крачки прекоси тротоара, озърна се, пресече платното и без да се обръща назад, се отправи към другия край на улицата. Влезе в претъпкан ресторант, където група шумни запалянковци седяха пред телевизор с голям екран.

Никой не го погледна. Бяха погълнати от безкрайните повторения на трите гола, които Колумбия бе вкарала миналата година. Той седна на масата в ъгъла. Въпреки че не виждаше добре екрана, имаше чудесен изглед към улицата. Следобедният бриз люлееше над заложената къща очукана табела с надпис: „Х. Ескобар. Монте де Пиедад, основана през 1946 г.“.

Изминаха няколко минути, преди полицейската кола да спре с писък пред магазина. Когато видя двамата униформени полицаи да

влизат в зданието, Фицджералд напусна заведението през задната врата и тръгна по друга тиха и опустяла улица. Махна на първото свободно такси и каза с груб южноафрикански акцент:

— „Белведере“ на площад „Боливар“, ако обичате.

Шофьорът кимна рязко, сякаш за да подчертае, че няма намерение да се впуска в разговор. Когато Фицджералд се настани на задната седалка в очуканото жълто такси, шофьорът пусна радиото.

Фицджералд отново погледна часовника си. Един и седемнадесет. Малко изоставаше от графика. Речта вече трябваше да е започнала, но тъй като обикновено речите продължаваха повече от четиридесет минути, все още разполагаше с достатъчно време да изпълни това, за което бе дошъл в Богота. Премести се с няколко сантиметра надясно, за да се увери, че шофьорът го вижда ясно в огледалото за обратно виждане.

След като полицията започнеше разследването, Фицджералд щеше да има нужда от всекиго, видял го в този ден, за да даде приблизително едно и също описание на бял мъж, около петдесетте, малко над метър и осемдесет, около сто килограма, небръснат, с тъмна буйна коса, облечен като чужденец и с чужд акцент, но не американски. Надяваше се поне един от свидетелите да успее да идентифицира южноафриканския носов акцент. Акцентите винаги му се бяха удавали. В гимназията постоянно имаше неприятности, защото обичаше да имитира учителите си.

Радиото в таксито продължаваше да бълва мненията на експерти за изхода на мача. Фицджералд мислено изключи от съзнанието си испанския, той в момента не го интересуваше, въпреки че неотдавна прибави няколко футболни термина в ограничения си речник.

Когато седемнадесет минути по-късно малкият фиат спря пред „Белведере“, той подаде банкнота от десет хиляди песо и се измъкна от таксито, преди шофьорът да успее да му благодари за щедрия бакшиш. Не че таксиметровите шофьори в Богота се славеха с дълги благодарствени излияния.

Фицджералд бързо се изкачи по стълбите пред входа на хотела, мина покрай облечен в ливрея портиер и се вмъкна през въртящите се врати. Отправи се направо към асансьорите срещу рецепцията. Трябваше да почака малко, докато един от четирите асансьора се върне на партера. Когато вратите се отвориха, той влезе и светкавично

натисна бутона за осмия етаж, както и другия за затваряне на вратите, за да не допусне някой друг да се качи с него. А щом вратите отново се отвориха на осмия етаж, Фицджералд тръгна по изтънялата пътека към стая 807. Прекара пластмасовата карта през процепа и изчака зелената светлина, преди да натисне дръжката. Веднага щом вратата се отвори, постави табелката с надпис „Моля, не ме безпокойте“ от външната страна, влезе в стаята и заключи.

Отново погледна часовника си — два без двадесет и четири. Изчисли, че вероятно полицаите вече са напуснали заложената къща, тъй като са стигнали до заключението, че тревогата е фалшива. Щяха да се обадят на господин Ескобар в провинциалната му къща, за да го информират, че всичко е наред, и щяха да го помолят щом се върне в града в понеделник, да им съобщи, ако липсва нещо. Но много преди това Фицджералд щеше да е върнал на витрината протрития кожен калъф.

В понеделник сутринта Ескобар щеше да установи, че липсват само няколко пакетчета необработени смарагди, задигнати от полицаите на излизане. Колко време ще им отнеме, за да се сетят за едничкото нещо, което наистина няма да е на мястото си? Ден? Седмица? Месец? Фицджералд вече бе решил да остави улика, която да ускори този процес.

Свали сакото си и го окачи на близкия стол, взе дистанционното от масата до леглото, включи телевизора и седна на канапето пред него. Лицето на Рикардо Гусман изпълни екрана.

Фицджералд знаеше, че Гусман ще навърши петдесет през април, но със стройната си фигура (бе висок около метър осемдесет и пет), с гъстата си черна коса, можеше спокойно да каже на обожавщата го тълпа, че още няма четиридесет и всички биха му повярвали. Все пак малцина колумбийци очакваха, че техните политици казват истината за каквото и да било, дори и за възрастта си.

Рикардо Гусман, фаворитът в предстоящите президентски избори, бе шеф на картела „Гали“, който контролираше осемдесет процента от търговията с кокаин в Ню Йорк, и печелеше повече от милиард долара на година. Никой не знаеше колко смъртни случая в Манхатън бяха пряко причинени от операциите на картела. Фицджералд не се натъкна на подобна информация в нито един от

трите национални вестника, вероятно защото сведенията в пресата се контролираха също от Гусман.

— Първата акция, която ще предприема като ваш президент, ще бъде да национализирам всяка компания, в която американците са основни акционери.

Малката група, заобиколила стъпалата пред зданието на Конгреса на площад „Боливар“, изразяваше одобрението си с крясъци. Съветниците на Рикардо Гусман му бяха казали неколkokратно, че ще е загуба на време да произнася слово в деня на футболния мач, но той не бе ги послушал, защото знаеше, че милиони телевизионни зрители ще превключват каналите, докато търсят на кой канал е мачът, и така ще попаднат на него, макар само за миг. Същите тези хора щяха да бъдат изненадани, когато само час по-късно се появи на претъпкания стадион. Футболът отегчаваше Гусман, но той знаеше, че появата му там миг преди колумбийският отбор да излезе на игрището ще отклони вниманието на тълпата от Антонио Херера, вицепрезидент и негов основен съперник в изборите. Херера щеше да бъде във ВИП ложата, но Гусман бе избрал да застане сред тълпата зад една от вратите. Очевидно искаше да си създаде образ на човек от народа.

Фицджералд пресметна, че остават още шест минути от словото. Вече бе слушал речите на Гусман поне дузина пъти — в претъпкани зали, в полупразни барове, на улицата, дори на автогарата, където кандидатът се обръщаше към местните граждани от задната част на автобуса. Фицджералд издърпа кожения калъф изпод леглото и го сложи на коленете си.

— ... Антонио Херера не е кандидат на либералите — изсъска Гусман, — а на американците. Той не е нищо повече от марионетка, чиито конци се дърпат от човека в Овалния кабинет.

Тълпата отново нададе одобрителни възгласи.

Пет минути, изчисли Фицджералд. Отвори калъфа и се вгледа в „Ремингтон 700“. Не бе го виждал само от няколко часа.

— Как смеят американците да допуснат, че ние винаги ще се съгласяваме с техните желания? — излая Гусман. — Смятат се за господари само заради силата на всемогъщия долар. По дяволите доларите им!

Тълпата изпадна в екстаз, когато кандидатът за президент извади от портмонето си еднoдоларова банкнота и я разкъса на парчета.

— Мога да ви уверя в едно нещо — продължи Гусман, разпръсквайки парченцата зелена хартия като конфети над слушателите си.

— Бог не е американец... — Фицджералд движеше безмълвно, но изразително устните и челюстите си, сякаш произнасяше думите без глас.

— Бог не е американец! — изкрещя Гусман.

Фицджералд внимателно изтегли от кожения калъф дръжката от фибростъкло.

— След две седмици на гражданите на Колумбия ще бъде дадена възможността да изкажат мнението си пред целия свят — изкрещя Гусман.

— Четири минути — прошепна Фицджералд, докато гледаше към екрана и имитираше усмивката на кандидат-президента.

Той взе барабана от неръждаема стомана от мястото му в калъфа и го завинти здраво към дръжката. Пасна като ръкавица.

— Каквито и срещи на високо равнище да се състоят по света, Колумбия отново ще седне на масата за конференции. Вече няма само да четем във вестниците какво се е случило. За година ще накарам американците да ни третират не като страна от Третия свят, а като равна на тях държава.

Тълпата крещеше, когато Фицджералд вдигна оптическия мерник „Леополд 10“ от мястото му в калъфа и го плъзна в двата малки канала, намиращи се над цевта.

— За сто дни ще видите такива промени в нашата страна, каквито Херера не би повярвал, че е възможно да станат и за сто години. Защото, когато аз стана ваш президент...

Фицджералд бавно намести приклада на „Ремингтон 700“ на рамото си. Почувства го като стар приятел. Но в края на краищата така трябваше и да бъде, всяка част бе ръчно изработена по негово точно описание.

Той повдигна оптическия мерник към образа на телевизионния екран и подреди в една линия малката редица от хиляда точки, докато те се центрираха на три сантиметра над сърцето на кандидат-президента.

— ... да се справим с инфлацията...

Три минути.

— ... да надвием безработицата...

Фицджералд издиша.

— ... и така да победим бедността...

Фицджералд преброи „три... две... едно“, после бавно натисна спусъка. През глъчката навън едва чу прещракването.

Фицджералд свали пушката, стана от леглото и остави кожения калъф на пода. Щяха да изминат още деветдесет секунди, преди Гусман да стигне до ритуалното заклеймяване на президента Лоурънс.

Взе куршум от малкия кожен прорез в капака на калъфа. Отвори цевта и го пхна в патронника, сетне затвори цевта с уверено движение нагоре.

— Това е последният шанс за гражданите на Колумбия да преодолеят напълно пагубните провали от миналото — извика Гусман, а гласът му се извисяваше с всяка изречена дума. — Така че трябва да сме сигурни в едно...

— Една минута — промърмори Фицджералд.

Можеше да повтори дума по дума речта на Гусман през финалните шестдесет секунди. Откъсна очи от телевизионния екран, бавно прекоси стаята към френските прозорци.

— ... да не пропилеем златната възможност...

Фицджералд дръпна дантеленото перде, което скриваше гледката, и се взря към северната част на площад „Боливар“, където кандидат-президентът стоеше на най-горното стъпало пред сградата на Конгреса, гледайки надолу към тълпата. Канеше се да нанесе решаващия си удар.

Фицджералд чакаше търпеливо. „Никога не оставай за дълго на открито, ако това не се налага.“

— Да живее Колумбия! — изкрещя Гусман.

— Да живее Колумбия! — отвърна френетично тълпата, въпреки че мнозина бяха платени клакьори, стратегически инсталирани сред множеството.

— Обичам родината си — заяви кандидатът.

Оставаха тридесет секунди от речта. Фицджералд отвори френските прозорци и силните викове на тълпата, повтаряща всяка дума на Гусман, нахлуха в стаята.

Кандидат-президентът снижи гласа си до шепот:

— И нека всички ме разберат — това е единствената ми причина да желая да ви служа като ваш президент.

За втори път Фицджералд бавно придърпа приклада на „Ремингтон 700“ на рамото си. Всички гледаха към кандидат-президента, когато той извика:

— Бог да пази Колумбия!

Шумът бе оглушителен и Гусман вдигна двете си ръце високо във въздуха сякаш да насърчи ревовете на привържениците си, които му отвърщаха със същите думи:

— Бог да пази Колумбия!

Ръцете на Гусман останаха триумфално вдигнати за няколко секунди, както правеше в края на всичките си речи. И, както винаги, за няколко мига той остана абсолютно неподвижен.

Фицджералд подреди малките точки, докато те стигнаха на три сантиметра над сърцето на кандидат-президента, издиша и стисна с пръстите на лявата си ръка приклада.

— Три... две... едно — промърмори той, преди внимателно да натисне спусъка.

Гусман все още се усмихваше, когато куршумът се заби в гърдите му. Секунда по-късно той се отпусна на земята като парцалена кукла. Частици кост, мускули и тъкан се разхвърчаха във всички посоки. Кръвта шуртеше и пръскаше стоящите около него. Последното, което Фицджералд видя, бяха вдигнатите ръце на кандидат-президента, сякаш се предаваше на непознат враг.

Фицджералд свали пушката, разглоби приклада и бързо затвори прозореца. Задачата му бе изпълнена.

Единственият му проблем сега бе да не наруши Единадесетата заповед.

2.

— Да изпратя ли съболезнователна телеграма на съпругата и семейството му? — попита Том Лоурънс.

— Не, господин президент — отвърна държавният секретар. — Смятам, че би трябвало да оставите това на помощник-секретаря по външните работи. Вероятността сега Антонио Херера да стане следващият президент на Колумбия изключително нараства, така че е по-добре да поддържате отношения с него.

— Ще ме представяш ли на погребението? Или да изпратя вицепрезидента?

— Бих ви посъветвал да не изпращате нито един от нас — отговори държавният секретар. — Нашият посланик в Богота ще ви представи достойно. След като погребението е през този уикенд, едва ли колумбийската страна ще очаква да се освободим от ангажиментите си в толкова кратък срок.

Президентът кимна. Той бе свикнал с деловия подход на Лари Харингтън към всичко, включително и към смъртта. Само се чудеше каква ли линия на поведение би изработил Лари, ако убиеха него, президента на Съединените американски щати.

— Ако имате малко свободно време, господин президент, смятам, че би трябвало да ви информирам подробно за сегашната ни политика спрямо Колумбия. Пресата може да ви разпитва за възможното замесване на...

Президентът се канеше да го прекъсне, когато на вратата се почука и влезе Анди Лойд.

„Трябва да е единадесет!“, помисли си Лоурънс. Не се нуждаеше от часовник, откакто бе назначил Лойд за шеф на персонала.

— По-късно, Лари — каза президентът. — Мисля да дам пресконференция във връзка със законопроекта за съкращаване на атомното, биологичното, химическото и конвенционалното въоръжение. Не мога да си представя, че много журналисти ще се заинтересуват от смъртта на кандидат за президент, и то в Колумбия —

нека си признаем, повечето американци не биха могли дори да я покажат на картата.

Харингтън не каза нищо. Стори му се неуместно да изтъкне пред президента, че повечето американци не биха могли да покажат и Виетнам на картата. А и след като Анди бе влязъл в стаята, Харингтън знаеше, че единствено обявяването на световна война би му дало приоритет. Той рязко кимна на Лойд и напусна Овалния кабинет.

— Защо изобщо назначих този човек? — запита се гласно Лоурънс, вперил поглед в затворената врата.

— Лари ни даде Тексас, господин президент, в момент, когато проучванията показваха, че голяма част от южняците ви смятат за страхливец от Севера, който с лекота би назначил хомосексуалист за председател на Асоциацията на административните ръководни кадри.

— Вероятно бих го направил — заяви Лоурънс, — ако бях убеден, че именно той е подходящ за тази длъжност.

Една от причините, поради които Том Лоурънс бе предложил поста началник-отдел „Кадри“ в Белия дом на стария си приятел от колежа, бе, че и след тридесет години те нямаха тайни помежду си. Анди казваше това, което мисли, без увъртане и без злоба. Това му скъпоценно качество даваше на Лоурънс право да смята, че Анди никога не би се кандидатира лично, и следователно никога нямаше да се превърне в негов съперник.

Президентът отвори синята папка с надпис „НЕОТЛОЖНО“, която Анди бе оставил по-рано тази сутрин. Подозираше, че неговият началник-отдел „Кадри“ е бил буден през по-голямата част от нощта. Започна да чете въпросите, които Анди предполагаше, че ще бъдат зададени на пресконференцията по обяд:

Колко от парите на данъкоплатците смятате, че ще спестите с тази мярка?

Колко американци ще загубят работните си места в резултат на тези действия?

— Предполагам, че както винаги Барбара Ивънс ще зададе първия въпрос — каза Лоурънс, вдигайки поглед. — Имаш ли някаква представа какъв може да бъде той?

— Не, сър — отвърна Лойд. — Но след като тя бе една от най-яроствните поддръжници на законопроекта за съкращаване на въоръжението, и то още от деня, в който победихте Гор в Ню Хемпшир, едва ли ще недоволства, когато сте готов да го внесете.

— Наистина, но това няма да я спре да зададе някакъв неприятен въпрос.

Анди кимна утвърдително.

— Има ли журналист, когото искаш да отбягна?

— Всички са копелета — каза с усмивка Лойд. — Но трябва да обърнете внимание на Фил Ансенч.

— Защо?

— Той поддържаше законопроекта на всички етапи и днес е сред гостите ви за вечеря.

Президентът се усмихна и кимна, докато прокараваше пръст по списъка на очакваните въпроси. Спря на номер седем.

Законопроектът не е ли още един пример, че Америка е объркана?

Той вдигна поглед към шефа на своя отдел „Кадри“.

— Понякога си мисля, че все още живеем в Дивия Запад, съдейки от начина, по който определени членове на Конгреса реагират на законопроекта.

— Съгласен съм, сър. Но както знаете, четиридесет процента от американците все още смятат, че руснаците са най-голямата заплаха за нас, а приблизително тридесет процента очакват да започнем война с Русия още докато са живи.

Лоурънс изруга и прокара ръка по гъстата си, рано посивяла коса. Продължи да чете списъка. Спря на номер деветнадесет.

— Докога ще ми задават въпроси за изгорената ми повиквателна?

— Докато сте върховен главнокомандващ, предполагам — отвърна Анди.

Президентът промърмори нещо и продължи да чете. Още веднъж вдигна поглед.

— Възможно ли е Виктор Жеримски да стане следващият президент на Русия?

— По-вероятно не — отговори Анди, — но според последната анкета е стигнал до третото място и въпреки че все още е доста зад министър-председателя Чернопов и генерал Бородин, неговата позиция срещу организираната престъпност започва да стопява разликата. Особено след като повечето руснаци са убедени, че Чернопов е финансиран от руската мафия.

— Ами генералът?

— Той губи почва, тъй като голяма част от руската армия не е получавала заплати от месеци. В пресата им излязоха материали, че войниците продават униформите си на туристи по улиците.

— Слава богу, че изборите са след няколко години. Ако бяха сега и този фашист Жеримски имаше дори малък шанс да стане следващият президент на Русия, законопроектът за разоръжаване не би минал в нито една от камарите.

Лойд кимна, а Лоурънс обърна страницата. Пръстът му продължи надолу по листа с въпросите. Спря на номер двадесет и девет.

— Колко от членовете на Конгреса имат заводи за производство на оръжия и на военни съоръжения в избирателните им райони? — попита той, отново вдигайки поглед към Лойд.

— Седемдесет и двама сенатори и двеста и единадесет членове на камарата — каза Лойд, без да поглежда в папката си. — Ще трябва да убедите поне шестдесет процента от тях да ви подкрепят, за да си осигурите мнозинство в двете камари. А това ми напомня, че можем да разчитаме на гласа на сенатор Бедел.

— Франк Бедел поддържаше законопроекта за съкращаване на въоръжението още когато бях гимназист в Уисконсин — каза президентът. — Няма как да не ни подкрепи.

— Той поддържа законопроекта, макар да го намира половинчат. Смята, че разноските за отбраната трябва да се намалят с повече от петдесет процента.

— А как очаква да прокарам подобно нещо?

— Идеята му е да се изтеглим от НАТО, като предоставим на европейците сами да отговарят за отбраната си.

— Но това е абсолютно нереалистично — възрази Лоурънс. — Дори най-големите пацифисти у нас ще се възпротивят на подобно предложение.

— Вие го знаете, аз го зная, подозирам, че добрият сенатор също го знае. Но това не му пречи да се появява всеки ден по телевизията от Бостън до Лос Анджелис и да заявява, че петдесет процента ограничаване на разходите за отбрана биха разрешили за един ден проблемите на здравеопазването и на пенсионното осигуряване.

— Ще ми се Бедел да прекарва също толкова време, мислейки за сигурността на хората, колкото — за тяхното здраве — каза Лоурънс.
— Как да реагирам?

— Не скъпете похвали за неуморните му грижи към възрастните хора, но непременно изтъкнете, че докато вие сте върховен главнокомандващ, Съединените щати никога няма да намалят средствата за отбрана. Ваша първа грижа винаги ще бъде Америка да остане най-силната нация в света и така нататък, и така нататък. По този начин ще запазите гласа на Бедел, а вероятно ще спечелите и още един-двама сенатори на ваша страна.

Президентът погледна часовника си и обърна на третата страница. Въздъхна дълбоко, когато стигна до тридесет и първия въпрос.

Как се надявате да прокарате този проектозакон, когато демократите нямат мнозинство в нито една от камарите?

— Добре, Анди. Какъв е отговорът на този въпрос?

— Кажете им, че загрижените американци от цялата страна недвусмислено са заявили на своите избраници, че този законопроект е отдавна назрял и че за приемането му е нужен само здрав разум.

— Използвах това миналия път, Анди. По повод проектозакона за принудителни мерки срещу наркотиците, помниш ли?

— Да, спомням си, господин президент. И американците ви подкрепиха напълно.

Лоурънс въздъхна дълбоко още веднъж, преди да възкликне:

— О, да управляваш народ, който няма избори на всеки две години, и да не си преследван от преса, убедена, че може да свърши по-добра работа от демократично избраното правителство — какво спокойствие!

— Дори руснаците трябваше да се споразумяват с пресата си — отбеляза Лойд.

— Кой би повярвал, че ще доживеем да видим подобно нещо? — промърмори Лоурънс, докато разглеждаше последния въпрос.

— Имам подозрение, че ако Чернопов обещае на руските гласоподаватели да отдели повече средства за здравеопазване, вместо за отбрана, той ще спечели в надпреварата за президентския пост.

— Може би сте прав — съгласи се Лойд. — Но бъдете уверен, че ако Жеримски бъде избран, той ще започне да възстановява руския ядрен арсенал много преди да реши да строи болници.

— Това е абсолютно сигурно — съгласи се президентът. — Но тъй като няма вероятност този маниак да бъде избран...

Анди Лойд не направи никакъв коментар.

3.

Фицджералд знаеше, че следващите двадесет минути ще решат съдбата му. Бързо прекоси стаята и погледна към телевизионния екран. Тълпата бягаше от площада във всички посоки. Шумните избиратели бяха изпаднали в паника. Двама от съветниците на Гусман стояха наведени над трупа.

Фицджералд върна празната гилза на мястото ѝ вътре в кожения калъф. Дали собственикът на заложната къща ще разбере, че един от куршумите е изстрелян?

От другата страна на площада характерният вой на полицейски сирени заглуши писъците на тълпата. Този път полицаите се бяха отзовали много по-бързо.

Фицджералд откачи оптичeskия мерник и го постави на мястото му. Разви цевта, прибра я в калъфа и накрая прикладът също легна в гнездото си.

Погледна към телевизора за последен път и видя как местните полицаи плъзват като мравки по площада. Взе кожения калъф, грабна кибрита от пепелника върху телевизора и се отправи към вратата.

Огледа се в празния коридор, сетне тръгна бързо към товарния асансьор. Натисна малкия бял бутон на стената няколко пъти. Преди да тръгне за заложната къща бе отключил прозореца, от който се излизаше на противопожарната стълба, но знаеше, че ако планът му се провали, униформен полицаи щеше да го чака долу, в подножието ѝ. Нямаше да има хеликоптер в стил „Рамбо“, с който да излети, докато куршумите свистят покрай ушите му, но го оставят невредим. Тук беше истинският свят.

Тежките метални врати бавно се отвориха и Фицджералд застана срещу млад сервитьор в червено сако, който носеше препълнена табла. Очевидно не му бяха дали да гледа мача този следобед.

Сервитьорът не успя да скрие изненадата си при вида на госта, застанал пред кабината на товарния асансьор.

— Не, сеньор, не може да се качите, извинете! — опита се да обясни той, но Фицджералд бързо профуча край него.

Натисна бутона с надпис „Затваряне на вратите“ и вратите се затвориха много преди младежът да успее да му обясни, че точно този асансьор води в кухнята.

Когато се озова в приземния етаж, Фицджералд мина пъргаво покрай металните маси, отрупани с ордьоври, готови да бъдат поднесени, и бутилки шампанско, очакващи да бъдат отворени, в чест на победата. Стигна за секунди до далечния край на кухнята, бутна летящите врати и изчезна, преди персоналът в бели престилки да запротестира. Затича по слабо осветения коридор — той бе махнал по-голямата част от крушките предишната вечер — към тежката врата, която водеше до подземния гараж на хотела.

Затвори вратата след себе си и я заключи с голям ключ, който извади от джоба на якето си. Отправи се към малък черен фолксваген, паркиран в най-тъмния ъгъл. Взе втори, по-малък ключ от джоба на панталона си, отключи, вмъкна се зад волана, постави кожения калъф под съседната седалка и запали мотора. Колата моментално оживя, въпреки че не бе използвана през последните три дни. Натисна педала на газта за няколко секунди, преди да освободи ръчката за първа скорост.

Фицджералд започна внимателно да маневрира между редиците паркирани коли и подкара по наклонената рампа навън към улицата. Спря на върха на наклона. Видя полицаи да отваря с шперц паркирана кола без изобщо да погледне в неговата посока. Фицджералд зави наляво и бавно се отдалечи от площад „Боливар“.

Тогава чу виещите сирени зад себе си. Погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че двама полицаи мотоциклетисти му правят знак да спре. Фицджералд отклони колата и спря. Мотоциклетистите и линейката, в която се намираше безжизненото тяло на Гусман, прелетяха с пълна скорост покрай него.

Той зави в следващата пряка и започна да обикаля из улиците по посока на заложената къща, често минавайки по два пъти през едно и също място. Двадесет и четири минути по-късно той влезе в малката уличка и паркира зад голям камион. Извади кожения калъф изпод седалката и остави колата незаклучена. Възнамеряваше да се върне зад волана след не повече от две минути.

Хвърли бързо поглед на уличката. Наоколо нямаше никой.

Алармата отново се задейства, когато Фицджералд влезе в сградата. Но този път той не се разтревожи, знаеше, че патрулна кола няма да пристигне скоро — по-голямата част от полицията бе заета или с охраната на стадиона, където мачът щеше да започне след тридесет минути, или с арестуването на всеки, озовал се около площад „Боливар“.

Фицджералд затвори след себе си задната врата на заложената къща. Отново премина бързо през складовата част на магазина, отметна завесата от мъниста и спря зад щанда. Провери за случайни минувачи, преди да върне протрития кожен калъф на мястото му във витрината.

Когато Ескобар дойде в понеделник, колко ли време ще му бъде необходимо да открие, че един от шестте куршума е бил изстрелян и само гилзата е на мястото си? Дори тогава, би ли си направил труда да информира полицията?

Фицджералд се върна зад волана на фолксвагена след деветдесет секунди. Още чуваше звънящия писък на алармата, когато излезе на главната улица и се отправи към летище „Ел Дорада“. Никой не му обръщаше внимание. Все пак мачът щеше да започне всеки момент. А и каква ли можеше да бъде връзката между алармата на заложената къща в Сан Викторина и убийството на кандидат-президента на площад „Боливар“?

Фицджералд излезе на магистралата, намери място в средното платно и нито веднъж не надвиши позволената скорост. Няколко полицейски коли профучаха покрай него по посока на града. Дори ако някой от патрулите го бе спрял, за да провери документите му, щеше да види, че всичко е наред. Куфарът на задната седалка не съдържаше нищо необичайно за бизнесмен, дошъл в Колумбия, за да продава минни съоръжения.

Фицджералд напусна магистралата при отклонението за летището. След петстотин метра неочаквано зави надясно и спря на паркинга пред хотел „Себастиан“. Отвори жабката и извади паспорта си, изпълнен с многоцветни печати. С кибрита, който бе взел от хотел „Белведере“, той запали паспорта на Дирк ван Ренсберг. Когато огънат едва не изгори пръстите му, Фицджералд отвори вратата на колата, хвърли горящите останки на земята и стъпка пламъците с крака, въпреки че южноафриканският кръст все още си личеше. Сложи

кибрита на мястото до водача, грабна куфара от задната седалка и затръшна вратата, оставяйки ключовете на таблото. Тръгна към главния вход на хотела и хвърли остатъците от паспорта на Дирк ван Ренсберг и голям, тежък ключ в кофата за боклук в долния край на стълбите.

Фицджералд мина през въртящата се врата след група японски бизнесмени и заедно с тях се насочи към асансьора. Той бе единственият пътник, който слезе на третия етаж. Отправи се към стая 347, където извади друга пластмасова карта и отключи. Стаята бе резервирана на друго име. Хвърли куфара на леглото и погледна часовника си. Час и седемнадесет минути до излитането.

Свали самото си и го хвърли на единствения стол, сетне отвори куфара и извади несесер, с който се оправи в банята. Изчака известно време, докато водата стане достатъчно топла, за да напълни мивката. Докато чакаше, изряза ноктите си, а после изтърка ръцете си като хирург, подготвящ се за операция.

Бяха му необходими двадесет минути, за да премахне напълно едноседмичната си брада, както и няколко шепи шампоан, втрити под горещия душ в косата му, за да ѝ възвърне обичайния вид — чуплива и с пясъчен цвят.

Фицджералд се изсуши колкото можа по-добре с тънката хотелска кърпа, върна се в стаята и obu чисти боксерки. Отиде до скрина в другия край, отвори третото чекмедже и пипнешком откри пакета, който бе залепил за дъното на горното чекмедже. Въпреки че не бе живял в стаята от няколко дни, бе сигурен, че никой не би открил тайника му.

Фицджералд разкъса кафявия плик и бързо провери съдържанието му. Нов паспорт с ново име. Петстотин долара в употребявани банкноти и билет първа класа до Кейптаун. Бягащите убийци не пътуваха с първа класа. Пет минути по-късно той напусна стая 347 — мръсните му дрехи бяха разхвърляни по пода. На дръжката от външната страна висеше табелка с надпис „Моля не ме безпокойте“.

Фицджералд взе асансьора за гости на хотела до партера, уверен, че никой не би обърнал внимание на петдесетгодишен мъж, облечен в синя дънкова риза, спортно сако и сиви панталони. Излезе от кабината и прекоси фоайето, без да си направи труда да се обади на рецепцията, че освобождава стаята. Когато пристигна преди осем дни, плати в брой

за престоя си в хотела. Не се докосна до минибара и нито веднъж не се възползва от обслужването по стаите, не проведе никакъв външен телефонен разговор и не гледа нито един платен филм. Нямаше допълнителни разходи към сметката му в хотела.

Трябваше да почака малко, докато автобусът спре пред входа. Погледна часовника си. Четиридесет и три минути до излитането. Не бе разтревожен, че може да изпусне полет 63 за Лима. Бе убеден, че днес всичко върви по график.

След като слезе от автобуса на летището, той бавно се отправи към отделението за регистрация и не се учуди, когато го информираха, че полетът до Лима е задържан за повече от час. Неколцина полицаи оглеждаха всеки пътник в препълнената зала за заминаващи и въпреки че го спряха и разпитваха неведнъж, а куфара му прегледаха два пъти, в крайна сметка му позволиха да продължи към изход 47.

Намали крачка, когато видя как охраната на летището влачи неколцина туристи с раници. Мимоходом се зачуди колко ли невинни небръснати бели мъже ще прекарат нощта, разпитвани в ареста, заради неговите действия в ранния следобед.

Когато Фицджералд застана на опашката пред гишетото за контрол на паспортите, той тихо повтори новото си име. Беше третото за този ден. Офицерът в синя униформа отвори новозеландския паспорт и внимателно разгледа снимката, която безспорно приличаше на добре облечения мъж, застанал пред него. Върна паспорта и Алистър Дъглас, инженер от Кристчърч, се отправи към залата за заминаващи. След още едно отлагане, накрая полетът бе разрешен. Стюардесата поведе господин Дъглас към мястото му в отделението на първа класа.

— Мога ли да ви предложа чаша шампанско, сър?

Фицджералд поклати глава.

— Не, благодаря. Предпочитам чаша обикновена вода — добави той, опитвайки новозеландския си акцент.

Закопча предпазния колан, облегна се и се престори, че чете списание, докато самолетът започна бавно да се движи по пистата. Поради големия брой самолети, очакващи да излетят преди тях, Фицджералд имаше достатъчно време да направи избор от листа с менюто, както и да посочи какъв филм ще гледа по време на полета, преди „Боинг 727“ да започне да набира скорост. Когато накрая

колелата се отлепиха от пистата, Фицджералд за пръв път през деня се отпусна.

Щом самолетът достигна очакваната за полета височина, той затвори очи и започна да обмисля действията си след кацането в Кейптаун.

— Говори вашият капитан — произнесе толкова напрегнат глас, сякаш имаше да оповести нещо особено важно. — Трябва да направя съобщение, което вероятно ще ви разтревожи.

Фицджералд се изправи на седалката. Единственото, което не бе предвидил, бе непланирано завръщане в Богота.

— Съжалявам, но трябва да ви уведомя, че в Колумбия днес се разигра национална трагедия.

Фицджералд леко стисна страничната облегалка и се постара да диша равномерно. Капитанът се поколеба за миг:

— Приятели мои — мрачно заяви той, — Колумбия претърпя ужасна загуба. — За миг се възцари мълчание. — Нашият отбор бе победен от Бразилия, с два на един.

През самолета премина стон, сякаш хората биха предпочели да се ударят в най-близката планина, отколкото да понесат загубата. Фицджералд позволи на едно подобие на усмивка да прекоси устните му.

Стюардесата отново се появи.

— Мога ли да ви предложа питие, след като вече летим, господин Дъглас?

— Благодаря — отвърна Фицджералд. — Мисля, че вече съм в състояние да изпия чаша шампанско.

4.

Когато Том Лоурънс влезе в препълнената зала, журналистите се изправиха.

— Президентът на Съединените щати — обяви секретарят по пресата, сякаш в залата би могло да има и посетители от други планети.

Лоурънс се изкачи на подиума и постави синята папка на Анди Лойд на катедрата. Покани с жест представителите на пресата да заемат местата си.

— Приятно ми е да обявя — започна президентът със спокоен глас, — че ще изпратя в Конгреса законопроекта, който обещах на американския народ по време на изборната кампания.

Неколцина от главните кореспонденти на Белия дом, които бяха седнали на първия ред, записваха всяка негова дума, макар повечето от тях да знаеха, че ако ще има история, заслужаваща да бъде напечатана, то най-вероятно тя ще се появи, докато бъдат задавани въпроси, а не по време на предварително подготвените му изявления. За всеки случай, експозето на президента щеше да им бъде връчено на излизане от залата. Старите професионалисти прибягваха към предварителните си бележки, когато трябваше да попълват колоните във вестниците.

Това не възпря президента да им напомни, че прокарването на законопроекта за разоръжаването ще позволи пренасочването на повече постъпления към дългосрочни програми в здравеопазването, така че възрастните американци могат да очакват по-висок стандарт на живот през пенсионерските си години.

— Този законопроект ще бъде приветстван от всеки здравомислещ и съзнателен гражданин. Гордея се, че аз съм президентът, който ще го внесе в Конгреса. — Лоурънс огледа залата и се усмихна, доволен, че поне встъплението му е минало добре.

Виковете „Господин президент!“ се извисиха от всички страни, докато Лоурънс отваряше синята си папка и набързо преглеждаше вероятните тридесет и един въпроса. Вдигна поглед и се усмихна на познатите лица от първия ред.

— Барбара — каза той, обръщайки се към ветерана на „Ю Пи Ай“, журналистката, която като доайен на пресата имаше правото първа да зададе въпрос.

Барбара Ивънс бавно се изправи.

— Благодаря, господин президент. — Тя спря за миг, преди да изрече: — Можете ли да потвърдите, че ЦРУ не е замесено в убийството на колумбийския кандидат-президент Рикардо Гусман в Богота тази събота?

Залата се изпълни с развълнуван шепот. Лоурънс погледна към излишните тридесет и един въпроса и отговорите им, ядосан, че се бе отнесъл толкова небрежно към предложението на Лари Харингтън да се подготви по-добре за тази пресконференция.

— Радвам се, че ми зададохте този въпрос, Барбара — отвърна той, отбивайки удара. — Искам да знаете, че докато аз съм президент, подобно предположение въобще не може да съществува. Това управление никога, при никакви обстоятелства няма да попречи на демократичния процес в една суверенна държава. Тази сутрин инструктирах държавния секретар да се обади на вдовицата на Гусман и да поднесе личните ми съболезнования.

Лоурънс бе изпитал облекчение, когато Барбара Ивънс спомена името на покойния, тъй като едва ли щеше да си го спомни сам.

— Барбара, вероятно ще ви заинтересува и фактът, че вече помолих вицепрезидента да ме представи на погребението. Доколкото разбрах, то ще бъде в Богота през този уикенд.

Пит Даун, агент от тайните служби, завеждащ президентската охрана, веднага напусна стаята, за да предупреди вицепрезидента, преди журналистите да се нахвърлят върху него.

Барбара Ивънс не изглеждаше удовлетворена, но преди да успее да зададе втори въпрос, президентът насочи вниманието си към мъжа, седящ на задния ред. Надяваше се, че той няма да се интересува от президентските избори в Колумбия. Но когато журналистът зададе въпроса си, Лоурънс съжали, че не се провалиха надеждите му.

— Какъв шанс има да бъде прокаран законопроектът, ако Виктор Жеримски бъде избран за следващ президент на Русия?

През следващите четиридесет минути Лоурънс отговори на няколко въпроса във връзка със законопроекта за съкращаване на ядреното, биологичното, химическото и конвенционалното

въоръжение, но те бяха разнообразени с питання за настоящата роля на ЦРУ в Южна Америка и за неговата стратегия, ако Виктор Жеримски стане следващият президент на Русия. След като разбраха, че Лоурънс не знае много повече от тях по двата последни въпроса, журналистите, надушили слабостта му, започнаха да му вадят душата, като се отказаха от всички останали теми, включително и от тази за законопроекта.

Така го бяха изтощили, че когато накрая Фил Ансенч му зададе подходящ въпрос относно законопроекта, Лоурънс даде дълъг объркан отговор и сетне без предупреждение закри пресконференцията, усмихвайки се за довиждане на разочарованите журналисти с обичайните любезности:

— Благодаря ви, дами и господа. Беше удоволствие за мен, както винаги.

Без нито дума повече той им обърна гръб, бързо напусна стаята и се отправи към Овалния кабинет.

В мига, в който Анди Лойд го настигна, президентът тихо изръмжа:

— Трябва незабавно да говоря с Лари Харингтън, а докато разговарям с него, обади се в Лангли. Искam директора на ЦРУ в кабинета си до един час.

— Господин президент, дали няма да е по-разумно... — започна Лойд.

— До час, Анди — каза президентът, без дори да го погледне. — Ако разбере, че ЦРУ има нещо общо с това убийство в Колумбия, ще разкарам Декстър от мястото й.

— Ще помоля държавния секретар да дойде веднага, господин президент — рече Лойд и изчезна в страничния кабинет, вдигна слушалката на най-близкия телефон и набра номера на Лари Харингтън.

Дори по телефона тексасецът не беше в състояние да скрие удоволствието си, че толкова бързо се доказва правотата му.

След като затвори телефона, Лойд се отправи към собствения си кабинет, затвори вратата и седна мълчаливо на бюрото си. Когато обмисли това, което трябваше да каже, набра директния телефонен номер на шефа в ЦРУ.

— Слушам — бе всичко, което Хелън Декстър успя да произнесе.

Конър Фицджералд подаде паспорта си на австралийския митничар. Щеше да бъде истинска подигравка, ако чиновникът се усъмнеше в документа, защото за пръв път от три седмици насам Конър използваше истинското си име. Униформеният служител провери данните в компютъра си, погледна монитора, сетне натисна още няколко клавиша.

Не се появи нищо нередно, така че удари печат върху туристическата виза и каза:

— Надявам се да прекарате добре в Австралия, господин Фицджералд.

Конър благодари и тръгна към залата за получаване на багажа, където седна и зачака куфарът му да се появи на подвижната лента. По принцип избягваше да преминава пръв през митническия контрол, дори когато нямаше нищо за деклариране.

Вчера самолетът му се бе приземил в Кейптаун и на летището го чакаше старият му приятел и колега Карл Койтър. През следващите няколко часа Карл го бе запознал подробно с обстановката, след което обядваха и обсъждаха развода на Карл и намеренията на Меги и Тара. Втората бутилка „Рустенберг Каберне Совиньон“ от 1982 година едва не стана причина Конър да изпусне самолета за Сидни. В безмитния магазин той набързо купи подаръци за съпругата и дъщеря си. На стоките ясно се четеше щемпелът: „Произведено в ЮАР“. В паспорта му дори не бе отбелязано, че е пристигнал в Кейптаун през Богота, Лима и Буенос Айрес.

Докато седеше в залата, очаквайки появата на багажа си, той започна да мисли за живота, който бе водил през последните двадесет и осем години.

Конър Фицджералд бе израснал в семейство, в което законът и редът стояха над всичко. Дядо му Оскар бе имигрирал в Америка от Килкени в началото на века. Часове след слизането си от кораба на Елис Айлънд, той се бе отправил към Чикаго, за да се присъедини към братовчед си, който работел в полицията в този град.

По време на сухия режим Оскар Фицджералд бе сред малцината полицаи, отказали да вземат подкуп от мафията. Поради тази причина той не бе успял да се издигне повече от сержант. Но Оскар бе благословен с петима сина и се отказа от повече деца, едва когато местният свещеник му обясни, че Господ няма да го дари с дъщеря. Съпругата му бе благодарна за мъдрите слова на отец О'Райли — беше достатъчно трудно да изхраниш петима младежи със заплатата на сержант. При това трябва да се подчертае, че ако Оскар й дадеше дори един цент повече от определената за домакинството сума, отделяна от седмичната му заплата, Мери щеше да поиска най-подробни обяснения за произхода на парите.

След завършване на гимназия трима от синовете на Оскар постъпиха в чикагската полиция и скоро получиха повишението, което баща им беше заслужил. Четвъртият стана свещеник, което достави голямо удоволствие на Мери, а най-малкият, бащата на Конър, завърши съдебна криминалистика в Де Пол. След като приключи обучението си той започна работа в ЦРУ. През 1949 г. се ожени за Катрин О'Кийфи, тяхна съседка. Те имаха само едно дете — син, когото кръстиха Конър.

Конър бе роден на 8 февруари 1951 г. и още преди да тръгне на училище стана ясно, че от него ще излезе добър футболист. Бащата на Конър се радваше, че момчето му стана капитан на отбора в гимназията „Маунт Кармел“, но майка му го караше да работи до късно през нощта, за да е сигурна, че си е написал домашните.

— Не можеш да играеш футбол през целия си живот — непрестанно му повтаряше тя.

Комбинацията от баща, който ставаше, щом в стаята влезе жена, и майка с призвание на светица, направи Конър, въпреки физическата му сила, срамежлив в присъствието на жени. Няколко момичета от гимназията доста ясно му подсказваха, че го харесват, но той не загуби девствеността си, докато не срещна Нанси през последната си година в гимназията. През един есенен ден, в който бе повел отбора си към още една победа, Нанси го отмъкна зад скамейките за зрители и го съблазни. Ако тя се бе съблякла, това със сигурност щеше да е първият път, когато вижда гола жена.

Месец по-късно Нанси го попита дали иска да се люби с две момичета наведнъж.

— Никога не съм бил с две момичета дори поотделно — й отвърна той.

Нанси не каза нищо и отмина въпроса.

Когато Конър спечели стипендия и започна да учи в колежа „Нотр Дам“, той продължи да не приема любовните предложения, които се сипеха като дъжд върху целия състав на отбора. Неговите съотборници, изглежда, се гордееха с интимните си връзки и драскаха имената на момичетата от вътрешната страна на шкафчетата си. В края на първия семестър Брет Колеман бе изписал седемнадесет имена. Правилото, обясни той на Конър, е да се брои само нормалният секс.

— Вратите на шкафчетата не са толкова големи, че да се отбелязва и оралният секс — пошегува се той.

В края на първата година името на Нанси бе все още единственото, което Конър бе записал. След тренировката една вечер той погледна в другите шкафчета и откри, че нейното име фигурира почти навсякъде, понякога свързано с името на друго момиче. Останалите момчета от отбора сигурно щяха ужасно да го подиграват, ако не беше най-добрият защитник в „Нотр Дам“ от години.

В началото на втората му година в колежа за Конър всичко се промени.

Когато се появи, както обикновено, в Ирландския танцов клуб, тя се обуваше. Не успя да види лицето ѝ, но това не бе от значение, защото бе неспособен да откъсне поглед от дългите ѝ, стройни крака. Като футболен герой бе свикнал момичетата да го заглеждат, но сега единственото момиче, на което искаше да направи впечатление, изглежда, не знаеше за съществуването му. Стори му се, че нещата се развиват още по-зле, щом тя стъпи на дансинга — неин партньор бе Диклан О'Кейси, а той нямаше равен в танците. Двамата танцуваха с изправени гърбове, а краката им се движеха с лекота, каквато Конър рядко бе виждал.

Когато танцът завърши, Конър все още не бе научил името ѝ. А тя и Диклан си тръгнаха, преди да намери някого, който да го запознае с нея. В отчаянието си той реши да ги проследи до спалнята на момичетата в общежитието, вървейки на петдесет метра зад тях и криейки се в сенките, точно както го бе учил баща му. Правеше недоволни гримаси, докато те бърбеха щастливо. Щом стигнаха до

входа, тя целуна Диклан по бузата и изчезна вътре. Дали, чудеше се той, да не посвети повече време на танците, вместо на футбола?

След като Диклан се отправи към мъжките спални, Конър започна да се разхожда небрежно напред-назад под прозорците на общежитието, мислейки дали има нещо, което би могъл да стори. Накрая я зърна по пенъор да дърпа пердето. Разходи се още малко, преди да се върне неохотно в стаята си. Седна на леглото и започна да пише писмо на майка си. Написа ѝ, че е срещнал момичето, за което ще се ожени, нищо, че още не е говорил с нея и дори не знае името ѝ. Когато запечата писмото, Конър се опита да се убеди сам, че Диклан О'Кейси не е нищо повече от партньор в танците.

През седмицата той се постара да открие колкото се може повече информация за нея, но разбра само, че се казва Меги Бърк, че е спечелила стипендия за „Сейнт Мери“ и че следва първа година История на изкуствата. Прокле факта, че никога през живота си не бе влизал в галерия; всъщност най-близкият му допир с рисуването бе, когато по молба на баща си боядиса оградата в малкия заден двор на Саут Лъоуи стрийт. Оказа се, че Диклан излиза с Меги от първата ѝ година в училище, че бе не само най-добрият танцор в клуба, но го смятаха и за най-способния математик в Университета. Вече няколко института му предлагаха аспирантура, макар резултатите от държавните изпити да не бяха още обявени. Единственото, което оставаше на Конър, бе да се надява, че много скоро на Диклан ще му предложат неотразимо място някъде далеч от Саут Бенд.

Следващия четвъртък Конър дойде пръв в танцовия клуб и когато Меги се появи от съблекалнята с кремавата си памучна блуза и къса черна пола, той се изправи пред дилемата дали да се потопи в зелените ѝ очи, или да плъзга поглед надолу, по дългите ѝ крака. И тази вечер Диклан ѝ партнира, докато Конър седя безмълвен на пейката, опитвайки се да скрие интереса си към нея. След последния номер, двамата си тръгнаха. Конър отново ги последва до общежитието, но този път той забеляза, че тя не държи ръката на Диклан.

След дълъг разговор и още една целувка по бузата Диклан изчезна по посока на мъжките спални. Конър седна на пейката срещу прозореца ѝ и се загледа в балкона на момичешките стаи. Реши да

почака, докато тя дръпне пердетата, но явно бе задрямал, защото не видя появата ѝ на прозореца.

Следващото нещо, което си спомняше, бе, че се буди от сън, а Меги стои пред него, облечена в пижама и халат.

Той се стресна, загледа се невярващо в нея, скочи и подаде ръка:

— Здравей, аз съм Конър Фицджералд.

— Зная — отвърна тя и пое ръката му. — Аз съм Меги Бърк.

— Зная — каза той.

— Ще ми направиш ли място на пейката?

От този миг Конър никога не погледна друга жена.

Следващата събота Меги за пръв път в живота си отиде на футболен мач и видя как той създаде няколко забележителни голове положения, сякаш ги посвещаваеше само на един зрител от препълнения стадион.

В четвъртък двамата с Конър танцуваха заедно цяла вечер, докато Диклан седеше неутешим в ъгъла. Изглеждаше още по-нещастен, когато двамата, хванати за ръце, си тръгнаха заедно. Пред обществитието Конър я целуна, коленичи и ѝ предложи да се оженят. Меги се засмя, изчерви се и избяга вътре. Докато вървеше към мъжките спални Конър също се смееше. В този миг зърна Диклан да се крие зад едно дърво.

От тази вечер Конър и Меги прекарваха всяка минута от свободното си време заедно. Тя научи доста футболни термини, а той — кои са Белини, Бернини и Люини^[1].

През следващите три години Конър коленичеше и ѝ предлагаше брак всеки четвъртък вечер. Когато неговите съотборници го питаха защо не е написал името ѝ от вътрешната страна на шкафчето, той отговори:

— Защото ще се ожения за нея.

В края на последната за Конър година Меги се съгласи да стане негова съпруга. Единственото условие, което постави, бе той да вземе изпитите си преди сватбата.

— Трябваше да ти направя сто четиридесет и едно предложения, докато се съгласиш най-после — каза той, щастлив от победата си.

— Не бъди глупав, Конър Фицджералд — отвърна му тя. — Разбрах, че ще прекарам живота си с теб още в мига, в който седнах на онази пейка.

Те се ожениха две седмици, след като Меги се дипломира с отличен. Десет месеца по-късно се роди Тара.

[1] Белини — фамилия венециански художници: Джакопо (1400 — 1470), Джентиле (1429 — 1507), Джовани, наречен Гамбелино (1430 — 1516); Бернини, Джовани-Лоренцо (1598 — 1680) — италиански художник, скулптор и архитект; Люини, Бернардино (1483 — 1532) — италиански художник. — Б.ред. ↑

5.

— Едва ли очаквате да повярвам, че ЦРУ не е знаело за убийството.

— Но е точно така, сър — най-спокойно отвърна шефът на ЦРУ, — секунди след като узнах за него, се свързах със съветника по националната сигурност, който, доколкото разбрах, лично ви е докладвал в Кемп Дейвид.

Президентът закрачи из Овалния кабинет.

— А когато господин Лойд се обади и ми съобщи, че искате повече подробности, помолих заместника си, Ник Гутенбърг, да се свърже с нашите хора в Богота и подробно да проучи какво точно се е случило в събота следобед. Гутенбърг предаде доклада си вчера. — Тя потупа папката в скута си.

Президентът бе открил, че непрекъснатото обикаляне из кабинета не само му дава повече време за размисъл, но и обикновено кара посетителите да се чувстват неловко. Повечето хора, които влизаха в Овалния кабинет, бяха нервни. Знаеше от секретаря си, че всеки четирима от пет посетители отиват до тоалетната, преди срещата с президента. Но сега се усъмни, че тази жена изобщо знае къде се намира най-близката тоалетна. Дори да паднеше бомба в градината с рози отвън, вероятно Хелън Декстър само би повдигнала вежди. Кариерата ѝ, продължила през мандатите на трима президенти, бе неизменно успешна, макар да се носеха слухове, че всеки от тях поне по веднъж бе искал да получи оставката ѝ.

Той спря пред портрета на Ейбрахам Линкълн, който висеше над камината. Извърна очи към тила на Хелън Декстър. Тя продължаваше да гледа право пред себе си.

Облечена бе в добре скроен, елегантен тъмен костюм и семпла кремава блуза. Рядко носеше бижута, дори при официални случаи. Нейното назначаване на поста заместник-директор на ЦРУ по времето на президента Форд, тогава тя бе на тридесет и две години, бе временна мярка, за да се спечели феминисткото лоби няколко седмици преди изборите през 1976 г. Оказа се, че и самият Форд е временна

мярка. След поредица от бързи смени на директори, които или напускаха, или се пенсионираха, госпожа Декстър в крайна сметка се добра до силно желания от нея пост. В порядъчно нажежената атмосфера на висшите среди във Вашингтон се носеха слухове за нейните крайнодесни възгледи и за методите, с които си бе осигурила директорското място, но нито един член на Сената не посмя да оспори назначението ѝ. Тя бе завършила *summa cum laude*^[1] „Брайн Мор“ и Юридическия факултет в Пенсилвания. След дипломирането си бе постъпила в една от водещите адвокатски фирми в Ню Йорк. Няколкото скандала с Борда на директорите, отказал да удовлетвори амбициите ѝ за партньорство във фирмата, поради краткия ѝ стаж там, завърши с жалба, подадена в съда. Не ѝ оставаше друго, освен да приеме предложението да постъпи в ЦРУ.

Започна работа като агент в Дирекцията по разработване на операции и бързо се издигна до неин заместник-директор. По време на службата си там успя да си спечели повече врагове, отколкото приятели, но, интересно, хората, които не я обичаха, изчезнаха от хоризонта твърде бързо — бяха или уволнени, или пенсионирани преждевременно. Когато я назначиха за директор, тя току-що бе навършила четиридесет. „Вашингтон Поуст“ я нарече „парашутист“, а букмейкърите правеха облози колко дни ще се задържи на поста. Не след дълго те смениха дните със седмици, а сетне — с месеци. Днес вече се обзалагаха дали тя няма да бие рекорда на Дж. Едгар Хувър във ФБР.

Скоро след като се настани в Белия дом, Лоурънс откри на какво е способна Декстър, за да го спре, в случай че навлезе в нейна територия. Поискаше ли информация по особено деликатни теми, често минаваха седмици, преди докладите да се появят на бюрото му. Те неизменно се оказваха дълги, скучни, разхвърляни и неактуални. Повикаше ли я в Овалния кабинет да хвърли допълнителна светлина върху въпросите, неизяснени в тези доклади, тя се правеше на глуха и няма. Ако я притиснеше проявяваше чудеса от изобретателност, за да печели време, явно разчитайки, че ще остане на поста си и след като мандатът му изтече.

Видя Хелън Декстър в най-ужасната ѝ светлина, когато започна номинирането за свободното място във Върховния съд — тя

непрестанно носеше папки в кабинета му, обясняваше изчерпателно защо един или друг от кандидатите е неприемлив.

Лоурънс се опита да лансира своя кандидат — един от най-старите му приятели. Дни преди да поеме поста той бе намерен обесен в дома си. По-късно Лоурънс откри, че строго секретната папка с досието на приятеля му бе изпратена до всички членове на Избирателната комисия в Сената, но никога не успя да установи кой е отговорен за това.

Анди Лойд го бе предупредил няколко пъти, че за да се опита да отстрани Декстър, ще са му необходими солидни доказателства, с които да убеди обществото, но всъщност по-лесно би могъл да докаже, че Майка Тереза има тайна банкова сметка в Швейцария, в която мафията редовно внася пари.

Лоурънс бе съгласен с преценката му. Но сега имаше чувството, че ако излезе наяве връзката на ЦРУ с убийството на Рикардо Гусман, връзка, която Декстър бе скрила от него, би успял да я накара да опразни бюрото си за броени часове.

Върна се на стола и натисна бутона под плота на бюрото си, което позволи на Анди Лойд да слуша разговора или да го запише, за да бъде прослушан по-късно вечерта. Лоурънс осъзна, че Декстър знае точно какви са намеренията му. Същевременно подозираше, че легендарната ѝ ръчна чанта, с която тя не се разделяше, едва ли съдържа само червило, пудра и парфюм. Вероятно тя също записваше всяка дума, разменена между тях. Независимо от това, за архива си той се нуждаеше от нейната версия за случилото се.

— След като сте така добре информирана — започна президентът и седна, — вероятно ще можете да ме осведомите подробно за случилото се в Богота миналата събота.

Хелън Декстър не обърна никакво внимание на сарказма в гласа му и взе папката от скута си. На бялата ѝ повърхност до знака на ЦРУ бе написано: „Строго секретно. Лично за президента“.

Лоурънс се зачуди на колко ли папки в нейния кабинет се чете: „Строго секретно. Само за директора“.

Тя отвори папката.

— От няколко източника бе потвърдено, че убийството е извършено от един човек — прочете тя.

— Ще ми кажете ли имената на тези източници? — рязко запитва президентът.

— Нашето културно аташе в Богота — отвърна тя.

Лоурънс повдигна вежди. Половината културни аташета в посолствата на САЩ по света бяха поставени на постове си от ЦРУ, просто за да докладват директно на Хелън Декстър. Мнозина от тях биха сметнали „Лешникотрошачката“ за блюдо в менюто на луксозен ресторант.

Президентът въздъхна.

— А той знае ли кой е наел убиеца?

Декстър прелисти няколко страници, извади снимка и я постави на бюрото. Президентът погледна към добре облечения мъж на средна възраст с вид на преуспяващ бизнесмен.

— Кой е този?

— Карлос Велес. Той ръководи втория по големина наркокартел в Колумбия. Естествено Гусман беше начело на най-големия.

— Велес бил ли е арестуван?

— За нещастие той е бил убит няколко часа след като полицията е получила заповед за арестуването му.

— Колко удобно.

Шефът на ЦРУ дори не се изчерви. „Невъзможно й е, помисли си президентът, все пак изчервяването предполага наличие на кръв.“

— А самотният убиец има ли си име? Или също е умрял само няколко мига след като съдът е издал заповед за задържането му...

— Не, сър, още е жив — отвърна тя, също толкова саркастично.
— Казва се Дирк ван Ренсберг.

— Какво ви е известно за него? — заинтересува се Лоурънс.

— Южноафриканец, доскоро живял в Дурбан.

— Доскоро?

— Да, веднага след убийството е изчезнал.

— Това явно е доста лесно, особено при положение, че никога не е излизал от нелегалност — каза Лоурънс.

Очакваше някаква реакция, но Декстър не помръдна. Накрая той попита:

— Властите в Колумбия съгласни ли са с тази версия, или нашето културно аташе е единственият източник на информация?

— Не, господин президент, сведенията получихме от шефа на полицията в Богота. Всъщност вече е заловен един от съучастниците на Ренсберг. Работел е като сервитър в хотел „Белведере“, откъдето е стреляно. Арестували са го в коридора само миг след като е помогнал на убиеца да избяга с товарния асансьор.

— Знаете ли нещо за действията на Ренсберг след убийството?

— Изглежда се е качил на самолета за Лима под името Алистър Дъглас, а после е отлетял за Буенос Айрес със същия паспорт. След това не успяхме да го проследим.

— Съмнявам се, че някога ще го направите.

— О, не бих била такъв песимист, господин президент — възрази Декстър, без да обръща внимание на тона му.

— Наемните убийци обикновено са самотници, изчезват за няколко месеца след подобна поръчка, а щом решат, че обстановката е спокойна, отново се появяват.

— Добре — съгласи се президентът, — уверявам ви, че този път няма да оставя нещата така. Когато се срещнем следващия път, вероятно ще разполагам със собствена информация, която ще ви предоставя да обмислите.

— С нетърпение ще я очаквам — отвърна Декстър с тон на недисциплиниран ученик, който съзнателно дразни директора на училището.

Президентът натисна друг бутон под бюрото си. Миг след това на вратата се появи Анди Лойд.

— Господин президент, след минута имате среща със сенатор Бедел — заяви той, без да обръща внимание на Декстър.

— Тогава ще тръгвам, господин президент — изправи се Декстър.

Остави папката на бюрото му, взе чантата си и напусна кабинета без нито дума повече.

Президентът не проговори, докато шефът на ЦРУ не затвори вратата след себе си. Тогава се обърна към Лойд.

— Не вярвам на нито една нейна дума — каза той и постави папката в касетата за изходяща поща.

Лойд мислено си отбеляза да я вземе, веднага щом шефът му напусне кабинета.

— Предполагам, че най-доброто, на което можехме да се надяваме, бе да я поуплашим, за да не предприема други операции, поне докато съм в Белия дом.

— Като имам предвид досието ѝ, не бих се обзаложил, че сме успели.

— След като не мога да наема убиец да я премахне, ти имаш ли някакво друго предложение?

— Според мен тя ви оставя само две възможности, господин президент. Трябва или да я уволните и да се изправите пред неизбежното разследване на Сената, или да приемете провала си, да се съгласите с нейната версия за случилото се в Богота и да се надявате, че следващия път ще се справите с нея.

— Има и трети начин — тихо изрече Лоурънс.

Лойд се заслуша напрегнато, без да прекъсва шефа си. Бързо му стана ясно, че президентът е обмислил добре как би могъл да отстрани Декстър от поста ѝ директор на ЦРУ.

Конър се опита да подреди мислите си и вдигна поглед към светналия екран на багажното отделение. Конвейерната лента бе започнала да бълва багажа на пътниците от този полет. Някои вече пристъпваха напред и взимаха чантите си.

Мисълта, че бе пропуснал раждането на дъщеря си, все още не му даваше мира. Конър бе патриот като всички в семейството си, въпреки че имаше определени резерви към политиката на САЩ спрямо Виетнам. Независимо от това се записа доброволец в армията и завърши школата за младши офицери, докато чакаше Меги да се дипломира. Те едва имаха време за сватбена церемония и за четиридневен меден месец, преди младши лейтенант Фицджералд да тръгне за Виетнам през юли 1972 г.

Двете години във Виетнам сега бяха някъде далеч в спомените му. Произвеждането му в чин лейтенант, залавянето му от виетконгците и успешното бягство, при което спаси живота на свой другар — всичко това му изглеждаше толкова далечно, сякаш не бе се случило с него. Пет месеца след като се върна у дома, президентът го награди с най-високото военно отличие — почетен медал, но преживяният ужас през двете години във Виетнам го караше да се

чувства щастлив, че е останал жив и че е отново с жената, която обича. В мига, в който съзря Тара, Конър се влюби за втори път.

Седмица след завръщането му в Щатите, Конър започна да търси работа. Вече бе ходил на интервю в чикагския отдел на ЦРУ, когато капитан Джаксън, негов взводен командир по време на войната, се появи неочаквано и го покани в специалната военна част, която оглавяваше. Конър бе предупреден, че присъедини ли се към елитния екип на Джаксън, няма да може да обсъжда и споделя с никого, дори със съпругата си, някои аспекти от новата си работа. Когато научи какво се очаква от него, той поиска малко време за размисъл, преди да вземе решение. Обсъди положението си с отец Греъм, семейния свещеник, който просто го посъветва: „Никога не върши нещо, което смяташ за безчестно, дори да е в името на родината ти“.

Когато на Меги ѝ предложиха работа в Джорджтаунския университет, Конър осъзна колко сериозна подкрепа му оказва Джаксън. Още на следващия ден му писа, че с удоволствие ще се присъедини към него. Официално фирмата, в която постъпи, се казваше „Мериленд иншурънс“.

Така се сложи началото на измамата.

Конър, Меги и Тара се преместиха в Джорджтаун няколко седмици по-късно. Намериха малка къща на „Ейвън Плейс“, депозитът за която бе покрит от армейските чекове, които Меги бе внасяла в банковата сметка на Конър, отказвайки да повярва, че е мъртъв.

Единствената им тъга в онези първи години бе, че Меги два пъти пометна и гинекологът ѝ я посъветва да свикне с мисълта, че ще има само едно дете. След третото помятане Меги се примири.

Въпреки че бяха женени вече тридесет години, Конър все още се изпълваше с желание от всяко нейно докосване. Знаеше, че когато излезе от митницата и я види сред посрещачите в залата, щеше да изпита същото усещане, както при първата им среща. Усмихна се при мисълта, че тя е на летището поне час преди самолетът да се приземи.

Неговият куфар се появи. Взе го от конвейера и се отправи към изхода.

Конър мина по зеления коридор, убеден, че дори ако багажът му е отварян, митничарят не би се заинтересувал от дървена газела с надпис отдолу „Произведено в ЮАР“.

Когато излезе в чакалнята, веднага забеляза съпругата и дъщеря си сред тълпата. Забърза към тях и се усмихна на жената, която обожаваше. Защо изобщо се бе съгласила да се омъжи за него? Усмивката му стана още по-широка, когато я прегърна.

— Как си, скъпа? — попита я той.

— Сякаш възкръсвам, когато се върнеш жив и здрав от задача — прошепна тя.

Опита се да не обръща внимание на думата „жив“, пусна я и сграбчи в прегръдките си другата жена в живота си. Малко по-висока от майка си, със същата дълга червена коса и блестящи зелени очи, но по-спокойна по темперамент. Единственото му дете го целуна по бузата, което го накара да се почувства с десет години по-млад.

Когато кръщаваше Тара, отец Греъм помоли Господ да благослови детето с външния вид и ума на Меги. Като ученичка в гимназията, Тара събираше погледите на младежите, с което се доказва, че отец Греъм е не само свещеник, но и пророк. Много скоро Конър се отказа да отбива потока обожатели, които чукаха на външната врата на малката им къща в Джорджтаун, и дори си правеше труда да отговаря на телефона — почти винаги се обаждаше някой срамежлив младеж, който канеше дъщеря му на среща.

— Как беше в Южна Африка? — попита Меги, докато прегръщаше съпруга си.

— Положението е още по-несигурно след смъртта на Мандела — отвърна Конър.

Бе информиран за проблемите в страната от Карл Койтър по време на дългия им обяд в Кейптаун, а и бе изчел доста вестници по време на полета си до Сидни.

— Нивото на престъпността е толкова високо в повечето важни градове, че вече не се смята за нарушение да караш на червено след мръкване. Мбеки прави каквото може, но се страхувам, че препоръката ми към компанията ще бъде да прекрати инвестициите си в тази част на света — поне докато не се уверим, че Гражданската война е под контрол.

— „Нещата се разпадат и няма сила да ги задържи. В света е хаос, навсякъде анархия цари“ — усмихна се Меги.

— Смятам, че Йейтс^[2] не е ходил в Южна Африка — каза Конър.

Колко често бе искал да каже на Меги истината и да обясни защо толкова дълго е живял в лъжи. Но не бе толкова лесно. Обичаше я много, но бе поел пред работодателите си обещанието, че ще пази мълчание. През годините се бе опитвал да се убеди, че за нея е по-добре да не научи нищо. Но когато тя, без да се замисли, използваше думи като „задача“ и „жив“, имаше усещането, че Меги знае много повече, отколкото признава. Дали не говореше на сън? „Скоро, помисли си той, няма да е необходимо вече да лъжа пред нея.“

Меги още не знаеше, но Богота бе последната му мисия. По време на почивката им той щеше да ѝ каже, че е повишен в службата и ще пътува по-малко.

— Ами сделката? — попита Меги. — Успя ли да я уредиш?

— Сделката ли? О, да, всичко стана по план — отвърна Конър. Този отговор бе най-близо до истината.

Конър започна да обмисля как ще прекара следващите две слънчеви седмици. Когато минаха покрай будката за вестници, малко заглавие в „Сидни морнинг хералд“ привлече погледа му.

Американският вицепрезидент ще присъства на погребение в Колумбия

Меги пусна ръката на мъжа си, едва когато излязоха от залата на свежия летен въздух и се отправиха към паркинга.

— Къде беше, когато избухна бомбата в Кейптаун? — запита Тара.

Койтър не бе споменал нищо за бомба в Кейптаун. Вечно ли щеше да е нащрек?

[1] Summa cum laude — с отличие (лат.). — Б.ред. ↑

[2] Йейтс, Уилям Бътлър (1865 — 1939) — ирландски поет и писател, нобелов лауреат за 1923 г. — Б.ред. ↑

6.

Той нареди на шофьора си да го откара до Националната галерия.

Когато колата потегли от входа за персонала на Белия дом, дежурният офицер от тайните служби в будката на охраната отвори металната порта и махна с ръка. Колата зави по Стейт Плейс и четири минути по-късно спря пред източния вход на галерията.

Той слезе, прекоси застланата с каменни плочи пътека и се изкачи по стъпалата. Щом стигна до най-горното стъпало, се извърна назад, сякаш за да се полюбува на огромната статуя на Хенри Мур от другата страна на площада, а всъщност, за да провери дали не го следят. Не можеше да е сигурен, не беше професионалист.

Влезе в сградата и зави наляво към голямото мраморно стълбище, водещо към галериите на втория етаж, където бе прекарал много часове през младостта си. Огромните зали бяха пълни с ученици, нещо обичайно за утрините през работните дни. Когато влезе в зала 71 и видя познатите творби на Хомер, Белоуз и Хопър^[1], се почувства като у дома си — чувство, което никога не бе изпитвал в Белия дом. Тръгна към зала 66, за да се полюбува още веднъж на „В памет на Шоу и 54-ти Масачузетски полк“ от Огъстъс Сейнт-Годенс^[2].

Когато за първи път видя внушителната творба, стоя пред нея като омагьосан не по-малко от час. Но днес ѝ отдели няколко мига.

Не можеше да устои да не спира пред изложените произведения. Това му отне още четвърт час преди да стигне до Ротондата в центъра на сградата. Бързо премина край статуята на Меркурий, спусна се надолу по стълбите, покрай библиотеката, затича се по още едни стълби надолу и пое през подземния проход, за да стигне до западното крило. Изкачвайки се нагоре по още едно стълбище, той премина под голям подвижен полилей на тавана, проправи си път през летящите врати навън от зданието и стъпи на каменната настилка отпред. Сега бе уверен, че никой не го е проследил. Скочи на задната седалка в първото такси пред колонката. Погледна през прозореца и видя колата и шофьора си в далечния край на площада.

— „Ей Ви“ на „Ню Йорк авеню“.

Таксито зави наляво по „Пенсилвания“, сетне се отправи на север по Шеста улица. Той се опита да подреди мислите си, благодарен, че шофьорът не го занимава с мнението си за правителството или президента.

Таксито зави наляво по „Ню Йорк авеню“ и намали скоростта. Той подаде банкнота от десет долара и още преди колата да е спряла, излезе на улицата и затвори вратата, без да чака рестото.

Премина под червено-зелено-бяла тента, която не оставяше съмнения за италианския произход на собственика, и бутна вратата. Необходими бяха няколко секунди, за да привикнат очите му към полумрака в заведението. С облекчение видя в далечния край на залата самотната фигура на човека, с когото трябваше да се срещне. Седеше пред малка маса и въртеше в ръцете си полупразна чаша с доматиен сок. Добре изгладеният му костюм не подсказваше с нищо, че е безработен. Въпреки че мъжът имаше атлетична фигура, преждевременно оплешивялата му глава го правеше да изглежда по-стар от посочената в досието му възраст. Очите им се срещнаха и човекът кимна. Той отиде до масата и седна срещу него.

— Казвам се Анди — започна той.

— Загадката, господин Лойд, е не кой сте, а защо началникът на президентския отдел „Кадри“ би искал да ме види — каза Крис Джаксън.

— А в каква област по-точно работите? — попита Стюарт Маккензи.

Меги погледна съпруга си, знаейки колко му е неприятно да го разпитват за професионалния му живот.

Конър разбра, че Тара не е предупредила младия, влюбен в нея мъж, да не обсъжда работата на баща й.

Не си спомняше да се е наслаждавал повече на някой обяд. Риба, уловена часове преди да бъде сервирана в малкото кафене на брега. Плодове, отглеждани очевидно без изкуствени торове. Искаше му се да се надява, че бирата се изнася и във Вашингтон. Конър отпи глътка, преди да се облегне и да се загледа в сърфистите на около сто метра пред тях. Съжаляваше, че не е открил този спорт преди двадесет

години. Стюарт се бе учудил колко е добър бащата на Тара, когато го видя на сърфа за пръв път. Макар Конър да му каза, че тренира два-три пъти седмично, истината бе, че поне два-три пъти на ден се качваше върху дъската.

Въпреки че никой не можеше да бъде достатъчно добър за дъщеря му, Конър трябваше да признае, че през последните няколко дни се радва на компанията на младия адвокат.

— Аз съм в застрахователния бизнес — отвърна, тъй като смяташе, че дъщеря му е казала точно това на Стюарт.

— Да, Тара спомена, че сте старши служител, но не навлезе в подробности.

Конър се усмихна.

— Така е, защото съм специалист по отвличанията и откупите и имам същото отношение към доверието на клиентите си, каквото и ти като адвокат.

Чудеше се дали този отговор би възпрял младия австралиец да продължи темата. Не стана така.

— Изглежда много по-интересно от повечето мои тривиални случаи, по които давам съвети — каза Стюарт, очевидно очаквайки да изкопчи нещо повече.

— Деветдесет процента от това, което правя, е рутина и скука — каза Конър. — Всъщност подозирам, че имам много повече работа с документация, отколкото ти.

— Но аз не пътувам до Южна Африка.

Тара хвърли тревожен поглед към баща си. Страхуваше се да не се разсърди, че тази информация е стигнала до сравнително чужд човек. Но Конър не показва признаци на раздразнение.

— Да, трябва да призная, че работата ми има едно-две предимства.

— Ще нарушите ли тайната на клиента, ако ми разкажете един по-типичен случай?

Меги тъкмо се готвеше да се намеси с дежурна фраза, използвана многократно в миналото, когато Конър отговори на запитването:

— Компанията, за която работя, представя няколко клиента — корпорации с определени интереси в чужбина.

— Защо тези корпорации не използват компании от съответната държава? Сигурно местните фирми имат по-добър поглед върху нещата в страната.

— Кон — прекъсна разговора Меги, — мисля, че си изгорял. По-добре да се върнем в хотела, преди да заприличаш на варен рак.

Конър се развесели от неубедителната ѝ намеса, та нали само преди половин час го бе накарала да си сложи шапка.

— Нещата никога не са толкова прости — обърна се той към младия адвокат. — Вземи например „Кока-Кола“, която, трябва да подчертая, не е наш клиент. Те имат офиси по цял свят, дават работа на десетки хиляди хора. Във всяка страна имат директори, повечето от които са семейни.

Меги не можеше да повярва, че Конър позволи разговорът да отиде толкова далеч. Те бързо се доближаваха до въпроса, който винаги спираше по-нататъшните запитвания.

— Но в Сидни имаме хора, квалифицирани да вършат подобна работа — възрази Стюарт, навеждайки се напред, за да сипе още кафе на Конър. — Все пак отвлечането и откупите не е нещо непознато дори за Австралия.

— Благодаря — каза Конър.

Той отпи глътка кафе, докато обмисляше отговора си. Стюарт не се поколеба да го подложи на кръстосан разпит — като добър адвокат той търпеливо чакаше с надежда, че свидетелят ще направи непредпазливо изявление.

— Истината е, че никога не ме викат, освен ако нямат затруднения.

— Какви затруднения?

— Да кажем например, че компания, която ни е клиент, има големи инвестиции в държава, където престъпността е нещо обикновено. Да речем, че отвлекат председателя на тази компания, въпреки че е по-вероятно да похитят съпругата му, защото тя е охранявана далеч по-малко.

— Тогава се наемствате вие, така ли?

— Не, не непременно. Все пак местната полиция обикновено има добър опит при справянето с подобни проблеми, пък и не обича външна намеса, особено когато идва от Щатите. Често не правя нещо повече от това, да отлетя за съответната страна и да проведа лично

разследване. Ако съм посещавал тази част на света преди и съм си създал връзки с местната полиция, може да ги информирам, че съм там, но дори тогава изчакам те да ме поканят да им сътруднича.

— Ами ако не го сторят? — запита Тара.

Стюарт се изненада, че тя очевидно никога не бе задавала този въпрос на баща си.

— Тогава се налага да извърша сам разследването — обясни Конър, — което прави случая особено опасен.

— Но ако полицията не постигне никакъв напредък, защо да не ви привлечат да им помогнете? Те сигурно знаят за вашия опит в тази област — каза Стюарт.

— Защото не е невероятно самата полиция да е въввлечена до известна степен.

— Не съм сигурна, че разбирам — каза Тара.

— Възможно е местната полиция да взема част от откупа — предположи Стюарт, — така че не биха се зарадвали на външна намеса. Възможно е дори да смятат, че чуждестранната компания може да си позволи да го плати.

Конър кимна. Стана му ясно защо Стюарт е получил работа в една от най-престижните адвокатски кантори по криминални дела в Сидни.

— Какво предприемате, ако сметнете, че местната полиция е решила да вземе част от откупа? — попита младежът.

Тара съжали, че не бе предупредила Стюарт да не прекалява с въпросите, въпреки че вече бе разбрала — австралиеца няма представа кога прекалява.

— В такъв случай веднага започвам преговори с похитителите, защото, ако клиентът бъде убит, знам, че следствието ще бъде претупано и престъпниците едва ли ще бъдат заловени.

— А когато преговаряте, с какво започвате най-напред?

— Добре, нека допуснем, че похитителят иска милион долара — похитителите винаги искат кръгла сума, обикновено в американски долари. Аз съм професионалист, целта ми е да направя най-добрата възможна сделка. Най-важното е да се убедя, че отвлеченият служител на компанията няма да бъде наранен. Но никога не бих започнал преговори, ако имам подозрения, че клиентът ми може да бъде пуснат, без да се платят парите. Колкото по-голям е откупът, толкова по-

вероятно е престъпникът да повтори операцията след няколко месеца. Понякога отвлича повторно същия човек.

— Колко често сте стигали до преговори?

— При около петдесет процента от случаите. Въпросът е да разбереш дали имаш работа с професионалист. Колкото повече удължаваш преговорите, толкова по-вероятно е аматьорите да се уплашат, че ще ги заловят. На всичкото отгоре след няколко дни те обикновено започват да харесват човека, когото са отвлекли, така че им е почти невъзможно да се придържат към първоначалния план. При обсадата на перуанското посолство например се стигна до куриоза заложници и терористи да си направят турнир по шах. Терористите победиха тогава.

Тримата се засмяха, което помогна на Меги да се поотпусне.

— Аматьорите или професионалистите изпращат отрязани уши по пощата? — попита Стюарт с горчива усмивка.

— За щастие не работя за компанията, която водеше преговорите в случая с внука на господин Гети. Но дори когато си имам работа с професионалист, знам, че картите в ръката ми ще са по-силни. — Конър не бе забелязал, че съпругата и дъщеря му бяха престанали да пият кафетата си.

— Моля продължавайте — подкани го Стюарт.

— По-голямата част от отвличанията са работа на сам човек, и, въпреки че почти винаги е професионален престъпник, възможно е да няма опит в преговорите. Професионалните престъпници най-често са самоуверени. Въобразяват си, че могат да се справят с всичко. Също като адвокат, който мисли, че може да отвори ресторант само защото се храни три пъти на ден.

Стюарт се усмихна.

— Какво правят, когато разберат, че няма да получат митичния милион?

— Мога да говоря само за собствения си опит — отвърна Конър.

— Обикновено връчвам само половината от исканата сума — в употребявани банкноти. Само веднъж се съгласих да дам цялата. Но в своя защита трябва да кажа, че в този конкретен случай консултът и дори премиерът на острова бяха взели част от откупа.

— Колко от похитителите се измъкват?

— От моите случаи през последните седемнадесет години само трима, което прави грубо осем процента.

— Не е зле. А колко клиенти сте изпуснали?

Стюарт навлизаше в територия, където дори Меги не бе посмяла да проникне. Тя се размърда неспокойно на стола си.

— Ако загубиш клиент, компанията те подкрепя максимално — каза Конър и замълча за малко. — Но не позволява на никого да се провали два пъти.

Меги се надигна от мястото си, обърна се към Конър и заяви:

— Отивам да плувам. Някой иска ли да дойде с мен?

— Аз пък искам пак да се пусна със сърфа — обади се Тара, нетърпелива да помогне на майка си в прекъсването на разпита.

— Колко пъти падна сутринта? — попита Конър, комуто също започна да се струва, че разговорът отива твърде далеч.

— Десетина или повече — отвърна Тара. — Това беше най-лошото. — Тя посочи голяма синина на дясното бедро.

— Защо я остави да отиде толкова далеч, Стюарт? — запитва Меги, сядайки отново, за да огледа синината отблизо.

— Само така можех да я спася като истински герой.

— Нека те предупредя, Стюарт. Тя ще кара добре сърф до края на седмицата и сигурно в крайна сметка тя ще те спасява — каза Конър, смеейки се.

— Предполагам, че сте прав — съгласи се Стюарт. — Но в момента, в който това стане, ще ѝ покажа едни специални скокове.

Меги видимо побледня и бързо погледна към Конър.

— Не се тревожете, госпожо Фицджералд — веднага добави Стюарт. — Ще се върнете в Америка много преди това.

Всички замълчаха. Никой от тях не искаше да му се напомня за този факт.

Тара хвана младежа за ръка.

— Хайде, Супермен, време е да открием друга вълна, от която да ме спасиш.

Стюарт скочи. Обръщайки се към Конър, той каза:

— Когато отвлека дъщеря ви, няма да искам откуп и няма да се договарям за никаква валута, дори за американски долари.

Тара се изчерви.

— Хайде — настоя тя и младежите се затичаха надолу по брега към водата.

— За пръв път смятам, че няма да се опитвам да преговарям — обърна се Конър към Меги, протягайки се усмихнато.

— Той е приятен младеж — съгласи се Меги и го хвана за ръката. — Жалко, че не е ирландец.

— Можеше да е по-зле — отбеляза Конър и стана от стола. — Можеше да бъде англичанин.

Меги се усмихна, когато тръгнаха на разходка по брега.

— Знаеш ли, тя не се прибра до пет сутринта.

— Не ми казвай, че още стоиш будна цяла нощ, когато дъщеря ти е на среща — засмя се Конър.

— Говори по-тихо, Конър Фицджералд, и се опитай да не забравяш, че това е нашето единствено дете.

— Вече не е дете, Меги. Тя е жена и след по-малко от година ще стане доктор Фицджералд.

— И естествено ти не се притесняваш за нея.

— Знаеш, че не е вярно — отрече Конър и я прегърна. — Но ако нямаше връзка със Стюарт — което не е моя работа — то положението можеше да е по-лошо.

— Аз не спях с теб до деня, в който се оженихме, и дори след като ми казаха, че си изчезнал във Виетнам, никога не погледнах друг мъж. Макар че не ми липсваха предложения.

— Зная, скъпа — каза Конър, — но тогава вече си знаела, че съм незаменим.

Конър пусна жена си и побягна към вълните, стараейки се да си осигури преднина. Когато Меги все пак го настигна, беше останала без дъх.

— Диклан О'Кейси ми предложи брак много преди...

— Зная, скъпа — отвърна той, взирайки се в зелените очи и отмятайки кичур коса от челото ѝ. — Не минава и ден, без да съм благодарен, че ме чака. Това ме крепеше, когато бях затворен в Нам. Това и мисълта за Тара.

Думите му напомниха на Меги за мъката, изпитана след всяко помятане, за ужаса при мисълта, че повече не може да има деца. Тя бе израснала в голямо семейство и искаше да има много деца. Никога

нямаше да приеме простата философия на майка си — че такава е Божията воля.

Докато Конър бе във Виетнам, тя прекара много щастливи часове с Тара. Но в мига, в който той се върна, малката госпожица му подари сърцето си и въпреки че обичаше много дъщеря си, Меги знаеше, че никога няма да се радва на такава близост, каквато Тара имаше с баща си.

Когато Конър постъпи в „Мериленд иншурънс“, Меги бе озадачена. Смяташе, че Конър ще работи подобно на баща си като блюстител на закона. По-късно той ѝ обясни за кого всъщност ще работи. Без да навлиза в подробности, подчерта значението да си НОП (Неофициален офицер под прикритие). Тя пазеше тайната му вярно вече толкова години. Понякога ѝ бе неудобно, че не може да обсъжда работата на съпруга си с приятели и колеги. Утешаваше се, че съпрузите на някои жени говорят безкрай за проблемите си в службата, с което досаждат на всички. Такъв беше техният необикновен живот, който искаха да запазят в тайна.

Всичко, за което Меги мечтаеше, бе един ден дъщеря ѝ да срещне някого, готов да чака на пейка в парка цяла нощ, само за да види как тя дърпа завесата.

Джаксън запали цигара и внимателно заслуша всяка дума на мъжа от Белия дом. Нито веднъж не направи опит да го прекъсне.

Когато свърши с предварително подготвената си реч, Лойд отпи от чашата с минерална вода и зачака първия въпрос на бившия заместник-директор на ЦРУ.

Джаксън загаси цигарата.

— Мога ли да попитам защо смятате, че съм най-подходящият човек за задачата?

Лойд не бе изненадан. Вече бе решил, че ако Джаксън зададе точно този въпрос, просто да му каже истината.

— Знаем, че сте напуснали поста си в ЦРУ поради различия в мненията — той наблегна на последните думи — с Хелън Декстър. Факт е, че досието ви е образцово, дори сте бил смятан за неин заместник. Но след като сте се оттеглили по причини, които са малко

странни, не вярвам, че ще успеете да си намерите работа, достойна за опита ви. Подозирам, че Декстър също има нещо общо с това.

— Нужно е само едно телефонно обаждане — каза Джаксън, — разбира се, неофициално, и неочаквано откриваш, че си махнат от списъците на одобрените кандидати. Винаги съм внимавал да не говоря лошо за работодателите си, но за Хелън Декстър с голямо удоволствие ще направя изключение.

Той запали друга цигара.

— Разбирате ли, Декстър смята, че Том Лоурънс е вторият човек в Америка, докато тя е истинската защитничка на вярата, последният бастион на нацията. За нея избраните политици не са нищо повече от временно затруднение, което рано или късно ще бъде премахнато от гласоподавателите.

— Президентът неведнъж е имал възможност да осъзнае това — разпалено каза Лойд.

— Президентите идват и си отиват, господин Лойд. Обзалагам се, че вашият шеф е човешко същество като нас и следователно може да бъде сигурен, че има досие при Декстър, което тя пълни с материали, за да докаже, че Лоурънс не е достатъчно квалифициран за втори мандат. Впрочем тя има почти толкова дебело досие и за вас.

— Тогава ние трябва да започнем да създаваме наше собствено досие, господин Джаксън, и не мога да се сетя за някого по-подходящ от вас, който да изпълни задачата.

— Откъде искате да започна?

— Разследвайте кой стои зад убийството на Рикардо Гусман в Богота миналия месец — каза Лойд. — Имаме причини да смятаме, че ЦРУ е замесено, пряко или не.

— Без знанието на президента? — възкликна невярващо Джаксън.

Лойд кимна, извади папка от чантата си и я плъзна по масичката. Джаксън я отвори.

— Не бързайте — предупреди Лойд, — защото ще трябва да запомните всичко.

Джаксън започна да си прави бележки, дори преди да прочете до края първата страница.

— Ако предположим, че убиецът е един, ще е почти невъзможно да се сдобием с информация. Този вид убийци не оставят следи. —

Джаксън замълча. — От друга страна, ако е човек на ЦРУ, Декстър има преднина от десет дни. Вероятно вече е затворила всички пътища, които водят към убийството, освен...

— Освен какво? — попита Лойд.

— Не съм единственият, който се е сблъсквал с тази жена години наред. Възможно е да има подставено лице в Богота, което... — Той млъкна. — С колко време разполагам?

— Новият президент на Колумбия ще направи официално посещение във Вашингтон след три седмици. Добре ще е да разполагаме с нещо дотогава.

— Имам чувството, че доброто старо време се връща — каза Джаксън и загаси цигарата си. — Като прибавим и удоволствието, че Декстър официално е от другата страна на барикадата.

Той запали друга цигара.

— С кого ще работя?

— Формално сте на свободна практика, но иначе ще работите с мен. Ще ви се заплаща същата сума, каквато получавахте в ЦРУ. Тя ще постъпва в сметката ви всеки месец, въпреки че по очевидни причини името ви няма да се появява в счетоводните книги. Аз ще се свържа с вас, когато е необходимо...

— Не, няма да стане така, господин Лойд — възрази Джаксън. — Аз ще се свържа с вас, когато има нещо, което си заслужава да бъде докладвано. Двупосочната връзка само увеличава вероятността някой да ни разкрие. Всичко, от което се нуждаем, е телефон, който не може да бъде подслушван.

Лойд написа седем цифри на салфетката.

— Този телефон е директен, прескача дори секретарката ми. След полунощ автоматично прехвърля разговорите у дома. Можете да ми се обаждате по всяко време. Не бива да се притеснявате за часовата разлика, когато сте в чужбина, нямам нищо против да ме събудите.

— Това е добре — промърмори Джаксън. — Защото не смятам, че Хелън Декстър изобщо някога спи.

Лойд се усмихна.

— Това ли е всичко?

— Не съвсем. Когато си тръгнете, завийте надясно и после още веднъж завийте надясно. Не поглеждайте назад и не взимайте такси, докато не изминете поне четири пресечки. От сега нататък ще ви се

наложи да мислите като Декстър. Не забравяйте, че тя е в този бранш от тридесет години. Познавам само един човек, който е по-добър от нея.

— Надявам се това да сте вие — каза Лойд.

— Страхувам се, че не е така.

— Само не ми казвайте, че работи за Декстър.

— Въпреки че е най-добрият ми приятел, ако Декстър му заповяда да ме убие, няма застрахователна компания в града, която би приела моята полица за живот. Ако очаквате да се справя с тях двамата, по-добре вярвайте, че не съм остарял през последните осем месеца.

Двамата мъже се изправиха.

— Довиждане, господин Лойд — промълви Джаксън, когато си подадоха ръце. — Съжалявам, че това е първата и последната ни среща.

— Но аз мислех, че сме се договорили — започна Лойд, вглеждайки се тревожно в новия си служител.

— Да работим заедно, а не да се срещаме, господин Лойд. Разбирате ли, Декстър не би сметнала, че две срещи са просто съвпадение.

Лойд кимна.

— Ще очаквам новини от вас.

— И, господин Лойд — продължи Джаксън, — не посещавайте отново Националната галерия, освен ако наистина не желаете да разгледате картините.

Лойд се намръщи.

— Защо?

— Защото полужаспалият пазач в зала 71 е поставен там един ден преди нашата среща. Всичко е в папката ми. Вие ходите веднъж седмично. Все още ли Хопър е любимият ви художник?

Устата на Лойд пресъхна.

— Тогава Декстър вече знае за тази среща?

— Не — успокои го Джаксън, — този път имайте късмет. Днес е почивният ден на пазача.

Въпреки че Конър бе виждал дъщеря си да плаче много пъти, заради порязан крак, наранено самолюбие или просто затова, че нещо

не е станало както желае, този път бе много по-различно. Докато тя се бе вкопчила в Стюарт, той се преструваше, че е погълнат от бестселърите, наредени на лавицата в книжарницата, и размишляваше за най-хубавата ваканция в живота си досега. Бе напълнял с няколко килограма и се бе научил да кара сърф. Беше много горд от този факт, въпреки многобройните си падания. През изминалите две седмици бе започнал да харесва и да уважава Стюарт. А Меги бе престанала да му напомня всяка сутрин, че Тара не е спала в стаята си през нощта. Очевидно това беше неохотното потвърждение на одобрението на жена му.

Конър взе „Сидни Морнинг Хералд“ от стойката за вестници. Разгледа страниците, прочитайки само заглавията, докато не стигна до рубриката „Международни новини“. Хвърли поглед към Меги — тя плащаше някакви сувенири, които никога нямаше да наредят у дома си, нито да подарят, и които несъмнено щяха да бъдат използвани за коледната разпродажба на отец Греъм.

Конър отново се върна към вестника. „Съкрушителна изборна победа за Херера в Колумбия“ бе заглавието над три колони в долната част на страницата. Той прочете за безспорната победа на Херера над Националната партия след смъртта на Гусман в навечерието на изборите. Херера, пишеше в статията, планира посещение в Щатите в близко бъдеще, за да обсъди проблемите, пред които е изправена Колумбия напоследък. Сред темите най-наболял... доминираше...

— Смяташ ли, че Джоан ще хареса това?

Конър погледна жена си, която държеше графика на Кен Дон, изобразяваща пристанището на Сидни.

— Бих казал, че е малко модернистично.

— Тогава ще трябва да й взема нещо друго от безмитния магазин, преди да се качим в самолета.

— Последно повикване за полет 816 на „Юнайтид Еървейс“ за Лос Анджелис — прокълтя глас из летището. — Всички, които не са се качили на самолета, моля незабавно да се отправят към изход 27.

Конър и Меги се насочиха към голямата табела над входа за заминаващи, като се стараеха да стоят на разстояние от Тара и Стюарт, които така се притискаха един в друг, че изглеждаха като странно трикрако същество. След проверката на паспортите, Конър поизостана, а Меги продължи към залата за заминаващи, за да предупреди

служителя на изхода, че последните двама пътници ще дойдат всеки момент.

Когато Тара неохотно се появи зад ъгъла миг по-късно, Конър нежно я прегърна през раменете.

— Зная, че не е голяма утеха, но майка ти и аз смятаме, че той е... — Конър се поколеба.

— Зная — изрече тя, ридаяйки. — Веднага щом се върна в Станфорд, ще попитам дали е възможно да завърша дисертацията си в Университета на Сидни.

Конър забеляза жена си да говори със стюардесата до вратата на самолета.

— Да не се страхува от полета? — прошепна стюардесата на Меги, когато видя момичето да плаче.

— Не. Просто остави нещо, което на митницата не ѝ позволиха да вземе със себе си.

Меги спа почти през целия четиринадесетчасов полет от Сидни до Лос Анджелис. Тара често ѝ се чудеше как успява. Самата тя никога не можеше да заспи по време на полет, колкото и хапчета да вземеше. Здравно стискаше ръката на баща си. Той ѝ се усмихна, но не каза нищо.

Тара отвърна на усмивката му. Откакто се помнеше, той бе центърът на нейния свят. Никога не бе мислила, че може да срещне мъж, който да заеме мястото му, а сега, когато наистина го бе намерила, с облекчение откри каква поддръжка ѝ оказваше баща ѝ. Майка ѝ създаваше неизмеримо повече проблеми.

Тара знаеше, че ако майка ѝ можеше да ѝ се наложи по някакъв начин, тя все още щеше да е девственица и все още щеше да живее у дома. В единадесети клас Тара бе престанала да вярва, че ако целунеш момче, ще забременееш. Научи го, когато нейна съученичка ѝ даде поомачкана книжка със заглавие „Радостта от секса“. Всяка вечер, свита под одеялото с фенерче в ръка, Тара прелистваше страниците.

Но едва след завършването на „Стоун Ридж“ тя загуби девствеността си — и ако останалите от класа ѝ казваха истината, то тя беше последната. Тара бе заминала с родителите си на дълго обещаваното посещение в родното място на працядо ѝ. Бе се влюбила в Ирландия и хората ѝ в мига, в който се приземиха в Дъблин. Докато

вечеряха в хотела още първия ден, тя каза на баща си, че не може да разбере защо толкова много ирландци напускат родината си и емигрират.

Младият сервитьор, който ги обслужваше, погледна към нея и изрецитира:

— Ирландия е вечно недоволна.
Ти казваш туй? Душата ти е болна.
Ирландия щастлива ще е веч,
когато служим ѝ с перо и меч.

— Уолтър Савидж Ландор — изчурулика Меги. — Но знаете ли следващия куплет?

Сервитьорът се поклони.

— „Тара стана толкова висока...“ — започна той.

Тара се изчерви, а Конър избухна в смях. Сервитьорът ги погледна объркан.

— Така се казвам — обясни Тара.

Младежът отново се поклони, преди да отнесе чиниите. Докато баща ѝ уреждаше сметката, а майка ѝ си взимаше палтото, сервитьорът покани Тара на едно питие в „Галахър“, след като свърши смяната му. Тя с удоволствие се съгласи.

Прекара следващите няколко часа, гледайки стари филми в стаята си, преди да се измъкне по стълбите в полунощ. „Галахър“ бе само на неколкостотин метра надолу по пътя и когато Тара влезе, видя Лайм да я чака до бара. Тя не бе изненадана от факта, че той работи като сервитьор през ваканцията, а иначе е студент последна година в колежа „Тринити“, където изучава ирландски поети. Лайм остана учуден и същевременно възхитен, че тя може да цитира Йейтс, Джойс, Уайлд и Синдж^[3] толкова добре.

Когато я изпрати до стаята ѝ няколко часа по-късно, той я целуна нежно по устните и попита:

— Колко време ще останеш в Дъблин?
— Още два дни — отвърна тя.
— Тогава да не губим нито миг.

След три нощи, през които тя почти не спа, Тара замина за родното място на Оскар в Килкени, чувствайки се достатъчно опитна да добави една-две бележки под линия в „Радостта от секса“.

На тръгване Лайм донесе саковете им до наетата кола, Конър му даде голям бакшиш и му благодари, а Тара се изчерви.

През втората година от следването си в Станфорд, Тара имаше нещо подобно на връзка с един студент по медицина. Но щом той предложи да се оженят, тя осъзна, че не иска да прекара остатъка от живота си с него. По отношение на Стюарт не ѝ бе необходим толкова дълъг срок, за да стигне до точно обратното заключение.

Те се запознаха, след като връхлетяха един върху друг. Грешката бе нейна — не видя, че бе пресякла неговия път, докато той се спускаше по голяма вълна. Сблъсъкът бе неминуем. Стюарт я извади от водата и Тара очакваше да ѝ се скара, че не е внимавала.

Той обаче се усмихна и каза:

— В бъдеще се опитай да избягваш големите вълни.

Тя повтори номера още същия следобед, но този път умишлено, и той го разбра.

Стюарт се засмя и каза:

— Не ми оставяш голям избор. Или трябва да започна да ти давам уроци, или да отидем да пием кафе. Иначе следващата ни среща може да бъде в местната болница. Какво предпочиташ?

— Нека започнем с кафето.

Тара бе пожелала Стюарт още същата нощ, но се въздържа. Десет дни по-късно, когато трябваше да си тръгне, ѝ се искаше да не бе го карала да чака три дни. До края на седмицата...

— Говори вашият капитан. Започваме спускането към Лос Анджелис.

Меги се събуди стреснато, потърка очи и се усмихна на дъщеря си.

— Заспала ли съм? — попита тя.

— Не преди самолета да излети — отвърна Тара.

След като взеха багажа си, Тара се сбогува с родителите си и тръгна да открие своя свързващ полет със Сан Франциско. Когато изчезна в тълпата, Конър каза на Меги:

— Няма да се учудя, ако вземе първия самолет обратно към Сидни.

Меги кимна.

Отправиха се към залата на вътрешни линии и се качиха на борда на самолета. Този път Меги заспа дори преди да завърши видеофилма за предпазните мерки. Докато летяха над Щатите, Конър се опита да не мисли за Тара и Стюарт, а да се концентрира върху това, което трябва да свърши, когато пристигнат във Вашингтон. След три месеца щяха да го отпишат от списъка на действащите офицери, а все още нямаше представа в кой отдел ще го преместят. Страхуваше се, че ще му предложат чиновническа работа в централата, например да изнася лекции пред младите офицери под прикритие, да споделя опита си с тях. Вече бе предупредил Джоан, че ще напусне, ако не му предложат нещо по-интересно. Не беше създаден за учител.

През последната година се говореше за повишение, но това беше преди шефът му необяснимо да напусне. Въпреки двадесет и осем годишната си служба и няколкото похвали, Конър бе наясно, че след като Крис Джаксън вече не е на работа, неговото собствено бъдеще едва ли ще се окаже толкова сигурно, колкото си бе представял.

[1] Хомер, Уинслоу (1836 — 1910) — американски живописец реалист; Белоуз, Джордж (1882 — 1925) — американски художник; Хопър, Едуард (1882 — 1967) — американски художник, един от представителите на попарта. — Б.ред. ↑

[2] Сейнт-Годенс, Огъстъс (1848 — 1907) — американски скулптор, автор на паметника на Линкълн в Чикаго и на др. творби. — Б.ред. ↑

[3] Джойс, Джеймс (1882 — 1941) — ирландски писател; Синдж, Джон Милингтън (1871 — 1909) — ирландски драматург; Уайлд, Оскар (1851 — 1900) — известен британски писател и драматург, ирландец по произход. — Б.ред. ↑

7.

— Сигурен ли си, че може да се има доверие на Джаксън?

— Не, господин президент, не съм. Но съм уверен в едно. Джаксън мрази — повтарям — мрази Хелън Декстър също толкова, колкото и ние.

— Добре, това може да се приеме като препоръка — съгласи се президентът. — Какво друго те накара да го избереш? Ако омразата към Декстър е най-важното изискване човек да се заеме с работата, която предлагаме, вероятно броят на желаещите да я получат ще е доста голям.

— Той притежава и другите качества, които търсех. Ето досието му. Бил е офицер във Виетнам, оглавявал е контраразузнаването, да не говорим за безупречната му репутация като заместник-директор на ЦРУ.

— Тогава защо напусна така неочаквано, след като пред него имаше възможности за обещаваща кариера?

— Подозирам, че Декстър е на мнение, че кариерата му е твърде обещаваща, поради което е сериозен претендент за мястото ѝ.

— Ако успее да докаже, че заповедта за убийството на Рикардо Гусман е нейна, наистина има шансове да заеме поста ѝ. Изглежда, си избрал най-подходящия човек за тази работа, Анди.

— Джаксън ми каза, че има един още по-добър от него.

— Тогава нека го включим — съгласи се президентът.

— Имах същата идея, но се оказа, че той вече работи за Декстър.

— Е, поне няма да знае, че Джаксън работи за нас. Какво друго би могъл да знае?

Лойд отвори папката си и подробно го информира за разговора му с бившия заместник-директор на ЦРУ.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че трябва да стоя със скръстени ръце, докато Джаксън направи нещо?

— Такива бяха условията му, господин президент. Настоя той да се занимае с убийството, но имам чувството, че Джаксън не е човек, който си губи времето.

— Дано да е така, защото с всеки изминал ден все повече не мога да понасям Декстър. Да се надяваме, че този човек ще ни снабди с достатъчно информация, за да я обесим публично. Ще ми се екзекуцията да се състои в розариума.

Лойд кимна.

— Това може да ни донесе двойно предимство — ще накараме повече републиканци да гласуват за нас и за проектозакона за намаляване на уличната престъпност и на пътните произшествия.

Президентът се усмихна.

— Кой е следващият в програмата? — запита той.

Лойд погледна часовника си.

— Сенатор Бедел ви очаква от известно време във фоайето.

— Какво иска този път?

— Да разговаряте за последната му серия от поправки по законопроекта за ограничаване на въоръжението.

Президентът се намръщи.

— Забеляза ли колко много точки натрупа Жеримски при последното социологическо проучване?

Меги грабна телефонната слушалка, веднага щом влезе в малката къща в Джорджтаун. Конър се зае да разопакова багажа, слушайки едностранния разговор между жена му и дъщеря му.

— Обаждам ти се, за да знаеш, че сме се върнали. — Меги се опита да бъде съвременна майка.

Конър се усмихна на неубедителността ѝ. Тара бе твърде съобразителна, за да се хване на уловката, но се включи в играта.

— Благодаря, че се обади, мамо. Радвам се да те чуя.

— Всичко ли е наред? — попита Меги.

— Да — отвърна Тара и започна да уверява майка си, че няма да извърши нищо необмислено.

Когато през следващите няколко минути Меги бе убедена, Тара попита:

— Татко там ли е?

— Да, до мен — подаде слушалката на Конър, който седеше от другата страна на леглото.

— Татко, ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Моля те, обясни на мама, че няма да направя нищо глупаво. Стюарт се обади два пъти, откакто се върнах, и планира — тук тя се поколеба — да дойде в Щатите за Коледа. Сигурна съм, че ще успее да издържа дотогава. Междувременно вече си избрах подаръка за Коледа.

— И какъв е той, скъпа?

— Да плащаш международните ми разговори през следващите осем месеца. Май ще излязат по-скъпи от онази стара кола, която ми обеща за защитата на магистърската ми степен.

Конър се засмя.

— Дано те повишат в службата, както спомена в Австралия, за да си спазиш обещанието. Дочуване, татко.

— Дочуване, скъпа.

Конър затвори телефона и се усмихна успокоително на Меги. Канеше се да ѝ каже за десети път да не се тревожи, когато телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката, допускайки, че се обажда Тара, но не беше тя.

— Извинявай, че звъня в мига, в който пристигаш — каза Джоан, — но току-що се чух с шефа и, изглежда, е спешно. Колко бързо можеш да дойдеш?

Конър погледна часовника си.

— Ще дойда след двадесет минути — отвърна той и затвори.

— Кой беше? — попита Меги, продължавайки да разопакова багажа.

— Джоан. Имат нужда от мен, трябва да подпиша няколко договора. Няма да ми отнеме много време.

— По дяволите! — възкликна Меги. — Забравих да ѝ купя подарък.

— Ще взема нещо на път към офиса.

Конър бързо напусна стаята, затича се надолу по стълбите и излезе от къщата, преди Меги да му зададе още въпроси. Качи се на старата семейна тойота, но известно време не можа да запали мотора. Накрая успя да се справи със „стария танк“, както я наричаше Тара. Петнадесет минути по-късно той зави наляво по улица „Ем“, направи отново ляв завой и изчезна в един подземен гараж без никаква маркировка.

Когато Конър влезе в сградата, пазачът козирува усмихнато и каза:

— Добре дошъл, господин Фицджералд. Не очаквах да ви видя до понеделник.

— И аз не очаквах да се появя по-рано — отвърна на поздрава Конър.

Отправи се към редицата от асансьори. Взе един до седмия етаж. Във фоайето го поздрави усмихната администраторка, седнала зад бюро, над което с големи букви бе изписано: „Мериленд иншурънс къмпани“. На упътването в партера можеше да се прочете, че известната фирма заема седми, осми, девети и десети етаж на сградата.

— Радвам се да ви видя, господин Фицджералд — каза администраторката. — Имате посетител.

Конър се усмихна и кимна, след което тръгна по коридора. Като зави зад ъгъла, видя Джоан да стои пред вратата на кабинета му. По израза на лицето ѝ разбра, че чака там от известно време. Сетне се сети какво му каза Меги, преди да излезе от дома си — не че Джоан непременно очакваше подарък.

— Шефът пристигна преди няколко минути — съобщи Джоан и отвори вратата.

Конър влезе в кабинета си. От другата страна на бюрото му бе седнал човек, който никога не почиваше.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате.

— Имаме проблем — бе всичко, което съобщи Хелън Декстър, плъзгайки една папка по бюрото.

— Само ми дай прилична улика, аз ще свърша останалото — каза Джаксън.

— Ще ми се да можех, Крис — отвърна шефът на полицията в Богота, — но някои твои колеги ми дадоха ясно да разбере, че си изпаднал в немилост.

— Никога не съм мислил, че отдаваш значение на подобни неща — каза Джаксън и поръча още едно уиски на полиция.

— Крис, знаеш, че докато беше официален представител на правителството си, всичко бе наред.

— Включително твоите комисионни, ако правилно си спомням.

— Но, разбира се — заяви невъзмутимо полицейският шеф. — Ти пръв би разбрал, че разходите все пак трябва да бъдат посрещани.

Той отмести кристалната чаша.

— Знаеш много добре, че инфлацията в Колумбия е доста висока. Моята заплата не покрива дори дневните ми разходи.

— От малката ти проповед — обобщи Джаксън — останах с впечатлението, че цената остава същата, дори ако някой е персона нон грата?

Шефът на полицията допи последната глътка уиски, изтри мустаците си и отговори:

— Крис, президентите и в двете страни идват и си отиват, а старите приятели трябва да се подкрепят.

Джаксън се усмихна отегчено, преди да извади плик от вътрешния си джоб и да го пхне под масата. Шефът на полицията го пое, погледна вътре, после разкопча джоба на куртката си и го прибра.

— Виждам, че новите ти господари не проявяват, уви, същата щедрост, когато става дума за разходите.

— Дай ми прилична улика — това е всичко, което искам от теб — повтори Джаксън.

Шефът на полицията вдигна празната чаша и изчака, докато барманът не я напълни догоре. Отпи голяма глътка.

— Винаги съм вярвал, Крис, че ако искаш да направиш добра сделка, няма по-добро място за това от заложената къща в района на Сан Викторина. — Той се усмихна, пресуши чашата и се надигна от масата. — И когато се сещам за дилемата, пред която си изправен сега, стари ми приятелю, не бих си дал труд за нещо повече от витрината на този магазин.

Когато Конър прочете в подробности строго секретния документ, той го върна на директора. Първият ѝ въпрос го изненада:

— Още колко време ти остава до пенсия?

— Ще ме свалят от списъка на действащите служители на 1 януари следващата година, но естествено се надявам да остана в компанията.

— Може би в момента няма да е толкова лесно да открием приложение на особените ти таланти — делово каза Декстър. — Имам

обаче едно свободно място, за което мога да те препоръчам. — Тя замълча. — Като директор на офиса в Кливланд.

— Кливланд?

— Да.

— След двадесет и осем години служба в компанията — отбеляза Конър — по-скоро се надявах, че ще можете да ми намерите нещо във Вашингтон. Сигурен съм, че знаете, че съпругата ми завежда отдела по приема на студентите в Джорджтаунския университет. Ще бъде почти невъзможно да се намери подобно място в... Охайо.

Последва дълго мълчание.

— Бих искала да помогна — каза Декстър със същия равен тон, — но засега няма нищо подходящо. Ако решиш да приемеш назначението в Кливланд, може би след няколко години ще стане възможно да те върна обратно.

Конър се взираше в жената от другата страна на масата. Беше й служил през последните двадесет и шест години. Болезнено осъзна, че сега тя използва срещу него същото смъртоносно оръжие, което бе употребила срещу толкова други негови колеги в миналото. Но защо? Та той винаги изпълняваше заповедите й безпрекословно? Конър отново погледна папката. Дали президентът не настояваше някой да бъде пожертван, след като журналистите го бяха разпитвали толкова подробно за дейността на ЦРУ в Колумбия? Кливланд ли щеше да бъде неговата награда за двадесет и осем години служба?

— Съществува ли някаква алтернатива? — попита той.

Директорът не се поколеба.

— Можеш да се пенсионираш по-рано без проблем. — Тонът й бе толкова безразличен, сякаш предлагаше пенсиониране на шестдесетгодишен портиер в сградата, в която живее.

Конър остана безмълвен, неспособен да повярва на ушите си. Бе отдал целия си живот на компанията и като много други неведнъж бе рискувал живота си.

Хелън Декстър се изправи.

— Надявам се да ме уведомиш, когато стигнеш до някакво решение. — Тя напусна стаята, без да изрече нито дума повече.

Конър остана сам, седна на бюрото си, опитвайки се да проумее недомлъвките в думите на Декстър. Припомни си разказа на Крис Джаксън за един почти идентичен разговор преди осем месеца. Тя му

бе предложила работа в Милуоки. Тогава бе казал на Крис, че на него подобно нещо никога няма да му се случи. „Аз съм редови играч в отбора. Кой би си помислил, че се стремя към нейния пост“ — бяха думите му. Но изглежда Конър бе извършил още по-ужасен грях. Като изпълняваше заповедите на Декстър, той несъзнателно бе станал причина за вероятния ѝ провал. Може би, ако изчезнеше от обкръжението ѝ, тя щеше да оцелее с по-голяма сигурност. Колко ли други добри служители бяха пожертвани в нейно име през изминалите години, чудеше се той.

Мислите на Конър бяха прекъснати от влизането на Джоан в кабинета. Не бе необходимо да ѝ казва, че срещата бе протекла зле.

— Мога ли да помогна с нещо? — тихо попита тя.

— Не, нищо, благодаря, Джоан.

След кратко мълчание той добави:

— Знаеш ли, скоро ще трябва да прекратя активната си дейност.

— От 1 януари — допълни тя. — Но с твоето досие компанията сигурно ще ти предложи по-голям пост, нормално работно време и вероятно дългокрака секретарка.

— Изглежда не е така — отвърна Конър. — Единствената работа, която Декстър има за мен, е да оглавя офиса в Кливланд, а дългокрака секретарка изобщо не бе спомената.

— Кливланд? — скептично повтори Джоан.

Конър кимна.

— Кучка!

Конър с изумление погледна дългогодишната си секретарка. Тя никога не си бе позволявала подобни думи през деветнадесетте години, в които бяха работили заедно, да не говорим — по отношение на директора.

Джоан го погледна в очите и попита:

— Какво ще кажеш на Меги?

— Не зная. Но след като я мамих през последните двадесет и осем години, сигурно и сега ще измисля нещо.

Когато Крис Джаксън отвори вратата, иззвъня камбанка. Тя предупреждаваше продавача, че е влязъл клиент.

В Богота имаше стотици заложни къщи, повечето от тях — в Сан Викторина. Джаксън не бе вървял толкова много пеш от времето, когато бе младши агент. Бе започнал да се пита дали шефът на полицията не го бе пратил за зелен хайвер. Но продължаваше да търси, защото знаеше, че полицаият разчита и в бъдеще на пликове, пълни с банкноти, така че едва ли би го измамил.

Ескобар вдигна очи от вестника. Смяташе, че винаги може да познае, дори преди клиентът да е стигнал до щанда, дали е купувач, или продавач. По израза на очите, по кройката на дрехите, дори по начина, по който върви към него. Бе му нужен само един поглед към този господин, за да е доволен, че днес не затвори рано.

— Добър вечер, сър — поздрави Ескобар, ставайки от стола. Той винаги добавяше „сър“, когато сметнеше, че пред него стои купувач. — С какво мога да ви услужа?

— Оръжието на витрината...

— О, да, виждам, че имате набито око. Това е колекционерска вещ. — Ескобар вдигна капака на щанда и отиде до витрината. Взе калъфа и го постави на щанда, за да може клиентът да го огледа отблизо.

Джаксън се нуждаеше само от бегъл поглед към ръчно изработената пушка, за да е наясно с произхода ѝ. Изобщо не се изненада, когато откри, че един от патроните е бил изстрелян.

— Колко искате за пушката?

— Десет хиляди долара — отвърна Ескобар, разпознавайки американския акцент. — Не мога да я дам за по-малко. Вече получих доста запитвания.

След три дни бродене из горещите, задушни улици на града, Джаксън не бе в настроение да се пазари. Но нямаше толкова пари в себе си, а нямаше как да напише чек или да представи кредитна карта.

— Може ли да оставя капаро и да взема оръжието утре сутринта? — попита той.

— Разбира се, сър — съгласи се Ескобар. — Въпреки че точно за този артикул бих искал десет процента депозит.

Джаксън кимна и извади портфейла си от вътрешния джоб. Преброи употребяваните банкноти и ги постави пред Ескобар.

Продавачът бавно огледа десетте банкноти от по сто долара, постави ги в касата и написа разписка.

Джаксън погледна към отворения калъф, усмихна се, извади празната гилза и я сложи в джоба си.

Възрастният мъж се учуди не от действията на Джаксън, а защото би се заклеел, че дванадесетте куршума си бяха непокътнати по местата, когато бе купил пушката.

— Бих опаковала багажа си и бих дошла при теб — каза тя, — ако не бяха родителите ми.

— Сигурен съм, че ще разберат — опита се да я убеди Стюарт.

— Вероятно — не искаше да му противоречи Тара. — Но ще се чувствам виновна за жертвите, които баща ми направи, за да мога да следвам. Да не говорим за майка ми. Сигурно ще получи инфаркт.

— Но ти каза, че ще говориш с твоя научен ръководител да ти позволи да завършиш доктората си в Сидни.

— Той не е проблем — увери го Тара.

— А кой, деканът ли?

— Да. Когато научният ми ръководител е обсъдил идеята с него вчера, той е казал, че и дума не може да става за това.

Настъпи продължително мълчание, преди Тара да попита:

— Още ли си там, Стюарт?

— Да — отвърна той и въздъхна толкова дълбоко, че и Ромео би му завидял.

— Остават само осем месеца — напомни му Тара. — Всъщност мога дори да ти кажа и колко дни са. Не забравяй, че ще дойдеш за Коледа.

— Очаквам пътуването с нетърпение — оживи се Стюарт. — Само дано родителите ти не ми се разсърдят. Все пак няма да те виждат известно време.

— Не ставай глупав. Ще са доволни, когато им съобща, че ще дойдеш. Мама те обожава, както знаеш, а си единственият мъж, за когото татко е казал добра дума.

— Той е забележителен човек.

— Какво имаш предвид?

— Предполагам, че знаеш много добре.

— По-добре е да затварям, иначе татко ще има нужда от повишение, за да плати телефонните ми разговори. Впрочем

следващия път е твой ред.

Стюарт се престори, че не забелязва как Тара неочаквано промени темата.

— Винаги ми се е струвало странно — продължи тя, — че ти работиш, когато аз спя.

— Е, мога да измисля начин да променим нещата.

При отварянето на вратата, алармата се включи. Един часовник във вътрешното помещение удари два пъти, когато той отметна в страни завесата от мъниста и влезе в магазина. Отправи се към витрината. Пушката не беше там.

Отне му няколко минути да я намери. Беше скрита под тезгяха.

Провери всяка част и забеляза, че един патрон липсва. Взе калъфа под мишница и бързо напусна магазина. Не се тревожеше, че ще го заловят — шефът на полицията го бе уверил, че влизането с взлом няма да бъде съобщено поне тридесет минути. Погледна към настолния часовник, преди да затвори вратата зад себе си. Бе два часа и дванадесет минути.

Шефът на полицията едва ли можеше да бъде обвинен, че старият му приятел не е имал достатъчно пари, за да купи пушката веднага. Във всеки случай се радваше, че получава двойно възнаграждение за една и съща информация. Особено когато бе в долари.

Тя му сипа второ кафе.

— Меги, смятам да се оттегля от компанията и да си потърся работа, която не предвижда чести пътувания.

Той погледна към жена си от другата страна на масата, за да види как ще реагира.

Меги постави каната с кафе на подложката и отпи глътка от чашата си, преди да заговори:

— Защо точно сега? — запита просто тя.

— Директорката ми каза, че е възможно да ме отвлечат срещу откуп, така че ще бъда подменен с по-млад човек. Такава е политиката на компанията за хората на моя възраст.

— Но в компанията трябва да има още много длъжности за човек с твоя опит.

— Директорката има идея — горчиво промълви Конър. — Тя ми предложи да оглавя офиса в Кливланд.

— Кливланд? — изрече Меги невярващо.

Остана мълчалива известно време, сетне тихо зададе почти реторичния въпрос:

— Защо директорката толкова бърза да ти види гърба?

— О, положението не е толкова лошо. Ако ѝ откажа, все още мога да се пенсионирам — увери я Конър, без да се опита да отговори на питането ѝ. — Във всеки случай, поне според Джоан, съществуват големи застрахователни компании във Вашингтон, които биха били щастливи да назначат човек с моя опит.

— Но сред тях не е тази, в която работиш сега — отбеляза Меги, гледайки съпруга си право в очите.

Конър издържа погледа ѝ, но не можа да измисли убедителен отговор. Последва още по-тягостно мълчание.

— Не смяташ ли, че е дошло времето да разкриеш пред мен цялата истина? — попита Меги. — Или от добрата съпруга се очаква да продължава да вярва във всичко, което кажеш?

Конър наведе глава и не отговори нищо.

— Никога не си крил факта, че „Мериленд иншурънс“ е прикритие на ЦРУ. И аз никога не съм настоявала да ми кажеш нещо повече по този въпрос. Но напоследък твоите тайнствени пътувания оставяха по малко кал на обувките ти.

— Не съм сигурен, че те разбирам — отвърна кротко Конър.

— Когато взех костюма ти от химическо чистене, ми казаха, че са намерили това в джоба ти. — Меги постави малка монета на масата. — Осведомиха ме, че няма стойност извън Колумбия.

Конър се взря в монетата от десет песо, с която можеше да се плати градски телефонен разговор в Богота.

— Много съпруги веднага стигат до някакво заключение, Конър Фицджералд — продължи Меги, — но не забравяй, че те познавам от почти тридесет години, и съм напълно наясно, че не си способен да ми изневериш.

— Обещавам ти, Меги...

— Зная, Конър. Винаги съм приемала, че трябва да има основателна причина да не бъдеш напълно откровен с мен през всички тези години.

Тя се наведе над масата, хвана ръката на съпруга си и обидено запита:

— Но ако сега те захвърлят на боклука без основание, не смяташ ли, че имам право да зная какво точно си правил през последните двадесет и осем години?

Джаксън каза на шофьора на таксито да спре пред заложената къща и да изчака. Щеше да се забави само няколко минути, преди да продължи към летището.

Веднага щом го видя да влиза в магазина, Ескобар припряно излезе от вътрешната стая. Изглеждаше развълнуван. Когато се увери, че той е клиентът, се поклони и без да каже нито дума, натисна един бутон, за да се отвори чекмеджето на касата. Бавно извади десетте стодоларови банкноти и ги подаде на Джаксън.

— Трябва да ви се извиня, сър — каза той, гледайки нагоре към високия американец, — страхувам се, че пушката е била открадната тази нощ.

Джаксън не каза нищо.

— Странното е — продължи Ескобар, — че крадецът не е взел никакви пари.

Джаксън запази мълчание. Дълго след като клиентът бе напуснал магазина, Ескобар продължи да мисли защо той изобщо не изглеждаше изненадан.

Когато таксито се насочи към летището, Джаксън бръкна в джоба на самото си и извади празната гилза от патрона. Може би нямаше да успее да докаже кой е дръпнал спусъка, но вече нямаше съмнение кой е дал заповедта за убийството на Рикардо Гусман.

8.

Хеликоптерът се приземи между паметниците на Вашингтон и Линкълн. Щом перките намалиха оборотите, до тревата се разгъна къса стълба. Вратата се отвори и президентът Херера се появи във военна униформа. С нея изглеждаше като герой от второстепенен филм. Той застана мирно и отвърна на поздрава на Маринес, сетне прекоси малкото пространство до бронирания си кадилак. Когато колоната премина през Седемнадесета улица, видя, че на всички пилони се развяваха знамената на Колумбия и САЩ.

Том Лоурънс, Лари Харингтън и Анди Лойд го очакваха на южния вход на Белия дом.

„Колкото по-добре е скроен костюмът и колкото повече медали носи човекът, толкова по-незначителна е страната“, мислеше си Лоурънс, пристъпвайки напред да поздрави госта си.

— Антонио, скъпи приятелю — обърна се Лоурънс към Херера, който го прегърна, въпреки че се бяха срещали само веднъж.

Когато накрая Херера пусна домакина си, Лоурънс представи Харингтън и Лойд. Фотоапаратите проблясваха, видеокамерите жужаха. Президентската група се отправи към Белия дом. За фоторепортерите и телевизионните оператори още няколко пъти държавните глави усмихнато си стиснаха ръцете под един портрет на Джордж Вашингтон.

След задължителните три минути за снимки президентът въведе госта си в Овалния кабинет. Докато сервираха колумбийско кафе и направиха още няколко снимки, не се обсъждаше нищо важно. Щом накрая бяха оставени сами, държавният секретар започна да насочва разговора към взаимоотношенията между двете страни. Лоурънс бе благодарен за информацията, получена от Лари по-рано тази сутрин. Можеше да говори авторитетно за споразуменията за екстрадиция, тазгодишната реколта на кафето, проблема с наркотиците, дори за новото метро, което се строеше в Богота от американска компания, като част от една световна програма за подпомагане.

Когато Анди Лойд разшири разговора и го ориентира към изплащането на дългосрочните заеми и към несъответствието на вноса и износа между двете страни, Лоурънс внезапно осъзна, че умът му се е насочил към проблемите, с които щеше да се сблъска по-късно същия ден.

Законопроектът за съкращаване на въоръжението се бавеше в комисията, а Анди го бе предупредил, че гласовете в негова подкрепа съвсем не са много. Вероятно щеше да се наложи да се срещне с няколко конгресмени поотделно, за да има някакъв шанс законопроектът да бъде приет. Беше наясно, че тези ритуални посещения в Белия дом ласкаеха конгресмените. Обикновено като се върнеха в избирателните си райони те информираха гласоподавателите или колко близки са с президента (ако бяха демократи), или колко зависим е президентът от тяхната подкрепа, за да прокара някой закон (в случай, че бяха републиканци). След по-малко от година предстояха междинни избори и Лоурънс разбираше, че непланираните срещи през следващите няколко седмици ще се увеличат.

Върна се рязко към действителността, когато Херера каза:

— ... за което лично трябва да ви благодаря, господин президент. На лицето на колумбийския лидер се появи широка усмивка.

Тримата най-могъщи мъже в Америка се втренчиха невярващо в него.

— Бихте ли повторили, Антонио? — помоли го президентът, съмнявайки се, че правилно е разбрал госта си.

— Тъй като сме сами в Овалния кабинет, Том, искам само да ви благодаря за личната ви намеса по време на изборната ми кампания.

— От кога работите за „Мериленд иншурънс“, господин Фицджералд? — запита председателят на борда.

Интервюто продължаваше повече от час.

— Ще станат двадесет и осем години през май, господин Томпсън — отвърна Конър, гледайки право в очите мъжа, седнал по средата на дълга маса.

— Трудовата ви биография е доста впечатляваща — обади се жената вдясно от председателя, — а препоръките ви са безупречни. Длъжна съм да ви попитам защо искате да напуснете сегашната си

работа. И вероятно, още по-важно, защо „Мериленд иншурънс“ са склонни да ви пуснат.

Конър бе обсъждал с Меги по време на вечерята вчера как би трябвало да отговори на този въпрос.

— Просто им кажи истината — го посъветва тя — и не се опитвай да мамиш — никога не си бил добър в това.

Не бе и очаквал друга препоръка от нея.

— Единственият ми шанс за повишение сега, означава да се преместя в Кливланд — отговори той, — а не е редно да моля съпругата си да се откаже от своята работа в университета на Джорджтаун. Би било трудно за нея да си намери равностойна служба в Охайо.

Третият член на борда кимна. Меги го бе информирала, че един от членовете на комисията има син, който е студент последна година в Джорджтаунския университет.

— Смятам, че не бива да ви задържаме повече — заключи председателят. — Бих искал да ви благодаря за това, че дойдохте, господин Фицджералд.

— Беше ми приятно — отвърна Конър, изправяйки се. За негова изненада председателят също стана от мястото си зад дългата маса и отиде при него.

— Бихте ли дошли на вечеря със съпругата си през следващата седмица? — попита той, докато изпращаше Конър до вратата.

— С удоволствие, сър — прие Конър.

— Наричайте ме Бен — предложи председателят, — никой във „Вашингтон провидънт“ не ме нарича сър, особено висшата администрация.

Той се усмихна и сърдечно подаде ръка на Конър.

— Ще помоля секретарката си да се обади във вашия офис да определим датата. Очаквам с нетърпение да се запозная със съпругата ви. Меги се казваше, нали?

— Да, сър — отговори Конър. Той направи кратка пауза. — Аз също ще се радвам да се запозная с госпожа Томпсън, Бен.

Лойд вдигна червения телефон, но не разпозна веднага гласа.

— Сдобих се с информация, която може да ви е от полза. Съжалявам, че ми отне толкова време.

Лойд бързо грабна жълт лист и химикалка. Не се налагаше да натиска никакви бутони — по този телефон автоматично се записваше всеки разговор.

— Току-що пристигам от Богота, където бях за десет дни. Там някой се постара вратите пред мен не само да са затворени, но и здраво залостени.

— Значи Декстър е разбрала с какво се занимаваме — отбеляза Лойд.

— Бих могъл да се обзаложа, че е научила минути след разговора ми с местния шеф на полицията.

— Това означава ли, че тя знае за кого работите?

— Не, прикрил съм се добре. Затова ми бе нужно и толкова време да се свържа с вас. Сигурен съм, че след безумното преследване, в което въвлякох един от младшите й офицери, тя никога няма да се сети на кого докладвам. Нашето културно аташе в Богота сега преследва всеки наркобарон и всеки младши чиновник в отдела за борба с наркотиците, както и половината местни полицаи. Докладът му ще запълни толкова страници, че ще им отнеме месец само да го прочетат, камо ли да разберат какво съм правил там.

— Открихте ли нещо, с което да притиснем Декстър? — попита Лойд.

— Нищо, което тя да не може да обясни. Но всички следи водят до заключението, че зад това убийство стои ЦРУ.

— Бихме могли и сами да го докажем — заяви Лойд. — Проблемът ни е, че въпреки безупречните акредитивни писма на информатора ни, той никога няма да се яви като свидетел, защото точно той е човекът, който пряко е облагодетелстван от убийството. Разполагате ли с някакво доказателство, което да представим в съда?

— Само с шефа на полицията в Богота, а неговите акредитивни писма съвсем не са изрядни. Ако се изправи пред съда, никак не съм наясно на чия страна би застанал.

— Тогава как сте толкова категоричен, че ЦРУ е замесено?

— Видях пушката, която, уверен съм, е използвана за убийството на Гусман. Дори се добрах до гилзата от куршума, с който е бил убит. Нещо повече, напълно съм убеден, че познавам мъжа, изработил

пушката. Той е най-добрият в този бранш и работи за определен тесен кръг специални клиенти.

— Нека отгатна — предложи Лойд. — Всички те работят в ЦРУ.

— Всички, с изключение на един, когото Декстър пенсионира преди няколко дни.

— Тогава да го намерим незабавно и да го привлечем към нас.

Настъпи дълго мълчание, преди накрая Джаксън да изрече:

— Може би така действате в Белия дом, господин Лойд, но този човек не би предал бившия си работодател, каквото и възнаграждение да му обещаете. Заплахите също не вървят при него — няма да му мигне окото, дори да опрете пистолет в слепоочието му.

— Откъде сте така сигурен?

— Той служеше при мен във Виетнам и дори виетконгците не успяха да изкопчат нищо от него. Истината е, че благодарение на него сега съм жив. Вероятно Декстър го е убедила, че заповедта идва направо от Белия дом.

— Ние можем да му обясним каква е ситуацията — предложи Лойд.

— Това само ще постави живота му в опасност. Не, трябва да докажа, че Декстър е замесена, без той да открие намеренията ни, а това никак няма да е лесно.

— Как в такъв случай ще се справите?

— Като начало мисля да отида на тържеството, което той организира за пенсионирането си.

— Сериозно ли говорите?

— Да, там ще се срещна с една жена, която го обича дори повече, отколкото обича родината си. Може би ще е склонна да говори. Ще държи връзка с вас.

Телефонът замлъкна.

Когато Ник Гутенбърг — заместник-директорът на ЦРУ, влезе в дневната на семейство Фицджералд, първия човек, когото видя, бе предшественикът му — Крис Джаксън, погълнат от разговор с Джоан Бенет. Дали не й разказваше за кого бе работил в Богота? Много му се искаше да чуе за какво разговарят, но първо трябваше да поздрави домакините.

— Ще работя още девет месеца за „Мериленд“ — обясняваше Джоан. — След това се надявам да отида при Конър в новата му работа.

— Току-що чух, че са го одобрили. Струва ми се страхотно. Както разбрах от Меги, няма да му се налага да пътува толкова много.

— Точно така, но назначението му още не е официално — отбеляза Джоан. — А ти знаеш какъв е Конър, не приема предварително поздравления. Но след като председателят на „Вашингтон провидънт“ го е поканил на вечеря с Меги утре вечер, вярвам, че всичко е наред и работата му е осигурена. Освен ако, разбира се, господин Томпсън не си търси само компания за бридж.

— Радвам се, че дойде, Ник — сърдечно го поздрави Конър, подавайки му чаша перие.

Знаеше, че Гутенбърг не пие алкохол.

— Не бих изпуснал събитието за нищо на света, Конър — отвърна Гутенбърг.

Обръщайки се към жена си, Конър го представи:

— Меги, това е Ник Гутенбърг, мой колега. Той работи в...

— Уреждане на щети — бързо се намеси Гутенбърг. — Вашият съпруг ще ни липсва в „Мериленд иншурънс“, госпожо Фицджералд.

— Сигурна съм, че пътищата ви ще се пресекат отново — възкликна Меги, — сега, когато Конър започва работа в същата област.

— Още не е потвърдено, но ти ще си първият, който ще научи, Ник — увери го Конър.

Гутенбърг не изпускаше Джаксън от очи, и когато той се отдалечи от Джоан Бенет, Ник бързо прекоси хола и отиде при нея.

— Радвам се, че оставаш при нас, Джоан — бяха първите му думи. — Уплаших се, че може да ни напуснеш и да отидеш с Конър в новата му работа.

— Не, ще остана в „Мериленд“ — каза Джоан, без да е наясно доколко е информиран заместник-шефът.

— Е, помислих си, че щом Конър ще работи в същия бранш...

„Значи опипваш почвата“, помисли си Джоан.

— Нямах представа — излъга тя.

— С кого разговаря Крис Джаксън? — попита Гутенбърг.

Джоан проследи погледа му. Искаше й се пак да каже, че няма представа, но бе наясно, че няма да й повярва.

— Това са отец Греъм — енорийски свещеник от Чикаго и Тара — дъщерята на Конър.

— Тя с какво се занимава? — поинтересува се Гутенбърг.

— Завършва доктората си в Станфорд.

Гутенбърг осъзна, че си губи времето, опитвайки се да извлече конкретна информация от секретарката на Конър. Все пак тя бе работила за него почти двадесет години, така че не можеше да има съмнение в лоялността ѝ. Наистина в досието ѝ нямаше нищо, което да навежда на мисълта, че между двамата съществува нещо повече от професионални отношения. И докато наблюдаваше госпожица Бенет, му мина през ума, че тя е последната девственица на четиридесет и пет, останала във Вашингтон.

Когато дъщерята на Конър отиде до масата с напитки, за да напълни чашата си, Гутенбърг се отдалечи от Джоан без нито дума повече.

— Аз съм Ник Гутенбърг — заговори той Тара, подавайки ѝ ръка. — Колега съм на баща ви.

— Казвам се Тара. В централния офис ли работите?

— Не, кабинетът ми е в предградията — с чувство за хумор отговори Гутенбърг. — А университетът, в който подготвяте докторската си дисертация, още ли е на Западното крайбрежие?

— Все още е там — отвърна Тара малко учудено. — Ами вие? В кой клон на компанията сте?

— В отдел „Щети“. Доста е отегчително, в сравнение с работата на баща ви, но все някой трябва да седи в офиса и да върши писмената работа — рече той с лека усмивка. — Впрочем, радвам се за новата работа на баща ви.

— Да, мама е доволна, че такава престижна фирма го прие толкова бързо. Въпреки че още не е официално потвърдено.

— Ще работи във „Вашингтон провидънт“, нали? — полюбопитства Гутенбърг, отпивайки от чашата си.

— Да, офисът им се намира на няколко пресечки от старата му служба...

Тара млъкна. Някой вдигаше силен шум. Тя се извърна и видя Крис Джаксън да удря по масата, за да привлече вниманието на гостите.

— Извинете — прошепна тя. — Трябва да подновя задълженията си на домакия тази вечер.

Тя бързо се отдалечи и Гутенбърг се обърна да изслуша словото на своя предшественик.

— Дами и господа — започна Крис. Той изчака всички да замълчат и продължи: — За мен е чест да вдигна тост за двама от най-старите ми приятели — Конър и Меги. През годините, в които сме били заедно, Конър доказва, че е единственият човек, който може да ме постави в затруднение.

Гостите се засмяха. Един извика:

— Много вярно!

Друг добави:

— И аз съм му сърбал попарата.

— Но ако загазиш, няма по-добър от него да те отърве.

Думите бяха приети с аплодисменти.

— Срещнахме се за пръв път...

Гутенбърг чу бръмченето на пейджъра си и веднага го свали от колана си. „Обади се възможно най-бързо“, бе изписано на екрана. Той вдигна слушалката на най-близкия телефон, сякаш си бе у дома, и набра номер, който не съществуваше в никой указател. Веднага един глас се обади:

— Да?

— Получих съобщението ти, но съм на небезопасна линия. — Не бе необходимо да обяснява кой е.

— Това, което ще ти кажа, ще стане известно след няколко часа.

— Президентът...?

— ... на Русия е починал от инфаркт преди седемнадесет минути — уведоми го Хелън Декстър. — Ела незабавно в кабинета ми и отложи всичките си задачи през следващите четиридесет и осем часа.

Линията прекъсна. Никой разговор по небезопасна линия не продължаваше повече от четиридесет и пет секунди. Декстър държеше секундарник на бюрото си.

Гутенбърг постави обратно слушалката и се измъкна през вратата, без да се сбогува с домакините. Бе откаран обратно до Лангли, точно когато Крис вдигаше наздравица.

— За Конър и Меги и за всички добри неща, които им носи бъдещето.

Всички гости вдигнаха чаши.
— За Конър и Меги!

— Казвам се Ник Гутенбърг. Заместник-директор съм на ЦРУ. Може би ще пожелаете да ми се обадите. Номерът на телефона ми в управлението е 703 482 1100. Ако кажете името ми на телефонистката, тя ще ви свърже директно с кабинета ми.

Той затвори телефона.

Гутенбърг бе разбрал от дългогодишния си опит, че подобни обаждания не само дават резултат — обикновено му отговаряха след минута — но и почти винаги му осигуряват предимство.

Седеше на бюрото си и чакаше. Изминаха две минути, но той не се притесни. Знаеше, че именно този човек ще провери номера. Когато се потвърди, че това е телефонният номератор на ЦРУ, позицията на Гутенбърг щеше да стане още по-силна.

След почти три минути телефонът най-после иззвъня. Гутенбърг го остави да звъни известно време, преди да вдигне слушалката.

— Добро утро, господин Томпсън — започна той, без да изчака събеседникът му да се представи. — Благодарен съм ви, че се обадохте толкова бързо.

— Удоволствието е мое, господин Гутенбърг — отвърна председателят на „Вашингтон провидънт“.

— Страхувам се, че трябва да говоря с вас по един деликатен въпрос. Не бих ви безпокоил, ако не смятах, че е във ваш интерес.

— Оценявам вашата загриженост — благодари Томпсън. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Наскоро сте интервюирали кандидати за ръководна длъжност във вашия отдел „Отвличане и откупи“. Постът изисква максимална честност.

— Разбира се — съгласи се Томпсън. — Но смятам, че открихме идеалния човек за тази работа.

— Нямам представа кого сте избрали, но трябва да ви кажа, че в момента разследваме един от кандидатите и вероятно случаят ще завърши със съдебно дело. Едва ли подобно нещо ще се отрази добре на фирмата ви. Щом обаче сте убеден, че сте открили нужния човек, ЦРУ определено няма желание да застане на пътя му.

— Почакайте, господин Гутенбърг. Ако знаете нещо, което би трябвало да науча, ще съм ви благодарен да ми го кажете.

Гутенбърг замълча за миг.

— Бихте ли ми съобщили името на кандидата, на когото смятате да предложите поста, строго поверително, естествено?

— Разбира се, защото не се съмнявам в неговата репутация, опита или честността му. Ще подпишем договор с господин Конър Фицджералд.

Последва дълга пауза. Накрая Томсън попита:

— На телефона ли сте още, господин Гутенбърг?

— Да, господин Томпсън. Чудя се дали ще намерите време да ме посетите в Лангли? Мисля, че би трябвало да ви разкажа по-подробно за започналото разследване за измама. Възможно е да поискате да разгледате и някои секретни документи, които притежаваме.

Сега бе ред на Томпсън да замълчи.

— Съжалявам да чуя всичко това. Не мисля, че е необходимо да ви посещавам — тихо изрече председателят. — Изглеждаше много добър човек.

— На мен също ми е неприятно да ви се обаждам по този повод, господин Томпсън. Но сигурно щяхте да ми се сърдите, ако не бях го направил, а цялата история излезе на първа страница на „Вашингтон Поуст“.

— Не мога да не се съглася с това — потвърди Томпсън.

— Разрешете да добавя — продължи заместник-шефът, — въпреки че не е уместно и няма връзка със случая, който обсъждаме, но аз притежавам акции на „Вашингтон провидънт“ от деня, в който започнах да работя за ЦРУ.

— Радвам се да го чуя, господин Гутенбърг. Бих искал да изтъкна, че оценявам високо усърдието, с което вашите хора вършат работата си.

— Надявам се да съм бил полезен, господин Томпсън. Дочуване, сър.

Гутенбърг затвори и моментално натисна „1“ на телефона пред себе си.

— Да? — отзова се глас.

— Не мисля, че „Вашингтон провидънт“ ще предложат работа на Фицджералд.

— Добре. Да оставим нещата така три дни, а сетне му предложи друга работа.

— Защо да чакаме три дни?

— Очевидно никога не си чел разработката на Фройд за максималната уязвимост.

9.

— Ще ви кажа точно откъде идва информацията ми — съобщи Том Лоурънс. — Лично от президента на Колумбия. Той ми благодари за намесата в изборите в негова полза.

— Това едва ли е доказателство — промърмори Декстър, без да показва никакви чувства.

— Съмнявате се в думите ми, така ли, Хелън? — Президентът не направи опит да скрие гнева си.

— Съвсем не, господин президент — спокойно отвърна Декстър, — но ако обвинявате ЦРУ, че е провело операция под прикритие без ваше знание, надявам се да не разчитате само на думите на южноамериканския политик.

Президентът се наклони напред.

— Хелън, предлагам да ме изслушате внимателно. Записах разговора, проведен в Овалния кабинет наскоро — каза той. — Това, което ще чуете, ме порази и смятам, че е абсолютна истина, при това казана с откровеност, каквато подозирам, че вие не сте проявявали особено много през последните години.

Директорката все още не показваше признаци на неудобство, въпреки че Ник Гутенбърг, седнал от дясната ѝ страна, неловко се размърда на стола си. Президентът кимна към Анди Лойд, който натисна едно копче на касетофона, поставен на бюрото на президента.

— Бихте ли ми разказали подробно?

— Да, разбира се, макар да съм сигурен, че не мога да ви кажа нещо ново. Единственият ми конкурент, Рикардо Гусман, бе удобно изключен от бюлетината само две седмици преди изборите.

— Нали не предполагате, че... — Гласът бе на Лоурънс.

— Е, ако не са били вашите хора, то със сигурност не са били и моите — Херера прекъсна президента, преди той да довърши думите си.

Последва толкова дълга тишина, че Гутенбърг започна да се чуди дали разговорът не е приключил, но тъй като Лоурънс и Лойд не помръднаха, той реши, че има още.

— Разполагате ли с някакво доказателство, че убийството е свързано с ЦРУ? — попита накрая Лоурънс.

— Пушката, с която е бил убит Гусман, е продадена в заложна къща, преди убиецът да избяга от страната. По-късно тя е взета от магазина от ваши офицери, които са я изпратили обратно в Америка с дипломатическа поща.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Моят началник на полицията е очевидно по-искрен с мен, отколкото ЦРУ с вас.

Анди Лойд спря касетката. Хелън Декстър вдигна поглед към президента, той също се бе втренчил в нея.

— Е? — запита Лоурънс заплашително. — Този път какво просто обяснение ще ми предложите?

— Разговорът не дава абсолютно никакво доказателство, че ЦРУ е замесено в убийството на Гусман — каза тя спокойно. — Това са само предположения. Вероятно Херера се опитва да защити човек, който е изпълнил неговите собствени заповеди.

— Предполагам, че що се отнася до „самотния убиец“, той съвсем своевременно е изчезнал някъде в Южна Африка — саркастично изрече президентът.

— В мига, в който изплува на повърхността, ще го открием, и тогава ще ви дадем доказателства, господин президент.

— Невинен човек, застрелян в някоя задна уличка в Йоханесбург, няма да е достатъчно доказателство за мен — заяви Лоурънс.

— Нито за мен — съгласи се Декстър. — Когато ви представя човека, извършил убийството, няма да има никакво съмнение за кого е работил. — Гласът ѝ прозвуча остро.

— Ако се провалите — заплаши я президентът, — не бих се учудил, този запис да попадне в ръцете на репортер от „Вашингтон Поуст“. Има един, който не се слави с любовта си към ЦРУ. Ще оставим той да реши дали Херера прикрива себе си, или просто казва истината. И в двата случая ще се наложи да отговаряте на ужасно голям брой въпроси.

— Ако подобно нещо се случи, вие също ще трябва да отговорите на един-два въпроса, господин президент — отвърна Декстър, без да мигне.

Лоурънс гневно се изправи от стола си и заплашително я изгледа.

— Нека бъде ясно, още държа да получа категорично доказателство кой е изчезналият южноафриканец. И ако не успеете да ми намерите такова за двадесет и осем дни, ще очаквам оставките и на двама ви на бюрото си. А сега напуснете кабинета ми.

Директорът и заместникът ѝ станаха и излязоха безшумно от стаята. Нито един от тях не проговори. Мълчаливо седнаха на задната седалка в колата на Декстър. Когато потеглиха и напуснаха територията на Белия дом, тя докосна бутона на страничната облегалка и между тях и шофьора се издигна преграда от матирано стъкло. Така разговорът им оставаше таен.

— Говори ли вече с Фицджералд?

— Не — отвърна Гутенбърг. — Нали ми каза да изчакам три дни. Смятах да му се обадя в понеделник.

„Със съжаление трябва да ви информираме, че...“

Конър четеше писмото за трети път, когато телефонът на бюрото му иззвъня. Той се вцепени. Какво ли се бе случило? Вечерята у Томпсънови бе повече от приятна. Когато двамата с Меги си тръгнаха малко преди полунощ, Бен го бе поканил да играят голф през следващия уикенд в „Бърнинг Трий“, а Елизабет предложи Меги да се отбие на кафе, докато мъжете преследват малките бели топки. На следващия ден адвокатът му се бе обадил, че договорът с „Вашингтон провидънт“ е бил изпратен за одобрение и се нуждае от няколко дребни поправки.

Конър вдигна слушалката.

— Да, Джоан.

— Заместник-директорът те търси по телефона.

— Свържи ме — каза той нетърпеливо.

— Конър? — изрече глас, на който той никога не вярваше. — Възникна нещо важно и директорката ме помоли да те информирам незабавно.

— Разбира се — каза Конър, без наистина да вниква в думите на Гутенбърг.

— Да се срещнем ли в три часа, на обичайното място?

— Разбира се — съгласи се Конър.

Задържа слушалката, дълго след като чу прещракването. Прочете писмото за четвърти път и реши да не казва нищо на Меги, преди да си намери друга работа.

Конър пристигна пръв на площад „Лафайет“. Настани се на една пейка срещу Белия дом. Няколко минути по-късно Ник Гутенбърг седна на другия край на пейката. Конър дори не погледна към него.

— Самият президент помоли ти да изпълниш тази задача — измърмори Гутенбърг, вглеждайки се в Белия дом. — Искане с това да се заеме най-добрият ни служител.

— Но аз напускам след десет дни — възрази Конър.

— Да, директорката ми каза, но президентът настоя да направим всичко по силите си, за да те убедим да останеш, докато задачата приключи.

Конър замълча.

— Конър, резултатът от изборите в Русия може да се отрази върху бъдещето на свободния свят. Ако онзи лунатик Жеримски бъде избран, това ще означава възобновяване на студената война. На президента ще се наложи да забрави за законопроекта за ограничаване на въоръжението, а Конгресът ще настоява да се увеличи бюджетът за отбрана. Това ще ни доведе до банкрут.

— Но Жеримски е доста назад според всички проучвания — не се съгласи Конър. — Нали се очаква да спечели Чернопов?

— Сега може да изглежда така — каза Гутенбърг, — но има още три седмици до изборите и президентът — той наблегна на думата, взирайки се в Белия дом — смята, че с толкова непостоянен електорат би могло да се случи всичко. Ще е много по-спокоен, ако си там, в случай че дотрябва твоята вещина.

Конър не отговори.

— Ако се тревожиш за новата си работа — продължи Гутенбърг, — ще съм щастлив да поговоря с шефа на компанията, за да му обясня, че това е краткосрочна задача.

— Не е необходимо — каза Конър. — Но се нуждая от малко време да помисля.

— Разбира се — съгласи се Гутенбърг. — Когато решиш, моля те, обади се на директорката и й кажи до какво заключение си стигнал.

Той се изправи и се отдалечи по посока на площад „Фарагут“.
Три минути по-късно Конър тръгна в противоположната посока.

Анди Лойд вдигна слушалката на червения телефон. Този път позна гласа веднага.

— Почти съм сигурен кой е извършил убийството в Богота — заяви Джаксън.

— За ЦРУ ли работи? — попита Лойд.

— Да, работил е.

— Имаш ли достатъчно доказателства да убедиш Комисията на Конгреса?

— Не, нямам. Почти всички доказателства биха могли да бъдат отхвърлени като несъществени, но когато съберем всичко заедно, съвпаденията стават твърде много.

— Например?

— Агентът, когото подозирам в извършване на убийството, е бил уволнен веднага след срещата на президента с Декстър в Овалния кабинет. Тогава президентът е настоял да разбере кой е отговорен за убийството на Гусман.

— Това не е кой знае какво.

— Вероятно не, но същият агент се канеше да започне нова работа във „Вашингтон провидънт“ като началник на отдел „Отвличане и откупи“, когато неочаквано, без никакви обяснения, предложението за назначение е било оттеглено.

— Второ съвпадение.

— Има и трето. Три дни по-късно Гутенбърг се среща с въпросния агент на една пейка в парка на площад „Лафайет“.

— Какъв е бил поводът?

— Да му се даде възможност да остане на работа в ЦРУ.

— С каква цел?

— Една последна задача.

— Имаш ли представа каква е тя?

— Не, но няма да се учудя, ако е някъде далеч от Вашингтон.

— Има ли начин да разбереш къде ще го изпратят?

— В момента, не. Дори съпругата му не знае.

— Добре, да погледнем на нещата от тяхна гледна точка — започна да разсъждава Лойд. — Какво би направила Декстър точно сега, за да спаси кожата си?

— Преди да отговоря, трябва да знам резултата от последния разговор с президента — заяви Джаксън.

— Той даде на двамата с Гутенбърг двадесет и осем дни да докажат, че ЦРУ не е въввлечено в убийството на Гусман, и да осигурят доказателства за това кой го е убил. Даде им да разберат, че ако се провалят, ще изиска оставките им и че ще предостави всички доказателства, които притежава, на „Вашингтон Поуст“.

Настъпи дълго мълчание, преди Джаксън отново да заговори:

— Това означава, че въпросният агент има по-малко от месец живот.

— Тя никога не би премахнала някого от хората си — недоумяващо каза Лойд.

— Секторът, в който агентът работи, не съществува официално, господин Лойд. Той е познат в управлението като неофициален офицер под прикритие, НОП.

— Така ли?

— Да, няма го във ведомостите на никоя държавна институция. Ето защо ЦРУ може да отрече, че знае за неговите действия, ако се случи нещо непредвидено.

— Е, наистина не ни върви. Този човек ти е приятел, нали?

— Да — тихо призна Джаксън.

— Тогава направи всичко възможно да остане жив.

— Добър ден, госпожо директор. Обажда се Конър Фицджералд.

— Добър ден, Конър. Радвам се да те чуя — каза Декстър с по-голяма сърдечност, отколкото при последната им среща.

— Заместник-директорът ме помоли да се обадя, когато взема решение по въпроса, по който говорихме в понеделник.

— Да — произнесе Декстър, връщайки се към обикновения си лаконичен стил.

— Ще се заема със задачата.

— Радвам се да го чуя.

— При едно условие.

— Какво е то?

— Искам доказателство, че операцията е била одобрена от президента.

Настъпи дълго мълчание, преди Декстър да изрече:

— Ще информирам президента за твоето искане.

— Е, как действа това? — попита Декстър.

Не си спомняше кога за последен път бе посещавала лабораторията на отдела за изобретения в Лангли.

— Всъщност е много лесно — съобщи професор Циглер, директор на Техническата служба в ЦРУ.

Той се върна до редицата компютри и натисна няколко клавиша. На монитора се появи лицето на Том Лоурънс.

След като Декстър и Гутенбърг послушаха известно време президента, тя възкликна:

— Какво толкова забележително е направено? Всеки е слушал речите му и преди.

— Вероятно, но никой никога не е чувал точно тази — възрази Циглер.

— Какво имаш предвид? — запитва Гутенбърг.

На лицето на професора се появи детска усмивка.

— В компютъра съм записал над хиляда речи, телевизионни и радиоинтервюта, телефонни разговори на президента от последните две години. Всяка дума или фраза, използвана през това време, съществува в паметта под код „Томи“. Мога да го накарам да произнесе реч на всяка тема, която изберете. Дори съм в състояние да реша каква да бъде позицията му по даден въпрос.

Декстър започна да обмисля възможностите.

— Ако на „Томи“ се зададе въпрос, може ли да даде убедителен отговор?

— Не веднага — призна Циглер, — но ако имате обща представа от въпроса, на който той трябва да отговори, вярвам, че бих могъл да заблудя и собствената му майка.

— Значи всичко, което трябва да направим — резюмира Гутенбърг, — е да предвидим какво е най-вероятно да каже другата страна.

— Това не е толкова трудно, колкото изглежда — отбеляза Циглер. — Все пак, ако ти се обади президентът, едва ли ще го попиташ за стабилността на долара или какво е закусил, нали? В повечето случаи причината, поради която президентът търси някого, е известна. Нямам представа за какво ви е нужен „Томи“, но ако ви е необходимо встъпително или заключително слово, или отговори на петдесет въпроса, или изявления по някакъв повод, почти мога да гарантирам, че програмата ще успее да проведе правдоподобен разговор.

— Убеден съм, че ще се справим — заяви Гутенбърг.

Декстър кимна в знак на съгласие и попита:

— Защо сме разработили първо тази програма?

— За да я използваме, в случай че президентът почине, докато сме във война, а се налага да убеждаваме врага, че той все още е жив, но „Томи“ има и много други приложения, госпожо директор. Например...

— Сигурно — прекъсна го Декстър.

Циглер изглеждаше разочарован, че след като Декстър е научила това, което я интересува, не проявява интерес към другите достойнства на „Томи“.

— Колко време е необходимо за подготовката на конкретна програма? — запита Гутенбърг.

— Колко време ще ви е нужно да уточните какво искате да каже президентът? — попита Циглер, отново усмихвайки се по детски.

Тя продължи да натиска бутона, докато накрая Конър вдигна телефона на бюрото си.

— Какво има, Джоан? Не съм оглушал.

— Личната секретарка на президента, Рут Престън, чака да я свържа с теб.

Конър чу друг женски глас.

— Вие ли сте Конър Фицджералд?

— Да, на телефона — отвърна Конър.

Ръката му се изпоти. Това никога не му се бе случвало, докато изчакваше да натисне спусъка.

— Ще ви свържа с президента.

Той чу прещракване.

— Добър ден — изрече познат глас.

— Добър ден, господин президент.

— Мисля, че знаете защо се обаждам.

— Да, сър, така е.

Професор Циглер натисна „Встъпително изявление“. Директорката и заместникът ѝ не помръднаха.

— Сметнах, че е редно да знаете колко важна е за мен тази задача. — Пауза — Защото не се съмнявам, че точно вие сте човекът, който ще я изпълни безупречно. — Пауза. — Така че се надявам да се съгласите да поемете тази отговорност.

Циглер натисна бутона „Изчакване“.

— Оценявам доверието ви в мен, господин президент — каза Конър — признателен съм, че отделихте време, за да ми се обадите лично...

— Номер 11 — отбеляза Циглер, който знаеше отговорите наизуст.

— Това е най-малкото, което мога да сторя при тези обстоятелства. — Пауза.

— Благодаря, господин президент. Въпреки че господин Гутенбърг ме увери, че сте силно заинтересован, а директорът лично ми се обади този следобед, за да потвърди, аз се чувствах неспособен да поема задачата, без да съм сигурен, че заповедта идва лично от вас.

— Номер 7.

— Разбирам притесненията ви. — Пауза.

— Номер 19.

— Вероятно, когато всичко приключи, двамата със съпругата ви ще дойдете да ме посетите в Белия дом — естествено, ако позволи директорът. — Пауза.

— Номер 5 — отбеляза Циглер.

Избухна силен смях.

Конър леко отдръпна слушалката от ухото си.

— Това ще е голяма чест, сър — каза той, щом смехът заглъхна.

— Заключение — маркира Циглер.

— Добре. Ще се видим веднага, щом се върнете. — Пауза. — Често си мисля колко е тъжно, че американците невинаги имат

възможност да оценят своите неизвестни герои. — Пауза. — Беше ми приятно да поговорим. До скоро.

— Дочуване, господин президент.

Конър все още държеше слушалката, когато Джоан влезе в стаята.

— Е, още един мит бе опроверган — отбеляза тя.

Конър извърна поглед към нея и учудено повдигна вежди.

— Казват, че президентът винаги се обръщал към хората на малко име.

10.

Гутенбърг му подаде голям кафяв плик, съдържащ четири паспорта, три билета за самолет и пачка банкноти в различна валута.

— Не трябва ли да се разпиша за всичко това? — попита Конър.

— Не. Тъй като всичко стана малко неочаквано, ще се справим с формалностите, когато се върнеш. Щом пристигнеш в Москва, веднага иди в главната квартира на партията на Жеримски и представи акредитивните си писма на журналист на свободна практика от ЮАР. Ще ти дадат подробната му програма чак до деня на изборите.

— Ще имам ли връзка в Москва?

— Да. Ашли Мичел. — Гутенбърг за миг се поколеба. — Това е първата му голяма задача и бе информиран накратко за най-важните и необходими неща. Инструктиран е да се свърже с теб, ако има възможност. Ако се налага, Мичел ще ти достави оръжието.

— Чие производство и каква марка е?

— Обикновеният „Ремингтон 700“ по поръчка — отвърна Гутенбърг. — Но ако Чернопов излезе начело в предизборната борба, няма да се наложи да действаш. При това положение се връщаш във Вашингтон ден след изборите. Боя се, че тази мисия може да се окаже напразно разкарване.

— Да се надяваме — процеди Конър и тръгна, без да подаде ръка на заместник-директора.

— Нямаше как да откажа — каза Конър, слагайки още една синя риза в куфара.

— Трябваше да го направиш — възрази Меги. — Фактът, че започваш нова работа от първо число следващия месец, не е ли убедително извинение?

Тя замълча. След това запита:

— Каква бе реакцията на Бен Томпсън?

— Прояви голямо разбиране — отговори Конър, — няма да е проблем да започна месец по-късно. Изглежда декември винаги е

доста спокоен.

Конър натисна дрехите, като се чудеше как ще смести и несесера си. Вече съжаляваше, че не позволи на Меги да приготви багажа му, но не искаше тя да се натъкне на някои неща, които не се връзваха с разказаната от него история. Седна върху капака на куфара. Меги щракна ключалката и двамата паднаха на леглото. Той я прегърна и я задържа дълго в обятията си.

— Всичко наред ли е, Конър? — тихо запитва тя.

— Да, наистина, скъпа. — Той я освободи от прегръдката си.

Взе куфара и тръгна надолу по стълбата.

— Съжалявам, че няма да съм тук за Деня на благодарността. Нали няма да забравиш да кажеш на Тара, че с нетърпение очаквам да я видя за Коледа? — говореше той, докато Меги го следваше към вратата.

Спря до кола, която тя не бе виждала преди.

— Както и на Стюарт — напомни му тя.

— Да, разбира се — съгласи се той, докато слагаше куфара в багажника. — Хубаво ще е да го видя отново.

Още веднъж прегърна жена си. Този път я притисна до себе си за кратко.

— Мили боже, какво ще подарим на Тара за Коледа? — неочаквано каза Меги. — Дори не съм помислила за това.

— Ако видиш последната й телефонна сметка, не би говорила за никакви подаръци.

— Не съм виждала тази кола — каза Меги.

— На компанията е. Довиждане, скъпа — сбогува се окончателно Конър и зае мястото си зад волана.

Без нито дума повече, той натисна педала на газта и потегли. Мразеше да се сбогува с Меги и се опитваше да направи тези моменти възможно най-кратки. Погледна в огледалото за обратно виждане. Тя стоеше накрая на улицата и му махаше, когато колата зави на „Кеймбридж Плейс“ и се отправи към летището.

Щом стигна до края на „Дълес“, подмина автоматите за кратък престой на паркинга. Закара колата до рампата и прибра квитанцията от апарата, преди да паркира в дъното. Заклучи колата и се отправи към входа на летището. Взе ескалатора за следващия етаж и се отправи към контролното гише на „Юнайтид еърлайнс“.

— Благодаря, господин Пери — каза униформената служителка, която провери билета му. — Полет 918 е почти готов за излитане. Моля ви, тръгнете към изход С7.

След като мина през контрола за сигурност, Конър взе автобусчето до терминала. В чакалнята седна в далечния ъгъл и когато повикаха пътниците, той се качи на самолета и зае обичайното си място до прозореца в задната част на самолета. Двадесет минути по-късно той слушаше обясненията на капитана, че няма да излетят навреме, но за сметка на това, като по чудо, ще пристигнат по разписание.

В чакалнята млад мъж в тъмносин костюм набра номер на клетъчния си телефон.

— Да? — обади се глас.

— Агент Съливан се обажда. Птичката отлетя.

— Добре. Обади се отново, веднага щом изпълниш останалата част на задачата.

Линията прекъсна.

Младият мъж изключи телефона си и взе ескалатора към приземния етаж. Отиде до колата в дъното на паркинга, отключи я, плати на изхода и се насочи на запад.

Тридесет минути по-късно предаде ключовете в автобазата и се подписа в дежурната книга. Там бе отбелязано, че колата е взета на негово име и е върната от него.

— Абсолютно ли си сигурен, че няма да има никаква следа, че изцяло ще заличим неговото съществуване? — попита Декстър.

— Напълно — отвърна Гутенбърг. — Не забравяй, че на първо място той никога не е фигурирал в списъците на управлението.

— Ами съпругата му?

— Защо би заподозряла нещо? Месечният му чек със заплатата е преведен в общата им сметка. Не би й дошло наум за нас. Според нея той е напуснал сегашното си място и ще започне да работи за „Вашингтон провидънт“ от първи януари.

— А бившата му секретарка?

— Прехвърлих я в Лангли, така че да я държа под око.

— В кой отдел?

— Ами в отдела за Средния изток.

— Защо точно Средния изток?

— Защото трябва да бъде в офиса по време на техните работни часове от шест вечерта до три сутринта наше време. И през следващите осем месеца смятам да я товаря с толкова много работа, че да не може да мисли за нищо друго, освен да мечтае за времето, когато ще се пенсионира.

— Добре. Къде се намира Фицджералд сега?

Гутенбърг погледна часовника си.

— Някъде наскре Атлантика. Ще се приземи в „Хитроу“ след около четири часа.

— А колата?

— Вече е върната в автобазата, ще бъде пребоядисана и ще й сложат нови номера.

— Какво ще стане с кабинета му на улица „Ем“?

— Ще бъде опразнен през нощта, а в понеделник някаква Агенция по недвижими имоти ще заеме целия етаж.

— Изглежда си помислил за всичко, освен за това, какво ще се случи, когато той се върне във Вашингтон — каза директорът.

— Той няма да се върне във Вашингтон — заяви Гутенбърг.

Конър застана на дългата опашка пред гишето за контрол на паспортите. Когато накрая редът му дойде, служителят провери паспорта му и каза:

— Надявам се да прекарате добре в Англия, господин Пери.

В малкото квадратче за отговор на въпроса: „Колко време възнамерявате да останете в Англия?“, Пери бе написал „Четиринадесет дни“. Но на следващата сутрин щеше да се върне на летището като господин Лилистранд.

Двама мъже го наблюдаваха, докато той напусна летището и се качи на автобуса на спирка „Виктория“. Четиридесет и две минути по-късно същите двама мъже го видяха да застава край колонка за такси. Поотделно те проследиха черното такси до хотел „Кенсингтън“, където единият от тях вече бе оставил пакет на рецепцията.

— Някакви съобщения за мен? — попита Конър, докато попълваше регистрационната бланка.

— Да, господин Лилистранд — отвърна администраторът. — Един господин остави това за вас тази сутрин.

Той му подаде огромен кафяв плик.

— Номерът на стаята ви е 211. Носачът ще отнесе багажа ви.

— Мога да се справя сам, благодаря — каза той.

Веднага щом влезе в стаята, отвори плика. Вътре имаше билет за Женева на името на Теодор Лилистранд и сто швейцарски франка. Съблече самото си и легна на леглото, но въпреки умората, не успя да заспи. Включи телевизора и започна да превключва каналите — Тара го наричаше „сърфинг по каналите“ — но и това не помогна.

Никога не бе обичал играта на изчакване. Точно тогава го обхващаха съмненията. Продължаваше да си напомня, че това е последната му мисия. Започна да мисли за коледното тържество с Меги и Тара — е, и Стюарт естествено. Не му беше приятно, че не може да носи снимки със себе си, винаги трябваше да си представя лицата им. Още повече мразеше, че няма право да вдигне слушалката и да говори с тях, когато бе в чужбина.

Конър остана в леглото, докато не мръкна. Тогава излезе да хапне нещо. Купи си „Ивнинг стандарт“ от павилиона на ъгъла и бавно се отпрати към малък италиански ресторант на Хай стрийт, който бе наполовина празен.

Сервитьорът му посочи тиха маса в ъгъла. Светлината бе оскъдна, едва успя да прегледа вестника. Поръча си диетична кола с много лед. Англичаните явно не разбираха какво означава „много лед“, защото сервитьорът се завърна с висока чаша, в която плуваха три малки кубчета лед и тънък резен лимон.

Поръча си канелони^[1] и салата. Чудно как избираше любимите ястия на Меги, винаги когато бе в чужбина. Вършеше всичко, напомнящо му за нея.

— Задължително е да откриеш свестен шивач, преди да си намериш нова работа — бе му казала Тара, когато говориха за последен път. — Бих искала да дойда с теб, за да избира ризите и вратовръзките ти.

Новата работа. Отново си спомни за писмото. „Със съжаление трябва да ви информираме, че...“ Колкото и пъти да го препрочиташе, не можеше да открие причината Томпсън да промени решението си. Просто нямаше логика.

Започна да чете първата страница на вестника — девет кандидати се състезаваха в избора на главен кмет на Лондон. „Странно, помисли си той, нямат ли си кмет — ами Дик Уитингтън?“ Погледна към снимките на кандидатите и техните имена, но те не му говореха нищо. Един от тях щеше да ръководи столицата на Англия след няколко седмици.

Плати сметката в брой и остави бакшиш, който не би привлякъл вниманието на сервитъора. Когато се върна в хотелската стая, пусна телевизора и няколко минути гледа една комедия, но тя не го накара да се засмее. След като напразно опита да задържи вниманието си с няколко филма, той се унесе в неспокойна дрямка. Удоволствие му доставяше единствено мисълта, че поне е по-добре от двамата мъже, които стояха на улицата — те нямаше да спят тази нощ. Бе ги забелязал няколко мига след приземяването в Хитроу.

Погледна часовника си. Няколко минути след полунощ — няколко минути след седем във Вашингтон. Чудеше се какво ли ще прави Меги тази вечер.

— Как е Стюарт? — попита Меги.

— Все още се мотае — отвърна Тара. — Пристига в Лос Анджелис след петнадесет дни. Едва издържам вече.

— Ще дойдете ли направо тук?

— Не, мамо — отклони поканата Тара, като се стараеше да прикрие раздразнението си. — Вече няколко пъти ти казах, че ще наемем кола и ще пътуваме по Западното крайбрежие. Стюарт никога не е идвал в Америка и иска да види Лос Анджелис и Сан Франциско. Спомняш ли си?

— Ще караш внимателно, нали?

— Майко, шофирам от девет години, без да са ме глобили. Престани да се тревожиш, по-добре ми кажи какво ще правиш тази вечер?

— Ще слушам Пласидо Доминго в „Бохеми“. Реших да изчакам, докато баща ти заmine, защото той заспива преди края на първото действие.

— Сама ли ще ходиш?

— Да.

— Добре, бъди внимателна, майко, и се опитай да не сядаш на първите шест реда.

— Защо? — невинно запита Меги.

— Защото някой богат и привлекателен мъж може да скочи от ложите и да те похити.

Меги се засмя.

— Добре, прочете ми конското.

— Защо не помолиш Джоан да дойде с теб — така ще можете да си говорите цяла вечер за татко.

— Търсих я в службата, но, изглежда, телефонът има някаква повреда. Ще се опитам да ѝ позвъня у дома по-късно.

— До скоро, мамо, ще се чуем утре — сбогува се Тара.

Знаеше, че майка ѝ ще се обажда всеки ден, докато Конър е в чужбина.

Когато Конър пътуваше или играеше бридж с отец Греъм, Меги наваксваше с работата си в Университета. Занимаваше се с всичко, от зеления патрул, на който тя бе учредител, до обществото „Живата женска поезия“ и часовете по ирландски танци, където преподаваше. Гледката на танцуващи младежи, с изправени стойки и пъргави крака, ѝ припомняха за Диклан О'Кейси. Сега той бе известен учен, професор в Чикагския университет. Той никога не се ожени и ѝ изпращаше картичка за всяка Коледа, и друга без подпис за Деня на влюбените. Старата пишеща машина с изкривено „е“ обаче го издаваше.

Тя вдигна слушалката отново и набра номера на Джоан в дома ѝ, но никой не отговори. Приготи си лека салата, сетне тръгна с колата към центъра „Кенеди“. Бе лесно да се сдобиеш с един билет, колкото и известен да бе тенорът.

Меги така се развълнува от първото действие на „Бохеми“, че пожела с нея да има някой, с когото да сподели преживяното. Когато завесата падна, тя се вля в тълпата, насочила се към фоайето. Щом стигна до претъпкания бюфет, на Меги ѝ се стори, че зърна Елизабет Томпсън. Спомни си нейната покана на кафе, която повече не се повтори. Тогава се изненада, защото Елизабет Томпсън ѝ се бе сторила съвсем искрена.

Когато Бен Томпсън се обърна и я видя, Меги се усмихна и тръгна към тях.

— Радвам се да те видя, Бен — каза тя.

— И аз вас, госпожо Фицджералд — отвърна той, но топлотата в гласа му, която си спомняше отпреди две седмици, липсваше. И защо не я нарече Меги?

Тя продължи безстрашно:

— Доминго е великолепен, не смяташ ли?

— Да, имяхме невероятен късмет да подмамим Леонард Слаткин от Сейнт Луис — отзова се любезно, но хладно Бен Томпсън.

Меги бе изненадана, че той не ѝ предложи нещо за пиене, а когато си поръча портокалов сок, бе още по-озадачена, че той не направи опит да го плати.

— Конър с нетърпение очаква да започне работа във „Вашингтон провидънт“ — каза тя, отпивайки от сока си.

Елизабет Томпсън я погледна изненадано, но не каза нищо.

— Той ти е много благодарен, Бен, че му позволи да отложи работата си за месец, така че да завърши един договор за старата си фирма.

Елизабет се канеше да каже нещо, когато прозвуча звънецът, напомнящ, че антрактът е към края си.

— Е, по-добре да се върнем по местата си — нетърпеливо предложи Бен Томпсън, въпреки че жена му не бе допила питието си. — Радвам се, че се видяхме, госпожо Фицджералд. — Той хвана здраво ръката на жена си и я поведе към залата. — Надявам се да се насладите на второто действие.

Но Меги не успя да му се наслади. Не бе в състояние да се концентрира, разговорът във фоайето продължаваше да се върти в ума ѝ. Но колкото повече си го повтаряше, толкова по-малко разбираше какво се е случило с Томпсънови само за две седмици. Ако знаеше как да се свърже с Конър, тя би нарушила правилото и би му се обадила. Но понеже не можеше да го намери, тя направи най-разумното в това положение нещо. Когато се прибра у дома, тя отново позвъни на Джоан Бенет.

Телефонът даваше свободно в отговор.

На следващата сутрин Конър стана рано. Плати сметката си в брой, нае такси и вече бе на път за Хитроу, преди дежурният портиер да разбере, че е напуснал хотела. В седем и четиридесет той се качи на

борда на самолета на „Суис еър“, полет 839, за Женева. Полетът отне по-малко от два часа и той нагласи часовника си на десет и половина, когато колелата на самолета докоснаха земята.

По време на престоя той се възползва от предложението на „Суис еър“ да вземе душ. Влезе в банята с „изключителни удобства“, описана в бордовото списание, като Теодор Лилистранд, инвестиционен банкер от Стокхолм, а четиридесет минути по-късно оттам излезе Пие дьо Вилие, репортер от „Йоханесбург Мъркюри“.

Въпреки че разполагаше с цял час, Конър не влезе в нито един от безмитните магазини, а си поръча само кроасан и чаша кафе в един от най-скъпите ресторанти на света.

Накрая се отправи към изход 23. Нямаше много хора за полета на „Аерофлот“ за Санкт Петербург. Когато минути по-късно повикаха пътниците, Конър се насочи към дъното на самолета. Замисли се за действията си на следващата сутрин, когато влакът спре на московската гара. Припомни си думите на заместник-директора и отново се учуди защо Гутенбърг няколко пъти бе повторил: „Не допускай да те заловят. Ако се случи, отричай, че имаш нещо общо с ЦРУ. Не се притеснявай, компанията винаги ще се грижи за теб“.

Само на неопитните новобранци така им повтаряха Единадесетата заповед.

— Самолетът за Санкт Петербург току-що излетя и багажът ни е на борда.

— Добре — рече Гутенбърг. — Нещо друго за докладване?

— Не — отвърна младият агент с леко неуверен глас. — Освен...

— Освен какво? Хайде, изплюй камъчето.

— Просто ми се стори, че човек, когото съм виждал преди, също се качи на самолета.

— Кой беше? — рязко запитва Гутенбърг.

— Не си спомням името му и не съм много сигурен, че го познавам. Не можех да рискувам да отклоня очи от Фицджералд за повече от няколко секунди.

— Ако си спомниш кой е, незабавно ми се обади.

— Да, сър.

Младият мъж изключи телефона и се отправи към изход 9. След няколко часа щеше да се върне зад бюрото си в Берн, влизайки отново в ролята си на културно аташе в американското посолство.

— Добро утро. На телефона е Хелън Декстър.

— Добро утро, директоре — сковано отвърна Лойд.

— Сметнах, че президентът би искал незабавно да научи следното: мъжът, когото ме помоли да проследим в ЮАР, отново се е раздвижил.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Шефът на офиса ни в Йоханесбург току-що ни информира, че убиецът на Гусман е отпътувал със самолет на южноафриканските въздушни линии за Лондон преди два дни. Паспортът му е бил на името на Мартин Пери. Останал е в Лондон само една нощ. На другата сутрин е отлетял за Женева със „Суис еър“, използвайки шведски паспорт на името на Теодор Лилистранд.

Този път Лойд не я прекъсна. Така можеше да пусне записа, ако президентът пожелае да чуе точно какво бе казала.

— В Женева се е качил на самолет на „Аерофлот“ за Санкт Петербург. Този път е бил с южноафрикански паспорт на името на Пие дьо Вилие. От Санкт Петербург е взел нощния влак за Москва.

— Москва? Защо точно Москва? — учуди се Лойд.

— Ако добре си спомням — каза Декстър, — в Русия скоро ще се провеждат избори.

Когато самолетът се приземи в Санкт Петербург, часовникът на Конър показваше пет часа и петдесет минути. Той се прозя, протегна се и изчака самолета да спре напълно, преди да нагласи стрелките на часовника си по местното време. Погледна през прозореца към полуосветеното летище. Повечето електрически крушки липсваха. Валеше лек сняг, но не натрупваше. Стотици отегчени пътници трябваше да чакат двадесет минути, преди да пристигне автобус, за да ги откара до терминала. Някои неща наистина не се променяха, независимо дали КГБ, или организираната престъпност бяха на власт.

Американците вече започнаха да ги наричат „руска мафия“, за да избегнат объркването с италианската.

Конър последен напусна самолета и последен слезе от рейса.

Мъжът, който бе пътувал в първа класа на същия самолет, се втурна към началото на опашката, за да бъде сигурен, че ще мине пръв през паспортния контрол и митницата. Той бе благодарен, че Конър се държи като по учебник. Веднъж слязъл от автобуса, мъжът не се обърна повече назад. Знаеше, че Конър винаги се оглежда.

Конър излезе от летището на изпълненото с дупки шосе, но чак след тридесет минути успя да вземе такси. Помоли да го откарат на гарата.

Пътникът от първа класа последва Конър в чакалнята, която повече приличаше на опера, отколкото на железопътна гара. Не го изпускаше от очи. Наблюдаваше напрегнато на кой влак ще се качи. Но Конър имаше още един преследвач. Той стоеше в сянка, но знаеше дори номера на купето му в спалния вагон.

Американското културно аташе в Санкт Петербург бе се отказал от покана за балета „Киров“ тази вечер, за да може да информира Гутенбърг кога Фицджералд се е качил на влака за Москва. Не бе необходимо да го придружават във влака, тъй като Ашли Мичел, културно аташе в столицата, щеше да чака Конър на перон 4 следващата сутрин, за да потвърди, че е пристигнал на местоназначението си. На петербургското аташе ясно бе дадено да разбере, че операцията е на Мичел.

— Едно място първа класа в спален вагон до Москва — обърна се Конър към касиера на английски.

Мъжът плъзна билета по дървения плот на гишето и явно се разочарова, когато пътникът му подаде банкнота от десет хиляди рубли. Бе се надявал да припечели нещо от обмяната на парите. Това бе втората му възможност тази вечер.

Конър провери билета, преди да се отправи към експреса за Москва. Прекоси претъпкания перон, мина покрай няколко стари зелени вагона, които изглеждаха сякаш са отпреди революцията през 1917 г., спря пред вагон „К“ и подаде билета си на кондукторката, застанала до отворената врата. Тя го перфорира и отстъпи встрани, за да му даде възможност да се качи вътре. Конър тръгна по коридора, търсейки купе номер 8. Когато го намери, запали лампата и се заключи

— не защото се страхуваше да не го оберат, както често пишеха в американската преса, а защото трябваше да промени идентичността си още веднъж.

Бе видял младока, застанал под информационното табло за пристигащи самолети в Женева, и се чудеше откъде ги намират такива. Не си направи труда да открие агента в Санкт Петербург — знаеше, че има някой, който да потвърди пристигането му, както и че някой друг щеше да го чака на перона в Москва. Гутенбърг вече го бе информирал за агент Мичел, описал го бе като новак, без представа за ранга на Фицджералд.

Влакът тръгна от Санкт Петербург точно минута преди полунощ и лекото ритмично потракване на колелата скоро накара Конър да се унесе. Внезапно се стресна и се събуди — погледна часовника си — четири и тридесет и седем. Най-дългото спане за последните три нощи.

Сетне си припомни какво бе сънувал. Седеше на пейка на площад „Лафайет“, с лице към Белия дом, и говореше с някого, който не гледаше към него. Срещата му със заместник-директора от предишната седмица започваше да се повтаря дума по дума, но той не можа да си спомни какво в разговора го обезпокои. Точно когато Гутенбърг стигна до фразата, която Конър искаше да чуе отново, той се събуди.

Не бе стигнал до никъде в тълкуването на съня, когато влакът навлезе в гарата. Беше осем и тридесет и три сутринта.

— Къде сте? — попита Анди Лойд.

— В една телефонна кабина в Москва — отвърна Джаксън. — Следвах го през Лондон, Женева и Санкт Петербург. Веднага щом слезе от влака, той ни въвлече в бясна гонитба. Успя да се освободи от човека на ЦРУ в Москва след около десет минути. Ако аз не бях го обучавал на тези техники, той щеше и от мен да се отърве.

— Къде отиде? — попита Лойд.

— Настани се в малък хотел в северната част на града.

— Там ли остана?

— Не, излезе час по-късно, но бе така добре предрешен, че и аз самият едва не го изпуснах. Познах го по походката му, иначе сигурно

щеше да ми се изплъзне.

— Къде отиде?

— Отново тръгна да обикаля, но накрая влезе в предизборния щаб на Виктор Жеримски.

— Защо ли точно Жеримски?

— Все още не зная, но излезе от сградата, натоварен с материали от кампанията. Сетне си купи карта от един павилион за вестници и обядва в близък ресторант. След обяда нае малка кола и се върна в хотела. Оттогава не го е напуснал.

— О, мили боже! — неочаквано възкликна Лойд. — Значи този път ще е Жеримски.

Настъпи дълга пауза, преди Джаксън да изрече:

— Не, това е невъзможно.

— Защо?

— Никога не би се заел с подобна задача, освен ако заповедта не идва директно от Белия дом. Познавам го достатъчно дълго, за да съм сигурен в това.

— Опитай се да не забравяш, че приятелят ти имаше същата задача в Колумбия. Несъмнено Декстър го е убедила, че операцията е одобрена от президента.

— Възможно е да има алтернативен сценарий — промълви Джаксън.

— Какъв именно?

— Планират да убият не Жеримски, а Конър.

Лойд записа името на жълтия лист от бележника си.

[1] Канелони (букв. букли) — ястие от макарони, които имат вид на букли. — Б.ред. ↑

КНИГА ВТОРА САМОТНИКЪТ

11.

— Американец ли си?

— Да — каза Джаксън, без да поглежда надолу към източника на тънкия гласец.

— Искаш ли нещо?

— Не, благодаря — отвърна той, но не откъсна очи от главния вход на хотела.

— Сигурно искаш нещо. Американците винаги искат нещо.

— Не се нуждая от нищо. Махай се — твърдо изрече Джаксън.

— Хайвер? Матрьошки? Генералска униформа? Кожена шапка? Жени?

Джаксън за пръв път погледна надолу към момчето. Бе омотано от главата до петите в овчи кожух, три номера по-голям. На главата си носеше шапка от заешка кожа, каквато Джаксън с всяка изминала минута все повече разбираше, че му трябва. Усмивката на момчето разкри два липсващи зъба.

— Жена? В пет часа сутринта?

— Времето е подходящо, но може би предпочиташ мъж?

— Колко взимаш за услугите, които предлагаш?

— Какъв вид услуги? — попита момчето подозрително.

— Например да бъдеш пратеник.

— Пратеник ли?

— Помагач тогава.

— Помагач ли?

— Асистент.

— А, искаш да кажеш партньор, като по американските филми.

— Добре, споразумяхме се за описанието на работата ти, хитрецо. Колко взимаш?

— На ден ли? Или на месец?

— На час.

— Колко предлагаш?

— Ти си добър малък бизнесмен, нали?

— Учим се от американците — отговори момчето с широка усмивка.

— Един долар — предложи Джаксън.

Момчето започна да се смее.

— Може и да съм умник, но ти си истински комедиант. Десет долара.

— Но това си е истинско изнудване.

За пръв път момчето се смути.

— Ще ти дам два.

— Шест.

— Четири.

— Пет.

— Съгласен — отсече Джаксън.

Момчето повдигна и изнесе напред дясната си длан, беше видял нещо подобно в американските филми. Джаксън я плесна. Сделката бе сключена. Момчето незабавно засече времето с ръчния си часовник „Ролекс“.

— Е, как се казваш? — запита Джаксън.

— Сергей — отвърна момчето. — А ти?

— Джаксън. На колко години си, Сергей?

— На колко искаш да бъда?

— Престани с тези глупости и ми кажи на колко си години.

— Четиринадесет.

— Не си нито ден по-голям от девет години.

— Тринадесет.

— Десет.

— Единадесет.

— Добре — съгласи се Джаксън. — Ще спрем на единадесет.

— А ти на колко години си? — поинтересува се момчето.

— Петдесет и четири.

— Ще приема, че си на петдесет и четири.

Джаксън се засмя за пръв път от дни насам.

— Откъде знаеш английски така добре? — запита той, все още поглеждайки към вратата на хотела.

— Майка ми живя дълго време с един американец. Той се върна в Щатите миналата година, но не ни взе със себе си.

Този път Джаксън повярва на думите му.

— Е, каква ще е работата, партньоре? — попита Сергей.
— Наблюдавам един човек, отседнал в този хотел.
— Приятел или враг?
— Приятел.
— От мафията ли е?
— Не, той е от добрите.
— Не се дръж с мен като с дете — обиди се Сергей. — Ние сме партньори, забрави ли?
— Добре, Сергей. Той е приятел — каза Джаксън, точно когато Конър се появи на вратата. — Не мърдай! — Той сложи ръце на раменете на момчето.
— Това ли е той? — попита Сергей.
— Да.
— Има добродушно лице. Може би е по-добре да работя за него.

Денят на Виктор Жеримски не започна добре, а бе само няколко минути след осем сутринта. Председателстваше събранието на Централния комитет на Комунистическата партия, организирано от шефа на предизборния му щаб Дмитрий Титов.

— Международна група наблюдатели е пристигнала в Москва във връзка с изборите — съобща Титов. — Ще се интересуват главно от нередности при гласуването в изборния ден, но техният председател вече призна, че при толкова многоброен електорат, разпръснат по толкова обширна територия, няма да е възможно да забележат всяко нарушение.

Титов завърши доклада си, като подчерта, че сега, когато другарят Жеримски е заел второто място в предварителните проучвания, мафията сигурно ще пръсне още повече пари за кампанията на Чернопов.

Жеримски поглади гъстите си мустаци и изгледа всеки от мъжете, седнали около кръглата маса.

— Когато стана президент — започна той, надигайки се от мястото си, — ще хвърля всички тези мафиоти в затвора, един по един. Тогава единственото, на което ще могат да разчитат, е, че ще прекарат живота си на топло.

Членовете на Централния комитет много пъти бяха чували лидера си остро да критикува мафията, но никога на публични места.

Ниският, мускулист мъж удари по масата.

— Русия трябва да си възвърне старите ценности, за които светът ни уважаваше.

Двадесет и един човека кимнаха, въпреки че през последните месеци бяха чували тези думи многократно.

— През изтеклите десет години нашето общество копира най-лошото от американския начин на живот.

Слушателите му продължиха да кимат одобрително с приковани в него очи.

Жеримски прокара ръка през гъстата си черна коса, въздъхна и се отпусна на стола си. Погледна към шефа на предизборния си щаб.

— Какво трябва да свърша тази сутрин?

— Да посетите музея „Пушкин“ — отговори Титов. — Ще ви очакват в десет часа.

— Отложи го. Това е загуба на време, особено след като изборите са след осем дни. — Той отново удари по масата. — Трябва да съм навън, по улиците, където хората да могат да ме видят.

— Директорът на музея е подал молба до правителството да се отпуснат средства за реставриране на творбите от известни руски художници — съобщи Титов.

— Това е прахосване на народни пари — възрази Жеримски.

— Чернопов бе критикуван, че съкрати субсидиите за изкуството — продължи Титов.

— Добре. Ще отделя петнадесет минути.

— Двадесет хиляди руснаци посещават музея „Пушкин“ всяка седмица — добави Титов, взирайки се в бележките пред себе си.

— Ще остана тридесет минути.

— Чернопов ви обвини по телевизията миналата седмица, че сте били необразован главорез.

— Какво? — изрева Жеримски. — Бях студент по право в Московския университет, когато Чернопов ореше земята на село.

— Това е самата истина — съгласи се Титов, — но нашето вътрешно проучване потвърждава, че общественото мнение вярва в противното, тоест Чернопов е постигнал целта си.

— Вътрешно проучване? Пак нещо, изкопирано от американците.

— Но благодарение на тях Том Лоурънс е в Овалния кабинет.

— Щом веднъж ме изберат, ще намеря начин да се задържа на този пост.

Любовта на Конър към изкуството се пробуди, когато Меги започна да го води из художествени галерии. Тогава и двамата учеха в колежа. Отначало отиваше, за да е по-дълго време с нея, но след няколко седмици започна да ходи заради самото изкуство. Когато пътуваха извън града, той с удоволствие я придружаваше във всяка избрана от нея галерия, и веднага щом се преместиха във Вашингтон, те станаха членове на няколко артистични клуба.

Докато следваше Жеримски из музея „Пушкин“, Конър полагаше усилия да не се заглежда в множеството шедеври, а да се концентрира върху наблюдението над комунистическия лидер.

При първото идване на Конър в Русия през 80-те години, партийните и държавните ръководители заставаха високо на трибуната, а народът манифестираше по Червения площад пред тях. Но промените наложиха свободните избори и кандидатите за високия пост трябваше да се движат сред обикновените хора и дори да изслушват мнението им.

Музеят „Пушкин“ бе претъпкан и всеки път, когато Жеримски се появеше, тълпата му правеше път. Кандидат-президентът се движеше нарочно бавно сред московчани, пренебрегваше картините и скулптурите, за да стисне протегнатите към него ръце.

Жеримски, по-нисък отколкото изглеждаше на фотографиите, се бе заобиколил с още по-дребни от него помощници, вероятно за да повдигне самочувствието си. Конър си припомни думите на президента Труман, казани по повод ръста: „Когато стане дума за няколко сантиметра повече, момчето ми — бе казал той веднъж на студент от Мисури, — по-добре е да са между носа и косата, отколкото между глезена и коляното“. Конър забеляза, че суетността на Жеримски не се е отразила върху начина му на обличане. Костюмът му бе лошо скроен, а ризата бе захабена на яката и маншетите. Конър се

зачуди дали е разумно директорът на музея да носи толкова скъп костюм, който явно не бе шит в Москва.

Макар Конър отлично да знаеше, че Виктор Жеримски е проникателен и образован мъж, скоро разбра, че рядко е посещавал художествени галерии. Докато се суетеше сред хората, Жеримски от време на време сочеше с пръст някое платно и казваше името на художника на висок глас. Сгреша няколко пъти, но тълпата неизменно кимаше в съгласие. Той не обърна внимание на великолепна творба на Рубенс, а се насочи към една майка с дете, застанала сред тълпата, без да прояви интерес към картината зад нея. Когато взе детето от ръцете ѝ и застана да позира за снимка до майката, Титов му предложи да направи крачка вдясно. По този начин щяха да го фотографират на фона на „Дева Мария“. Подобна снимка всяко издание би публикувало на първа страница.

След като прекоси половината от залите и се увери, че всички посетители в музея „Пушкин“ са разбрали за присъствието му, Жеримски се отегчи и насочи вниманието си към журналистите, които отблизо го следваха. На площадката на първия етаж той проведе импровизирана пресконференция.

— Хайде, питайте ме каквото пожелаете — покани ги той, макар погледът му да беше сърдит.

— Какво е отношението ви към последното социологическо проучване на общественото мнение, господин Жеримски? — попита московският кореспондент на „Таймс“.

— Все повече хора започват да мислят правилно.

— Сега сте на второ място и следователно господин Чернопов е единственият ви истински съперник — извика друг журналист.

— През изборния ден той ще бъде единственият ми истински конкурент — потвърди Жеримски.

Антуражът му се засмя послушно.

— Смятате ли, че Русия би трябвало да се върне към комунизма, господин Жеримски? — дойде неизбежният въпрос, зададен с американски акцент.

Хитрият политик бе твърде гъвкав, за да попадне в капана.

— Ако ме питате дали искам да има повече работни места, да се намали инфлацията, да се осигури по-добър стандарт на живот, то отговорът ми е да. — Думите му прозвучаха като изявление на

републикански кандидат по време на американско предизборно събрание.

— Но Чернопов твърди, че такава е сегашната политика на правителството.

— Сегашната политика на правителството — заяви Жеримски — цели швейцарската сметка на премиера да се пълни с долари. Тези пари принадлежат на народа. Ето защо той не е достоен да стане следващият президент на Русия. Информираха ме, че когато списание „Форчън“ публикува списъка на десетте най-богати хора в света, Чернопов ще бъде на седмо място. Спечели ли изборите, за пет години той ще свали Бил Гейтс от първото място. Не, приятели мои — каза тихо той. — Ще разберете, когато руснаците гласуват категорично и открито, че са се върнали онези дни, когато бяхме най-уважаваната нация на земята.

— Но и най-страшната — обади се друг журналист.

— По-добре да се боят от нас, отколкото да продължи сегашното положение, при което просто сме пренебрегнати от останалия свят — разпалено отговори Жеримски.

Сега журналистите записваха всяка негова дума.

— Защо твойт приятел толкова се интересува от Виктор Жеримски — прошепна Сергей в другия край на залата.

— Задаваш твърде много въпроси — сръза го Джаксън.

— Жеримски е лош човек.

— Защо? — попита Джаксън, а очите му не се отделяха от Конър.

— Ако бъде избран, той ще вкара хората като мен в затвора, Русия ще се върне към „добрите стари времена“, а той ще яде хайвер и ще пие водка в Кремъл.

Жеримски тръгна към изхода заедно с директора. Хората му побързаха да го настигнат. Жеримски спря на последното стъпало, за да го снимат пред картината на Гоя „Свалянето на Христос от кръста“. Конър бе толкова запленил от картината, че прииждащата тълпа едва не го повали.

— Харесва ли ти Гоя, Джаксън? — прошепна Сергей.

— Не съм виждал много негови творби — призна Джаксън, — но да, тази наистина е великолепна.

— Имат още няколко в мазето — сподели Сергей. — Винаги мога да уредя една... — Той потърка палец в пръстите си.

Джаксън щеше да плесне момчето, ако това не би привлякло вниманието върху тях.

— Твоят човек отново се раздвижи — неочаквано отбеляза Сергей.

Джаксън вдигна поглед и видя Конър да изчезва през страничния вход на музея.

Конър седеше сам в един гръцки ресторант на „Пречистенка“ и обмисляше видяното тази сутрин. Въпреки че Жеримски винаги бе заобиколен от група въоръжени мъже, чиито очи шареха във всички посоки, неговата охрана значително отстъпваше на тази, която имаха западните лидери. Повечето от неговите телохранители може би бяха смели и съобразителни, но само трима от тях явно имаха опит в охраняването на държавен глава. А те не бяха в състояние да дежурят през цялото време.

Той се насили да изяде доста безвкусната мусака, докато отново премисляше маршрута на Жеримски, чак до изборния ден. Кандидат-президентът щеше да се появи на двадесет и седем обществени места по различни поводи през следващите осем дни. Когато сервитьорът му поднесе кафето, Конър бе избрал три от тях, заслужаващи внимание, ако един от кандидатите трябваше да отпадне.

Погледна часовника си. Тази вечер Жеримски щеше да държи реч на митинг на партията си в Москва. На следващия ден щеше да пътува с влак до Ярославъл, където му предстоеше да открие фабрика, преди да се върне в столицата, за да присъства на представление на балета на Большой театър. После щеше да вземе нощния влак до Санкт Петербург. Конър вече бе решил да проследи Жеримски в Ярославъл. Бе си купил и билети за Большой театър, и за влака за Санкт Петербург.

Докато пиеше кафето, си спомни за Мичел. В музея „Пушкин“ той се криеше зад най-близката колона всеки път, когато Конър погледнеше в неговата посока, и се стараеше да сдържи смеха си. Бе решил да позволи на Мичел да го следи през деня — в даден момент

можеше да се окаже полезен — но нямаше да допусне да разбере къде нощува. Погледна през витрината и видя културното аташе да седи на една пейка и да чете вестник „Правда“. Усмихна се. Професионалистът винаги трябваше да следи жертвата си, без да бъде забелязан.

Джаксън извади портмонето си от сакото, изтегли банкнота от сто рубли и я даде на момчето.

— Вземи нещо за ядене, но не отивай в ресторанта. — Той кимна с глава към отсрещната страна на улицата.

— Никога не съм влизал в ресторант. Какво искаш?

— Същото, каквото ще ядеш ти.

— Бързо се учиш, Джаксън — отбеляза Сергей и побягна.

Джаксън огледа улицата. Мъжът, който седеше на пейката и четеше „Правда“, не носеше палто. Очевидно бе смятал, че наблюдението се води само при топло време и в приятна обстановка, но след като оня ден изпусна Конър, сега не можеше да поеме риска да напусне поста си. Ушите му бяха яркочервени, лицето поруменяло от студа, а и нямаше кого да изпрати да му донесе нещо за ядене. Джаксън се съмняваше, че ще го види утре.

Сергей се върна след няколко минути с два хартиени плика. Подаде единия на Джаксън.

— Биг Мак, пържени картопки и кетчуп.

— Защо имам чувството, че ако Жеримски стане президент, ще закрие „Макдоналдс“? — промърмори като на себе си Джаксън.

Отхапа от хамбургера.

— Помислих си, че имаш нужда от това? — каза Сергей, подавайки му офицерска шапка, подплатена със заешка кожа.

— Стигнаха ли стоте рубли за всичко? — попита Джаксън.

— Не, откраднах шапката — делово отвърна Сергей. — Помислих си, че по-голяма нужда от шапката имаш ти, отколкото собственикът ѝ.

— Можеше да те арестуват.

— Малко вероятно е — не се съгласи Сергей. — Има повече от два милиона войници в Русия. На половината от тях не е плащано от месеци, повечето биха продали и сестра си за сто рубли.

Джаксън изпробва шапката — беше тъкмо по мярка. Никой от тях не проговори, докато ядяха лакомо обяда си. Очите им бяха приковани в ресторанта.

— Виждаш ли мъжа на пейката, който чете „Правда“, Джаксън?

— Да — отговори Джаксън между хапките.

— Беше в музея тази сутрин.

— Ти също се учиш бързо — установи Джаксън.

— Не забравяй, че майка ми е руския — заяви Сергей. — Впрочем от коя страна на пейката е седнал мъжът?

— Зная кой му плаща — отговори Джаксън, — но не ми е ясно на чия страна е.

12.

Конър бе сред последните пристигнали в мемориалната зала на Ленин. Седна в дъното, в сектора, определен за пресата, и се опита да не привлича вниманието, доколкото бе възможно. Припомни си кога за последен път бе присъствал на политическо събрание в Русия. Тогава също бе дошъл да изслуша комунистически кандидат, но това бе в дните, когато на всички бюлетини имаше само едно име.

Конър се огледа. Въпреки че имаше още петнадесет минути до пристигането на кандидата, нямаше свободни места и пътеките между столовете също бяха запълнени. В предната част на залата неколцина служители се суетяха, за да се уверят, че всичко е наред. Възрастен човек постави помпозен стол в дъното на сцената.

Събранието на верните членове на комунистическата партия не би могло да бъде в по-голям контраст с някое американско политическо събрание. Делегатите, ако наистина бяха такива, бяха облечени в сиви еднообразни дрехи. Изглеждаха недохранени и седяха мълчаливо, очаквайки да се появи Жеримски.

Конър сведе глава и започна да драска нещо в тефтерчето си — нямаше желание да бъде въвлечен в разговор от словоохотливата журналистка, седнала вляво. Тя вече бе осведомила кореспондента от другата ѝ страна, че е представител на „Истанбул Нюз“, единственият вестник излизащ на английски език в Турция, бе споделила становището на редактора му, че ако Жеримски стане президент, ще е истинско бедствие. Но тя все повече се убеждавала, че комунистическият кандидат вероятно ще има предимство. Ако бе запитала Конър за мнението му, щеше да му се наложи да се съгласи с нея. Шансовете за отменяне на задачата намаляваха с часове.

След известно време турската журналистка започна да скицира портрет на Жеримски. Вестникът явно не можеше да си позволи лукса да има фотограф, навярно разчиташе на телеграфните агенции и на нея. Трябваше да признае, че тя постигна добра прилика.

Конър отново огледа залата. Възможно ли бе да се стреля по някого в претъпкана зала като тази? Не, ако се надяваш да избягаш. Да

се добере до Жеримски, докато той е в колата си, бе друг начин, но как да елиминира охраната? Никой професионалист не би разчитал на бомба, тъй като при експлозията загиват невинни хора, а мишената често се измъква незасегната. За да има някакъв шанс да избяга, трябваше да разчита на мощна пушка и открито пространство. Ник Гутенбърг го бе уверил, че ръчно изработен „Ремингтон 700“ ще го очаква в американското посолство. Пак злоупотреба с дипломатическата поща. Ако Лоурънс наистина бе издал заповедта, щяха да оставят на него да реши кога и къде да стреля.

Когато изучаваше маршрута на Жеримски в подробности, Конър бе решил, че първата му възможност ще бъде Северодвинск, където комунистическият лидер бе организиран митинг в една корабостроителница два дни преди изборите. Конър вече бе започнал да проучва различните подечни кранове, използвани по руските докове, за да установи дали би могъл да остане скрит в някой от тях за дълго време.

Глави се заизвърщаха към входа на залата, Конър също се обърна. Група мъже в зле скроени костюми и с издутини под мишниците, оглеждаха внимателно всичко наоколо, преди лидерът им да влезе.

Конър оценяваше методите им като примитивни и неефикасни, но те вероятно се надяваха, че големият им брой ще накара всеки да премисли два пъти, преди да предприеме нещо. Взря се в лицата — и тримата професионалисти се бяха върнали на работа.

Неочаквано в залата избухнаха силни ръкопляскания, последвани от възторжени викове. Когато Жеримски пристъпи, членовете на комунистическата партия като по команда се изправиха на крак да приветстват своя вожд. Журналистите също бяха принудени да се надигнат, за да го зърнат. Придвижването му към сцената бе бавно, тъй като бе задържан от приветствия и ръкостискания. Когато накрая стигна до подиума, шумът стана почти оглушителен.

Възрастният председател, който го очакваше търпеливо в предната част на залата, поведе Жеримски по стъпалата на сцената към големия стол. Щом Жеримски седна, ръководителят на събранието бавно се доближи до микрофона. Публиката се настани отново по местата си и затихна.

Ораторът не съумя да го представи много убедително като „следващия президент на Русия“ и колкото повече говореше, толкова по-неспокойна ставаше публиката. Хората на Жеримски изглеждаха раздразнени и нервно потропваха зад него. Старецът завърши с цветист израз, характеризирайки Жеримски като „естествения наследник на другаря Владимир Илич Ленин“. Той отстъпи встрани, за да направи път на лидера, не особено очарован от сравнението.

Когато Жеримски се надигна от мястото си и с енергична стъпка се придвижи напред към трибуната, тълпата пак се оживи. Той вдигна ръце за поздрав, а привържениците му, станали на крака, го аплодираха още по-бурно.

Очите на Конър не се откъсваха от Жеримски. Внимателно наблюдаваше всяко негово движение, стойката, която заемаше, жестовете му. Както всички енергични мъже, той не оставаше за дълго в една поза.

Щом Жеримски реши, че овациите са продължили достатъчно, той махна на публиката отново да заеме местата си. Конър забеляза, че от ставането на Жеримски до момента, когато се подготвяше да говори бяха минали малко повече от три минути.

Жеримски изчака, докато всички не седнаха обратно по местата си и не настъпи пълна тишина.

— Другари — започна той с твърд глас, — за мен е голяма чест да застана пред вас като ваш кандидат. С всеки изминал ден все повече се убеждавам, че на руския народ му е нужно ново начало. Вярно е, че има хора, които искат да върнат стария тоталитарен режим, но мнозинството желае справедливо разпределение на богатствата, създадени с уменията и труда на народа.

Събранието отново заръкопляска.

— Нека никога не забравяме — продължи Жеримски, — че Русия отново може да се превърне в най-уважаваната държава в света. Ако други страни хранят някакви съмнения по този въпрос, моето управление ще им докаже обратното.

Журналистите пишеха бързо и устремно, а множеството аплодираше все по-шумно. Изминаха почти двадесет секунди, преди Жеримски да успее да заговори отново.

— Погледнете към улиците на Москва, другари. Да, ще видите мерцедеси, БМВ-та и ягуари, но кой ги кара? Шепа привилегировани.

Тъкмо те се надяват да бъде избран Чернопов, за да продължат да живеят така, както никой в тази зала не смее и да мечтае. Дойде време, приятели мои, това богатство — вашето богатство — да бъде поделено между вас, а не ограбено. Очаквам деня, в който Русия ще се гордее не с лимузини, а с повече семейни коли, не с яхти, а с риболовни кораби, не с швейцарски банкови сметки, а с болници.

Още веднъж хората посрещнаха думите му с продължителни овации.

Когато шумът накрая утихна, Жеримски снижи глас, но все пак всяка негова дума отчетливо се чуваше из цялата зала.

— Когато стана ваш президент, няма да отварям банкови сметки в Швейцария, а ще откривам заводи из цяла Русия. Няма да прекарвам времето си на луксозни яхти, а денонощно ще работя за родината си. Ще ви служа и ще бъда предоволен от президентската заплата, не ми трябват подкупите на нечестни търгаши, чиято цел е само да ограбят националния капитал.

Този път измина минута, преди да му позволят да продължи.

— В дъното на залата — съобщи той, сочейки към журналистите — са представителите на световната преса.

Жеримски замълча, изкриви устни и добави:

— Трябва да им кажа, че са добре дошли.

Тези думи не бяха посрещнати с аплодисменти.

— Обаче им напомням, че когато аз стана президент, няма да е нужно да идват в Москва само по време на изборната кампания, могат да останат постоянно. Защото тогава Русия няма да се надява на милостиня след поредната сбирка на Г-7, а отново ще стане главен участник в световните дела. Ако Чернопов бъде избран, американците ще са по-загрижени за Мексико, отколкото за Русия. Но ако изберат мен, президентът Лоурънс ще трябва да изслушва това, което имам да му кажа, а не както сега само да подхвърля пред световната преса колко много харесва Борис.

Из залата се разнесе смях.

— Може да се обръща към всеки друг на малко име, но мен ще нарича господин президент.

Конър знаеше, че американските медии ще информират за тази забележка цялата страна и че всяка дума от речта ще бъде разнищвана в Овалния кабинет.

— Остават още осем дни, приятели мои, преди хората да решат — заяви Жеримски. — Нека прекараме всеки миг от това време така, че да победим убедително в деня на изборите. Нашата победа ще изпрати послание до целия свят, че Русия се е завърнала на световната сцена като велика сила.

Гласът му започна да се извисява с всяка изречена дума.

— Не го правете заради мен. Дори не го правете заради нашата партия. Направете го за следващото поколение руснаци, дайте им шанс да бъдат част от най-великата нация на земята. Когато давате своя глас, помнете, че само така можете още веднъж да дадете властта в ръцете на народа. — Той замълча и огледа залата. — Моля ви само за едно — за честта да поведе тези хора.

Снижи гласа си почти до шепот, за да завърши с думите:

— Предлагам себе си за ваш слуга.

Жеримски направи крачка назад и вдигна ръце във въздуха. Хората станаха на крака. Заключителната част на речта бе продължила четиридесет и седем секунди, през които той нито за миг не остана неподвижен. Беше се наклонил първо надясно, сетне наляво, всеки път вдигайки съответната си ръка, но никога — за повече от няколко секунди. Накрая той се поклони дълбоко и след като остана така цели дванадесет секунди, неочаквано се изправи и започна да ръкопляска заедно с хората.

Остана в центъра на сцената още единадесет минути, повтаряйки няколко от жестовете си отново и отново. Когато усети, че е изцедил докрай възторга на публиката, той слезе по стълбите от сцената, следван от антуража си. Когато мина по централната пътека, шумът се засили още повече, а все повече хора протягаха ръцете си към него. Жеримски се ръкуваше с всички, които бяха наблизил, докато бавно си пробиваше път към изхода на залата. Очите на Конър не се откъсваха от Жеримски. Дори след като бе напуснал залата, аплодисментите не стихваха. Не замряха, докато залата не започна да се изпразва.

Конър бе забелязал няколко характерни движения на главата и ръцете, които често се повтаряха. Вече бе наясно, че определени жестове постоянно придружаваха дадени фрази, и знаеше, че скоро ще може да ги предвижда.

— Приятелят ти току-що тръгна — отбеляза Сергей. — Да го последвам ли?

— Не е необходимо — отвърна Джаксън. — Знаем къде ще прекара нощта. Но онзи нещастник на няколко крачки зад него го очаква голямо препускане.

— Сега какво ще правим? — поинтересува се Сергей.

— Иди да поспиш. Имам чувството, че утре ни чака дълъг ден.

— Още не си ми платил за днес — измърмори Сергей, протягайки ръка. — Девет часа по шест долара на час прави петдесет и четири долара.

— Май бяха осем часа по пет долара — припомни му Джаксън. — Но опитът ти си го бива.

Той подаде четиридесет долара на Сергей.

— А утре? — запита малкият му партньор, след като преброи банкнотите и ги сложи в джоба си. — По кое време искаш да дойда?

— Чакай ме пред хотела в пет часа, и не закъснявай. Предполагам, че ще трябва да последваме Жеримски до Ярославъл, а сетне да се върнем в Москва, преди да тръгнем за Санкт Петербург.

— Късметлия си, Джаксън. Роден съм в Санкт Петербург и там няма тайни за мен. Но запомни, че взимам двойно извън пределите на Москва.

— Знаеш ли, Сергей, ако продължаваш да вдигаш цената, скоро ще се откажа от услугите ти.

13.

Меги изкара колата от университетския паркинг в дванадесет часа и една минута. Зави наляво по улица „Проспект“, за миг спря пред първия знак „Стоп“, преди да продължи с пълна скорост. Тя рядко си позволяваше да излезе извън университетския комплекс през едночасовата си обедна почивка, но днес бе важно да успее да намери място за паркиране близо до ресторанта, за да оползотвори изцяло времето на уговорената среща. Нуждаеше се от всяка минута.

Наистина никой от подчинените ѝ не би се оплакал, ако не се върне следобед. След двадесет и осем години в университета, последните шест като декан по приема на студенти, не би имала проблем да вземе извънредни работни часове със задна дата.

Но поне днес боговете бяха на нейна страна. Една жена изтегляше колата си на няколко метра от ресторанта, където трябваше да се срещнат. Меги пусна четири монети по двадесет и пет цента в автомата на паркинга за един час престой.

Щом влезе в кафе „Милано“, тя каза името си на главния сервитьор.

— Да, разбира се, госпожо Фицджералд — отзова се той и я поведе към една маса до прозореца, където вече седеше жената, известна с това, че никога не закъсняваше за нищо.

Меги я целуна по бузата и зае мястото срещу нея. Секретарка на Конър през последните деветнадесет години, Джоан вероятно го обичаше, колкото би обичала всеки друг мъж, и за тази любов тя никога не бе възнаградена с нещо повече от рядка целувка по бузата и подарък за Коледа, който Меги купуваше. Въпреки че Джоан все още не бе навършила петдесет, нейните строги костюми, ниски обувки и къса кестенява коса показваха, че отдавна се е отказала да привлича вниманието на противоположния пол.

— Вече избрах — докладва Джоан, затваряйки менюто.

— Аз също съм готова — обади се Меги.

— Как е Тара? — попита Джоан.

— Мотае се, както се изразява самата тя. Само се надявам да завърши дисертацията си. При все че Конър никога не би й казал нищо, той ще бъде много разочарован, ако не я защити.

— Той се изказва доста добре за Стюарт — каза Джоан, в същия миг сервитьорът се появи до нея.

— Да — отвърна Меги малко тъжно. — Изглежда ще трябва да свикна с мисълта, че единственото ми дете ще живее на тринадесет хиляди километри от мен.

Тя вдигна поглед към сервитьора.

— За мен канелони и салатата.

— А аз ще взема макарони „Ангелски коси“ — съобщи Джоан.

— Нещо за пиене, дами? — попита сервитьорът с надежда.

— Не, благодаря — твърдо отвърна Меги — Само чаша вода.

Джоан кимна в знак на съгласие.

— Да, Конър и Стюарт се разбират добре — съгласи се Меги, когато сервитьорът се оттегли. — Стюарт ще дойде за Коледа, така че ще имаш възможност да се запознаеш с него.

— Ще очаквам с нетърпение този момент — зарадва се Джоан.

Меги усети, че тя иска да добави още нещо, но след толкова години бе научила, че няма смисъл да я разпитва. Ако беше важно, Джоан щеше да й каже, когато реши.

— Опитвах се да ти се обадя няколко пъти през последните дни. Надявах се, че ще можеш да дойдеш с мен на опера или на вечеря у дома, но май все не те уцелвам.

— Сега, когато Конър напусна компанията, офиса на улица „Ем“ е затворен и ме преместиха обратно в центъра.

Меги се възхищаваше на начина, по който Джоан подбира думите си така внимателно. Нямаше никакъв намек къде работи, нито дума за кого или в какво се състоят новите й отговорности, откакто не бе с Конър.

— Не е тайна, че той се надява да се присъединиш към него във „Вашингтон провидънт“ — започна Меги.

— Бих искала. Но няма смисъл да се прави каквото и да било, докато не разберем какво става.

— Какво имаш предвид? — попита Меги. — Конър вече прие предложението на Бен Томпсън. Трябва да се върне преди Коледа, за да започне новата работа през януари.

Последва дълго мълчание, преди Меги тихо да изрече:

— Значи все пак не е получил работата във „Вашингтон провидънт“.

Сервитьорът пристигна с блюдата.

— Желаете ли и малко пармезано, мадам?

— Благодаря — промълви Джоан, взирайки се в чинията си.

— Ето защо Бен Томпсън се държа така хладно с мен в операта миналия четвъртък. Дори не ми предложи едно питие.

— Съжалявам — каза Джоан, когато сервитьорът си тръгна. — Просто реших, че знаеш.

— Не се притеснявай. Конър щеше да ми каже веднага щом си намери друга работа, и то по-добра от тази, която му предложиха във „Вашингтон провидънт“.

— Колко добре го познаваш — промълви Джоан.

— Понякога се чудя дали наистина е така — каза Меги. — Точно сега нямам никаква представа къде се намира и с какво се занимава.

— Не зная много повече от теб — опита се да я успокои Джоан. — За пръв път от деветнадесет години той не ме информира за нищо, преди да замине.

— Този път е различно, нали, Джоан? — попита Меги, гледайки я право в очите.

— Какво те кара да мислиш така?

— Каза ми, че заминава за чужбина, но не е взел паспорта си. Предполагам, че все още е в Америка. Но защо...

— Това не доказва, че не е в чужбина — прекъсна я Джоан.

— Вероятно — съгласи се Меги. — Но за пръв път крие паспорта си на място, където мога да го открия, заедно с... — Тя отвори чантата си, извади дебел кафяв плик и го подаде на Джоан. На плика пишеше: „За Меги — да бъде отворено, ако не се върна до 17 декември“.

— Навярно коледна картичка? — опита се да се пошегува безгрижно Джоан.

— Едва ли — отвърна Меги с невесела усмивка. — Не познавам много съпрузи, които биха връчили на жените си картички за Коледа, и то в кафяви пликове.

Настъпи дълга пауза, преди Джоан да предположи:

— Сигурно би трябвало да го отвориш. Вероятно ще откриеш, че се тревожиш напразно.

— Не преди 17 декември — тихо изрече Меги. — Ако се прибере преди тази дата и открие, че съм го отворила, той би...

Сервитьорът се появи отново и отнесе празните чинии.

— Бихте ли желали десерт? — попита той.

— За мен, не — каза Джоан. — Искam само кафе.

— Аз също — добави Меги. — Черно, без захар.

Тя погледна часовника си. Оставаха й още шестнадесет минути. Прехапа устни.

— Джоан, никога преди не съм те молила да нарушаваш обещанията си, но наистина има нещо, което трябва да зная.

Джоан погледна през витрината и видя младия симпатичен мъж, който изглежда чакаше някого, облеган на стената в далечния край на улицата. Стоеше там от четиридесет минути. Помисли си, че го е виждала и преди.

Меги напусна ресторанта в един без седем минути. Тя не забеляза младежа, който извади мобилния си телефон и набра секретен номер.

— Да — обади се Ник Гутенбърг.

— Госпожа Фицджералд завърши обяда си с Джоан Бенет в кафе „Милано“ на „Проспект“. Бяха заедно четиридесет и седем минути. Записах всяка дума от разговора им.

— Добре. Донеси незабавно касетката в офиса ми.

Когато Меги тичешком изкачи стъпалата към кабинета си, часовникът в двора на университета показваше точно един.

В Москва бе десет часа. Конър се наслаждаваше на финала на „Жизел“, представян от балета на Большой театър. Но за разлика от останалата част от публиката, той не бе насочил театралния си бинокъл към примабалерината. По-често поглеждаше надясно, за да провери дали Жеримски е още в ложата си. Конър знаеше колко много Меги би се радвала да види тридесет и шестте вилиси, облечени в ефирни бели дрехи, да танцуват на лунна светлина. Той с усилие се откъсна от техните пируети и арабески, за да се съсредоточи върху ложата на Жеримски. Меги обичаше балета и често ходеше, когато той

бе в командировка. Сигурно щеше да се разсмее, ако разбереше, че руският комунистически лидер бе постигнал за една вечер това, което тя не успя да направи за тридесет години.

Конър изучаваше мъжете в ложата. От дясната страна на Жеримски бе Дмитрий Титов — началник на персонала. Отляво седеше възрастният мъж, който го бе представил на събранието миналата вечер. Зад него в сенките стояха трима мъже от охраната. Конър предположи, че сигурно има още дузина в коридора отвън.

Билетите за огромния театър, с красивите си редове от балкони и с креслата в партера, украсени с позлата и тапицирани с червен плюш, винаги бяха продадени седмици предварително. Но теорията на Меги бе приложима и в Москва — винаги можеш да намериш един билет дори в последната минута.

Миг преди диригентът да се появи пред оркестъра, публиката в партера започна да ръкопляска. Конър вдигна поглед от програмата си и видя един-двама души да сочат към ложата на втория балкон. Жеримски точно бе изчислил появяването си. Той се изправи в ложата, махна за поздрав с ръка и се усмихна. Около половината от публиката го аплодира на крака, а другите останаха седнали, като някои ръкопляскаха от любезност, а други продължиха разговорите си сякаш Жеримски не бе там. Съотношението потвърждаваше верността на проучванията за мнението на избирателите — сега Чернопов водеше пред противника си само с няколко процента.

Щом завесата се вдигна, Конър бързо откри, че Жеримски проявява толкова интерес към балета, колкото и към картините в музея „Пушкин“. Очевидно денят бе дълъг за кандидат-президента и Конър не бе изненадан, че той от време на време потиска прозявката си. Влакът му бе тръгнал за Ярославъл рано тази сутрин и веднага след пристигането си бе посетил фабриката за дрехи в покрайнините на града. Когато час по-късно приключи срещата си с профсъюзните дейатели, грабна един сандвич, преди да мине през пазара за плодове на път към някакво училище. В програмата следваха полицейското управление и болницата. Не беше планирана само разходката из градския площад. Накрая се отправи обратно към гарата с пълна скорост и успя да се качи във влака, задържан заради него.

Речите, които Жеримски държеше пред слушателите си, не се отличаваха съществено от словото му предишния ден, само „Москва“

бе станала „Ярославъл“. Телохранителите, заобиколили го, докато обикаляше фабриката за дрехи, изглеждаха още по-некомпетентни в сравнение с охраната в мемориалната зала на Ленин. Но изглежда местните не желаеха да позволят на московчани да се движат на тяхна територия. Конър осъзна, че покушение срещу Жеримски ще е много по-лесно осъществимо извън столицата. Трябваше да стане в град, достатъчно голям, за да успее да избяга, и достатъчно горд, за да не допусне тримата московски професионалисти да ръководят охраната.

Посещението на Жеримски в корабостроителницата на Северодвинск след няколко дни все още му се струваше най-подходящият вариант.

Жеримски не бе почивал дори във влака назад към Москва. Покани чуждестранните журналисти в купето си за пресконференция. Но преди някой да зададе въпрос, той запита самодоволно:

— Видяхте ли последните проучвания, според които съм доста по-напред от генерал Бородин и само една позиция ме дели от Чернопов.

— Но досега винаги сте ни казвали да не обръщаме внимание на проучванията — смело се обади журналист.

Жеримски се намръщи.

Конър стоеше в края на групата журналисти и продължаваше да изследва бъдещия президент. Знаеше, че трябва да запомни всеки израз, движение и маниер на Жеримски, както и да може да произнесе всяко негово слово с абсолютна точност.

Когато влакът навлезе в московската гара четири часа по-късно, Конър усети, че някой го наблюдава, но не откри наблизо Мичел. След двадесет и осем години практика той рядко грешеше за подобни неща. Тъй като Мичел биеше на очи прекалено много, дали не бяха възложили работата на по-добър професионалист? Ако беше така, какво ли означаваше това? И по-рано същия ден имаше чувството, че някой или нещо бе пресякло пътя му. Усещането не бе само от днес. Не одобряваше параноята, но като всички професионалисти не вярваше в съвпадения.

Напусна гарата и се върна в хотела по обиколен път, уверен, че никой не го е проследил. Но от друга страна, нямаше и нужда да го правят, ако знаеха къде е отседнал. Опита се да отхвърли тези мисли и стегна багажа си. Тази нощ щеше да се измъкне от човека, който го

следеше, независимо кой е той. Нямахше да успее, само ако вече знаеха къде точно отива. От друга страна, ако знаеха защо е в Русия, трябваше само да следват маршрута на Жеримски. Няколко минути по-късно той плати сметката си в брой и напусна хотела.

Сменя такситата пет пъти, преди последното от тях да го остави пред театъра. Остави чантата си при една възрастна жена, седнала зад гишето в сутерена, и взе под наем театрален бинокъл.

Когато завесата се спусна за последен път, Жеримски се изправи и махна на публиката още веднъж. Реакцията не бе толкова бурна както в началото, но Конър си помисли, че вероятно кандидат-президентът е останал с впечатлението, че посещението му в Большой си е заслужавало. Докато слизаше по стълбите на театъра, Жеримски умишлено високо, така че да го чуят отиващите си зрители, споделяше възторга си от прекрасното изпълнение на Екатерина Максимова. Редица от коли очакваха него и антуража му — той седна на задната седалка на третата. Колоната, ескортирана от полицията, се отправи към гарата, където го очакваше друг влак. Конър отбеляза, че броят на моторизирани полицаи бе увеличен от двама на четирима.

Явно и други хора започваха да мислят, че шансовете му да стане президент се увеличават.

Конър пристигна на гарата няколко минути след Жеримски. Показа журналистическата си карта на охраната, преди да си купи билет за влака до Санкт Петербург в единадесет и петдесет и девет.

Веднага щом влезе в спалното купе, той заключи вратата, светна лампата над леглото си и започна да изучава маршрута на Жеримски в Санкт Петербург.

В купето си в противоположния край на влака, кандидат-президентът също преглеждаше маршрута си заедно със секретаря си.

— Още един ден, плътно запълнен от сутринта до вечерта — измърмори той, още преди Титов да спомене за посещението в Ермитажа.

— Защо да си правя труда да ходя в Ермитажа, когато ще бъда в Санкт Петербург само няколко часа?

— Защото бяхте в музея „Пушкин“, а да не отидете в най-големия руски музей би било оскърбление за гражданите на Санкт

Петербург.

— Да бъдем благодарни, че ще си тръгнем преди завесата в „Киров“ да се вдигне, така ли?

Жеримски знаеше, че най-важната му среща ще бъде с генерал Бородин и върховното военно командване. Ако успееше да убеди генерала да се оттегли от кандидатпрезидентската кампания и да го подкрепи, тогава поне два милиона и половина военни със сигурност щяха да го последват, и щеше да спечели изборите. Първоначално бе планирал да предложи на Бородин поста министър на отбраната, докато не откри, че Чернопов вече му бе обещал същия пост. Знаеше, че Чернопов се бе срещнал с генерала миналия понеделник и си бе тръгнал с празни ръце. Жеримски прие това като добър знак. Възнамеряваше да предложи на Бородин нещо, което той нямаше да може да откаже.

Конър също разбираше, че утрешната среща с военния лидер може да реши съдбата на Жеримски. Той изгаси светлината няколко минути след два часа през нощта и заспа.

Мичел изгаси лампата в мига, в който влакът излезе от гарата, но не заспа.

Сергей не успя да скрие вълнението си при мисълта за пътуване с експрес. Бе последвал партньора си до тяхното купе като доволно кученце. Когато Джаксън отвори вратата, Сергей извика:

— Хей, тук е по-широко от апартамента ми!

Той скочи на близкото легло, изу обувките си и се зави с одеялото, без да си прави труда да свали дрехите си.

— Спестява прането и преобличането — обясни той, докато Джаксън окачваше сако и панталоните си на най-огъващата се телена закачалка, която бе виждал през живота си.

Щом американецът се пригответи за лягане, Сергей потърка запотения прозорец с лакът и направи кръг, през който да гледа. Не каза нито дума, докато влакът бавно не излезе от гарата.

Джаксън се качи на своето легло и изгаси лампата си.

— Колко километра има до Санкт Петербург, Джаксън?

— Шестстотин и тридесет.

— И колко часа ще ни отнеме да стигнем дотам?

— Осем часа и половина. Очаква ни още един дълъг ден, така че заспивай.

Сергей загаси лампата до себе си, но Джаксън остана буден. Сега бе сигурен, че знае защо приятелят му е изпратен в Русия. Разбра, че Хелън Декстър очевидно иска Конър да бъде отстранен, но не си даваше сметка все още докъде може да стигне тя, за да спаси собствената си кожа.

Възнамеряваше да се обади на Анди Лойд по-рано същия следобед по клетъчния си телефон, но не успя да се свърже. Не искаше да рискува обаждането да е от хотела, така че реши да опита отново след речта на Жеримски на Площада на свободата на следващия ден, когато във Вашингтон вече щеше да е ден. Джаксън бе уверен, че след като Лойд разбере какво става, ще му даде правомощия да прекрати цялата операция, преди да е станало твърде късно. Затвори очи.

— Женен ли си, Джаксън?

— Не, разведен — отвърна той.

— Сега в Русия има повече разведени, отколкото в Щатите. Знаеш ли това, Джаксън?

— Не, но през последните няколко дни разбрах, че главата ти е пълна с безсмислена информация.

— Ами деца? Имаш ли деца?

— Не — промълви Джаксън. — Загубих...

— Защо не ме осиновиш? Тогава ще се върна в Америка с теб.

— Смятам, че и Тед Търнър не може да си позволи да те осинови. Заспивай вече, Сергей.

Настъпи тишина.

— Още един въпрос, Джаксън.

— Кажи ми, как да те накарам да млъкнеш?

— Защо този мъж е толкова важен за теб?

Джаксън помълча известно време, преди да отговори.

— Преди двадесет и девет години той спаси живота ми във Виетнам, задължен съм му. Сега ясно ли ти е?

Сергей не отговори, бе заспал дълбоко.

14.

Владимир Болченков, шефът на полицията в Санкт Петербург, имаше твърде много грижи, за да се тревожи за четирите мистериозни телефонни прозвънявания.

Чернопов бе посетил града в понеделник и бе спрял движението, настоявайки автомобилната му колона да бъде също толкова голяма, колкото и на последния президент.

Бородин отказваше да разреши на хората си да напуснат казармата, докато не им бъде платено, а сега, когато изглежда се бе отказал да се кандидатира, слуховете за военен преврат бяха изплували отново.

— Не е трудно да се отгатне кой град би искал да превземе Бородин най-напред — бе предупредил кмета шефът на полицията.

Болченков бе основал цял отдел за борба с тероризма по време на предизборната кампания. Беше сигурен, че в неговия град няма да убият никой от кандидатите. Само през тази седмица отделът бе получил двадесет и седем заплахи за живота на Жеримски. Болченков ги приемаше като обичайни прояви на психопати и странни типове и не им обръщаше особено внимание. Но тази сутрин един младши лейтенант се бе втурнал в кабинета му с побеляло лице и треперещ глас.

Шефът изслуша записа, направен преди няколко минути. Първото обаждане бе от девет и двадесет и четири — петдесет и една минути след като Жеримски бе пристигнал в града.

— Ще има опит за покушение върху живота на Жеримски този следобед — съобщи мъжки глас с акцент, който Болченков не можа точно да определи. Средноевропейски навярно, определено не говореше руснак.

— Докато Жеримски държи реч на Площада на свободата, стрелец, нает от мафията, ще се опита да го убие. За повече подробности, ще звънна след няколко минути, но ще говоря само с Болченков.

Връзката прекъсна. Краткостта на разговора не даваше възможност той да бъде проследен. Болченков моментално разбра, че си имат работа с професионалист.

Единадесет минути по-късно телефонът отново иззвъня. Лейтенантът се опита да проточи разговора колкото е възможно по-дълго, под претекст, че се мъчат да открият шефа, но непознатият само каза:

— Ще се обадя отново след няколко минути. Постарайте се Болченков да е наблизо. Губите ваше време, не мое.

Тогава лейтенантът нахлу в кабинета на шефа. Болченков обясняваше на един от хората на Жеримски защо автоколоната не може да има същия брой мотористи като тази на Чернопов. Щом зърна подчинения си, веднага загаси цигарата и отиде в отдела по тероризъм. Изминаха девет минути, преди телефонът отново да иззвъни.

— Там ли е Болченков?

— На телефона.

— Мъжът, когото трябва да търсите, се представя за чуждестранен журналист от южноафрикански вестник, който не съществува. Пристигна в Санкт Петербург с експреса от Москва тази сутрин. Работи сам. Ще ви се обадя пак след три минути.

Три минути по-късно целият отдел се бе събрал, за да чуе подробностите.

— Сигурен съм, че цялата антитерористична секция на полицията в Санкт Петербург се е събрала и слуша всяка моя дума — започна човекът. — Позволете ми да ви помогна. Убиецът е висок метър и осемдесет и три, има сини очи и гъста пясъчноруса коса. Вероятно ще бъде дегизиран. Не знаая как ще е облечен, но направете нещо, за да си заслужите заплатите.

Връзката прекъсна.

Цялата секция прослушваше записите отново и отново през следващия половин час. Неочаквано шефът загаси цигарата си и нареди:

— Пуснете пак третия запис.

Младши лейтенантът натисна бутона, учуден какво ли е чул шефът му, което останалите са пропуснали. Нали всички слушаха напрегнато.

— Спри — изкомандва шефът след няколко секунди. — Така си и мислех. Върни записа обратно и почни да броиш.

„Какво да броя?“, искаше да попита лейтенантът, докато натискаше бутона. Този път чу далечно биене на часовник.

Той пренави касетата и всички я изслушаха още веднъж.

— Два удара — определи лейтенантът. — Ако е било два следобед, нашият информатор се обажда от Далечния Изток.

Шефът се усмихна.

— Не мисля така — заяви той. — По-вероятно това позвъняване да е от два часа тази сутрин, от източното крайбрежие на САЩ.

Меги седеше втренчена в кафявия плик на нощното шкафче и се чудеше дали той няма да ѝ причини още една безсънна нощ. Не бе помръднала почти час. Сетне неочаквано вдигна слушалката до леглото и набра номер 650.

— Тара Фицджералд — бързо изговори глас.

Не „ало“, „добър вечер“ или потвърждение, че е набран верният номер. Просто съобщаваше името, така че никой да не си губи времето. „Колко прилича на баща си“, помисли Меги.

— Скъпа, обажда се майка ти.

— О, здравей, мамо. Колата ли се счупи отново, или е нещо сериозно?

— Нищо, скъпа, просто ми липсва баща ти — отвърна тя, смеейки се малко нервно. — Надявах се, че ще имаш малко време да поговорим.

— На теб поне ти липсва само един мъж — опита се да разведри разговора Тара. — На мен ми липсват двама.

— Може би си права, но ти знаеш къде е Стюарт през цялото време, а и нищо не ти пречи да му се обадиш, когато поискаш. Моят проблем е, че нямам представа къде е баща ти.

— Това не е нещо ново, мамо. Всички знаем правилата, когато татко го няма. Жените да стоят у дома и търпеливо да чакат господарят да се върне. Типично ирландско...

— Да, така е. Но този път имам особено предчувствие — възрази Меги.

— Сигурна съм, че няма защо да се тревожиш, майко. В края на краищата той е заминал преди седмица. Спомни си колко пъти преди се е връщал, именно когато най-малко си очаквала. Винаги съм си мислила, че го прави нарочно, за да провери дали нямаш любовник.

Меги се засмя пресилено.

— Нещо друго те тревожи, нали, мамо? — тихо попита Тара. — Искаш ли да ми го кажеш?

— Открих плик, адресиран до мен — беше скрит в едно от чекмеджетата му.

— Старият романтик! — възкликна Тара. — Какво пише в писмото?

— Нямам понятие. Не съм го отворила.

— Защо, за бога?

— Отгоре е написал съвсем ясно да не се отваря преди 17 декември.

— Татко не би се разсърдил, ако го отвориш, в случай че се притесняваш и това ще те успокои.

— Инструкциите му не могат да бъдат по-ясни — не се съгласи Меги. — Ще ми се да не бях го намирала.

— Кога го намери?

— В сряда. Беше скрит между спортните му дрехи в чекмедже, което много рядко отварям.

— Преди три дни — отбеляза Тара. — Не бих чакала и три минути, ако писмото беше до мен.

— Зная, че не би изтърпяла — промълви Меги, — но все пак ще изчакам още няколко дни преди да направя каквото и да било. Ще го сложа обратно в чекмеджето, в случай че баща ти се върне внезапно. Така няма да разбере, че съм го открила.

— Може би трябва да долетя във Вашингтон.

— Защо? — попита Меги.

— Да ти помогна да го отвориш.

— Тара, не ставай глупава.

— Не съм по-глупава от теб, както стоиш сама и се чудиш какво може да има вътре в плика.

— Вероятно си права.

— Ако си толкова несигурна в себе си, защо не се обадиш на Джоан, и не я попиташ какво да правиш?

- Вече го сторих.
- И какво каза тя?
- Да го отворя.

Болченков седна на бюрото си в оперативния кабинет и огледа двадесетте подбрани мъже. Запали седмата си цигара за тази сутрин.

— Колко души очакваме да се съберат на площада този следобед? — запита той.

— Само можем да предполагаме, шефе — отговори най-старшият офицер, — но не е чудно да са около сто хиляди.

Мъжете започнаха тихо да разговарят помежду си.

— Тишина! — остро заповяда Болченков. — Защо толкова много, капитане? Чернопов успя да събере около седемдесет хиляди души.

— Жеримски е далеч по-обаятелна личност, а сега, когато рейтингът му се вдигна, предполагам, че ще събере много повече хора на площада.

— Колко офицери можем да отделим?

— Целият личен състав, шефе, отмених всички отпуски. Вече съм разпространил описанието на човека с надежда да го хванем, преди да стигне до площада. Но повечето ми хора нямат опит за такава мащабна операция.

— Ако наистина се съберат сто хиляди души, и на мен ще ми бъде за пръв път — призна Болченков. — Всички офицери ли са получили описанието?

— Да, но високите чужденци със сини очи и пясъчноруси коси са доста. И не забравяйте, че хората ми не знаят точната причина за залавянето му. Не исках да всявам паника в редиците им.

— Правилно сте постъпили. Но не искам само да го уплашим. Ако не го хванем сега, просто му даваме втори шанс по-късно. Някой да е получил повече информация?

— Да, шефе — отвърна млад човек, застанал до стената.

Шефът загаси цигарата си и кимна.

— Има трима южноафрикански журналисти, официално отразяващи изборите. От описанието, дадено ни от информатора, почти съм сигурен, че този, когото търсим, се нарича Пие дьо Вилие.

— Има ли нещо в компютъра за него?

— Не точно за него — съобщи младият офицер. — Полицията в Йоханесбург ни оказа голяма помощ. В архива им има досиета на трима мъже с това име, провинени в престъпления от дребна кражба до многоженство, но никой от тях не отговаря на описанието. Двамата в момента са в затвора. Полицаяте нямаха представа къде се намира третият. Но споменаха за колумбийската връзка.

— Каква колумбийска връзка? — интересува се Болченков, запалвайки нова цигара.

— Преди няколко седмици ЦРУ разпространи строго секретно съобщение с подробности около убийството на кандидата за президент в Богота. Изглежда са проследили атентатора до Южна Африка, а сетне са го изгубили. Обадох се на моята връзка в ЦРУ, но всичко, което той успя да ми каже, бе, че имат информация за раздвижването на човека. Видян е да се качва на самолет в Женева.

— Това е достатъчно засега — заключи шефът. — Предполагам, че не е имало и следа от него тази сутрин, когато Жеримски посети Ермитажа.

— Не, шефе — отвърна друг офицер, — не и ако е бил с журналистическия корпус. Там бяха двадесет и трима журналисти, и само двама от тях донякъде отговаряха на описанието. Единият е Клифърд Саймъндс от CNN, а другия го познавам от години. Играем шах.

Всички в стаята се разсмяха и това понамали създалото се напрежение.

— Покривите и сградите? — запита шефът.

— Разполагам с десетина мъже, инструктирани да наблюдават покривите около площада — уведоми присъстващите командирът на малка въоръжена част. — Повечето от сградите са обществени, така че ще поставя цивилни офицери на всеки вход и изход. Ако човек, отговарящ на описанието, опита да се промъкне на площада или да влезе в някое от зданията около него, ще бъде арестуван веднага.

— Внимавайте да не арестувате някой чуждестранен чиновник, ще стане скандал. Има ли въпроси?

— Да. Обмислихте ли вариант с отмяна на митинга? — запита глас от дъното на кабинета.

— Да, и реших да не го правя. Ако отлагаме митингите всеки път, когато получим заплаха за някоя обществена личност, телефонът ни ще блокира от обаждания на различни малоумници. Те и без това няма какво друго да правят, освен да всяват паника. Във всеки случай, тревогата може да се окаже фалшива. А дори и Вилие да се намира в града, когато забележи присъствието ни на площада, може да размисли. Други въпроси?

Никой не помръдна.

— Ако някой от вас чуе нещо, имам предвид нещо важно, искам да го науча незабавно. Бог да му е на помощ на онзи, който ми каже след това: „Не го споменах, шефе, защото не мислех, че е важно!“.

Конър не бе изключил телевизора, докато се бръснеше. Хилари Баукър информираше зрителите за последните събития в Щатите. Законопроектът за намаляване на въоръжението бе минал в камарата с мнозинство от едва три гласа. Въпреки това Том Лоурънс твърдеше, че резултатът е триумф за здравомислещите американци. От своя страна, специалистите вече предупреждаваха, че законопроектът ще се сблъска с далеч по-голяма съпротива, когато стигне до Сената.

— Не вярвам ни най-малко в това — увери президентът събралите се на сутрешна пресконференция журналисти. Конър се усмихна. — Камарата само изпълни желанието на народа и съм убеден, че Сенатът ще направи същото.

Президентът бе сменен от красиво момиче с яркочервена коса, което накара Конър да се замисли за Меги. Веднъж ѝ бе казал, че честите му пътувания щеше да се чувства по-добре, ако се бе оженил за водеща на новините.

— А сега новини за предстоящите избори в Русия. Свързваме се с Клифърд Саймъндс — нашия кореспондент в Санкт Петербург.

Конър спря да се бръсне и се загледа в екрана.

— Проучванията показват, че двамата основни кандидати — министър-председателят Григорий Чернопов и лидерът на комунистическата партия Виктор Жеримски, имат равни шансове. Комунистическият лидер ще говори този следобед на митинг на Площада на свободата, където се предполага, че ще се съберат повече от сто хиляди души. Тази сутрин Жеримски ще има частна среща с

генерал Бородин. Очаква се в скоро време генералът да оттегли кандидатурата си за президентския пост. Последните проучвания на общественото мнение сочат, че рейтингът му доста е паднал. Още не е ясно на чия страна ще застане Бородин. От неговото решение зависят резултатите на изборите. Аз съм Клифърд Саймъндс, CNN интернешънъл, Санкт Петербург.

Хилари Баукър отново се появи на екрана.

— А сега времето във вашата част на света — обяви тя с широка усмивка.

Конър изгаси телевизора, тъй като температурите във Флорида не го интересуваха. Той разтри още сапунена пяна по брадата си и продължи да се бръсне. Вече бе решил да не присъства на сутрешната пресконференция на Жеримски, която щеше да се изроди в хвалебствие на неговия секретар по печата за това, какво е успял да направи шефът му дори преди да закуси. Нямаше намерение да следва Жеримски и в Ермитажа, където да прекара по-голямата част от времето си, отбягвайки Мичел. Щеше да се концентрира върху основната публична изява на Жеримски за деня. Вече бе открил удобен ресторант в западната част на площада. Не бе известен с кухнята си, но имаше преимуществото, че е на втория етаж и гледа към мястото на митинга. Още по-важно бе, че имаше страничен вход, така че Конър можеше да си отиде необезпокояван, ако се наложи.

Когато напусна хотела, той се обади в ресторанта от най-близката телефонна кабина и резервира ъглова маса до прозореца за дванадесет часа. Сетне тръгна да си намери кола под наем, което в Санкт Петербург бе далеч по-трудно, отколкото в Москва. Четиридесет минути по-късно той караше из центъра на града. Остави колата в един подземен гараж само на неколкостотин метра от Площада на свободата. Бе решил след речта да се върне в Москва с кола. По този начин щеше лесно да разбере дали някой го следи. Тръгна по улицата, влезе в най-близкия хотел и пъкна в ръката на портиера банкнота от двадесет долара, обяснявайки, че се нуждае от стая за около час и нещо, за да вземе душ и да си смени дрехите.

Когато, няколко минути преди дванадесет, отново слезе долу с асансьора, портиерът не го позна. Конър остави спортен сак и съобщи, че ще се върне да го вземе към четири часа. Когато портиерът

оставяше сака под гишето, той забеляза куфарчето за пръв път. Тъй като името на етикетите беше едно и също, той ги сложи заедно.

Конър бавно тръгна по улицата към Площада на свободата. Мина покрай двама полицаи, които разпитваха висок, пясъчнорус чужденец. Те не му обърнаха внимание. Влезе в сградата и взе асансьора до ресторанта на втория етаж. Каза името си на главния сервитьор и веднага бе отведен до ъгловата маса. Конър седна така, че повечето посетители да не го виждат, а той да има добър изглед към площада долу.

Мислеше за Лоурънс и се чудеше колко ли време ще му трябва да вземе решение, когато до него застана сервитьорът и му подаде менюто. Конър погледна през прозореца и се изненада, че площадът вече се пълни с хора, макар да имаше още два часа до речта на Жеримски. Сред тълпата той забеляза няколко цивилни полицаи. Един или двама от по-младите се въртяха около статуите и внимателно се оглеждаха. Но какво търсеха? Дали шефът на полицията бе прекалено предпазлив, или се страхуваше от някакъв вид провокации, докато трае речта на Жеримски?

Главният сервитьор се върна.

— Може ли да взема поръчката ви, сър? Полицията ни нареди да затворим ресторанта преди два часа.

— Тогава по-добре да си поръчам пържола — отзова се с разбиране Конър.

15.

— Къде мислиш, че се намира сега? — попита Сергей.

— Ако го познавам добре, сигурно е наблизно, но едва ли ще го открием в тази тълпа — отвърна Джаксън. — Все едно да търсим игла в купа сено.

— Кой изобщо губи игли в купа сено?

— Престани да правиш глупави забележки и върши това, за което ти плащам — срязва го Джаксън. — Ще ти дам десет долара награда, ако го забележиш. Помни, вероятно ще е добре дегизиран.

Сергей започна да наблюдава тълпата с повишен интерес.

— Виждаш ли онзи мъж на горното стъпало в северния край? Който говори с полица.

— Да — отговори Джаксън.

— Това е Владимир Болченков — шефът на полицията. Честен мъж, но е само вторият по могъщество човек в Санкт Петербург.

— А кой е първият? — попита Джаксън. — Кметът ли?

— Не, брат му Йосиф. Той е шеф на мафията в този град.

— Това не поражда ли конфликт в интересите им?

— Не. Ако не си от мафията, ще те арестуват. Ако си — няма.

— Откъде знаеш толкова много? — поинтересува се Джаксън.

— От майка си. Тя е спала и с двамата.

Джаксън се засмя, но не свали очи от шефа на полицията и униформения офицер. Щеше му се да чуе разговора им. Ако бяха във Вашингтон, ЦРУ щеше да запише думите им, дори да стояха с гръб.

— Виждате ли младежите около статуите? — запитва старшият полицейски офицер, застанал до Болченков.

— Кои са те? — попита шефът.

— В случай, че се чудите защо не съм ги арестувал, те са част от екипа ми и оглеждат площада оттам. Погледнете зад вас — търговецът на хотдог, двамата продавачи на цветя и четиримата вестникари също са наши хора. На една пресечка оттук са паркирани дванадесет автобуса с униформени полицаи, които очакват заповедите ми. Още стотина цивилни се разхождат наоколо. Всеки изход е под наблюдение,

за всеки, който разглежда площада, има по един от моите хора, който да го следи.

— Ако е толкова добър, колкото смятам, че е — разсъждаваше гласно шефът, — той е открил място, за което не сте се сетили.

Конър си поръча кафе и продължи да наблюдава. При все че имаше още половин час, преди кандидат-президентът да пристигне, площадът вече бе пълен с поддръжници на Жеримски и с обикновени зяпачи. Стана му смешно как продавачът на хотдог се опитва да прикрие факта, че е полицаи. Горкият човек току-що бе получил оплакване — вероятно не бе сложил достатъчно кетчуп. Конър насочи вниманието си към далечната част на площада. Малката платформа, издигната за журналистите, бе единственото останало празно място. Чудеше се защо толкова много цивилни полицаи се разхождаха наоколо — много повече, отколкото бе необходимо за осигуряване на реда. Парна го смътно безпокойство. Горещото кафе, току-що поднесено, го разсея. Погледна часовника си. Жеримски трябваше да е приключил срещата си с Бородин досега. Резултатът щеше да се превърне във водеща новина тази вечер. Конър се чудеше дали ще отгатне по държането на Жеримски какъв е бил изходът.

Той повика сервитьора и поиска сметката, а докато чакаше, се концентрира върху площада за последен път. Никой професионалист не би сметнал, че това е подходящо място за убийство. Освен всички пречки, които бе установил, усърдието на шефа на полицията бе очевидно. Въпреки това Конър смяташе, че скрит в тълпата би могъл да наблюдава Жеримски отблизо — ето защо бе решил в този случай да не седи сред представителите на пресата.

Плати сметката си в брой, бавно отиде до момичето на гардероба и връчи номерчето си. Взе палтото и шапката си от нея и ѝ даде банкнота от пет рубли. Бе чел някъде, че възрастните хора винаги дават малък бакшиш.

Присъедини се към група служители, излизащи от канцелариите на първия етаж. Явно им бяха разрешили да присъстват на митинга. Всеки директор, на километър от площада, навярно бе наясно, че няма да се свърши много работа този следобед. Двама цивилни полицаи, застанали на няколко метра от вратата, оглеждаха чиновниците, но

поради студа хората се бяха загърнали така, че не се виждаше много от лицата им. Конър усети как тълпата го понесе.

Площадът на свободата вече бе пълен, когато Конър се опита да се промъкне между хората и да си проправи път към подиума. Бяха се събрали повече от седемдесет хиляди души. Знаеше, че шефът на полицията сигурно се моли за гръмотевична буря, но зимният ден бе типичен за Санкт Петербург — студен и ясен. Погледна към ограденото с въже място за пресата, около което кипеше трескава дейност. Усмихна се, като забеляза Мичел на обикновеното му място — на около десетина крачки от стола, на който най-често седеше самият Конър. Не и днес, приятелю. Поне този път Мичел бе облечен с топло палто и подходяща шапка.

— Хубав ден за джебчиите — отбеляза Сергей, оглеждайки тълпата.

— Би ли рискувал при толкова много полицаи? — запита Джаксън.

— Винаги можеш да намериш ченге, когато не се нуждаеш от него — отвърна Сергей. — Вече видях няколко бивши пандизчии да си отиват с портмонета, но полицията, изглежда, не се интересува от това.

— Сигурно си имат достатъчно проблеми с тази тълпа от поне сто хиляди души и с Жеримски, който ще пристигне всеки момент.

Очите на Сергей се спряха върху шефа на полицията.

— Къде е той? — питаше Болченков един сержант с радиотелефон.

— Тръгнал е от срещата с Бородин преди осемнадесет минути, сега минават по улица „Прейли“. Ще пристигне след около седем минути.

— Значи след седем минути започват проблемите ни — отбеляза шефът на полицията и погледна часовника си.

— Не смяташ ли, че е възможно нашият човек да се опита да стреля по Жеримски, докато е в колата?

— Едва ли — отвърна шефът. — Имаме работа с професионалист. Той не би си помислил да стреля по движеща се

мишена, особено в блиндирана кола. Във всеки случай, няма да е сигурен в коя кола е Жеримски. Не, нашия човек е някъде в тълпата, просто го усещам. Не забравяйте, че последният път, когато е стрелял, е било по неподвижна мишена на открито. Така е изключено да не улучи, а в такава голяма тълпа шансът да избяга, е доста голям.

Конър все още си пробиваше бавно път към платформата. Огледа се наоколо и забеляза още няколко цивилни полицаи. Жеримски едва ли щеше да има нещо против — така хората на митинга ставаха повече. Нали целта му бе да получи повече гласове от Чернопов.

Конър разучи покривите. Дузина стрелци наблюдаваха тълпата с бинокли. Не можеха да бъдат по-очевидни, дори ако бяха облечени в жълти спортни екипи. Поне неколкостотин униформени полицаи пазеха около площада. Шефът на полицията явно вярваше, че демонстрацията на сила ще разубеди желаещите да създават неприятности.

Прозорците на сградите наоколо бяха потъмнели от хора, които се опитваха да видят какво става долу. Още веднъж Конър вдигна очи към платформата, определена за пресата, където журналистите започваха да заемат местата си. Полицията проверяваше внимателно документите им — в това нямаше нищо необичайно, освен че накараха неколцина да свалят шапките си. Спираха само мъже, и то високи. Това го накара да се закове на място. Сетне, с крайчеца на окото си, забеляза Мичел на крачки от себе си в тълпата. Намръщи се. Как го бе разпознал младият агент?

Неочаквано зад него се разнесоха силни викове, сякаш на сцената се бе появила рок звезда. Той се обърна и видя колоната от коли бавно да напредва. Минути по-късно тя спря в северозападния край на площада. Тълпата аплодираше ентусиазирано, въпреки че не виждаше кандидат-президента. Стъклата на колите бяха затъмнени. Вратите на лимузините се отвориха, но бе трудно да се разбере къде е Жеримски. Дребната му фигура се губеше сред твърде многото едри телохранители.

Когато накрая кандидатът се изкачи по стъпалата, тълпата заръкопляска още по-силно. Възторгът ѝ достигна връхната си точка, щом ораторът застана на сцената. Жеримски спря и поздрави, с ръка

първо в едната посока, сетне в другата. Конър вече знаеше точно колко крачки ще направи, преди отново да спре и да вдигне ръка.

Хората подскачаха, за да го видят по-добре, но Конър не обръщаше внимание на лудницата около себе си. Бе приковал очи в полицаите, повечето от които не гледаха към сцената. Те търсеха нещо или някого съвсем целенасочено. През ума му мина една мисъл, но той веднага я отхвърли. Не, беше невъзможно. Усети как го сграбчва страхът. Веднъж един агент ветеран му бе казал, че параноята е най-силна при последната задача. Но появи ли се съмнение, правилото винаги е едно и също — веднага се махни от опасната зона. Той огледа площада, бързо преценявайки накъде да се оттегли. Хората се поуспокоиха, докато чакаха Жеримски да заговори. Реши да се придвижи към северния край, щом започнат продължителни ръкопляскания. По този начин вероятността да го забележат, че се измъква бе по-малка. Огледа се почти по навик и видя Мичел. Стоеше на няколко крачки от дясната му страна, със сигурност по-близо, отколкото последния път.

Жеримски пристъпи към микрофона с високо вдигнати ръце, известявайки по този начин, че ще започне словото си.

— Видях иглата — заяви Сергей.

— Къде? — оживи се Джаксън.

— С лице към Жеримски на около двадесет стъпки от сцената. Косата му е с друг цвят и ходи като възрастен човек. Дължиш ми десет долара.

— Как го забеляза от такова разстояние? — попита Джаксън.

— Той е единственият, който се опитва да напусне площада.

Джаксън подаде банкнотата, когато Жеримски спря пред микрофона. Възрастният мъж, който го бе представил в Москва, седеше в дъното на сцената. Жеримски не допускаше два пъти една и съща грешка.

— Другари — започна той звучно, — за мен е голяма чест да застана тук, пред вас, като ваш кандидат. С всеки изминат ден все повече разбирам...

Конър огледа тълпата и отново забеляза Мичел. Бе направил още една крачка към него.

— Въпреки че някои от нашите граждани искат да върнат стария тоталитарен строй, огромното мнозинство...

„Сменил е някоя и друга дума“, помисли си Конър. Погледна надясно. Какво правеше Мичел?

— ... искам да видя справедливо разпределение на богатата, създадени с тежък труд.

Когато тълпата започна да вика и да ръкопляска, Конър бързо направи няколко крачки надясно. Щом шумът затихна, той замръзна на мястото си — не помръдна нито мускул.

— Защо онзи мъж следва приятелят ти? — попита Сергей.

— Защото е аматьор — отвърна Джаксън.

— Или професионалист, който знае точно какво прави — предположи Сергей.

— Мили боже, не ми казвай, че нищо не разбирам — засегна се Джаксън.

— Дотук той само дето не го целуна — отбеляза Сергей.

— Вижте улиците на Санкт Петербург, другари — продължаваше Жеримски. — Да, срещат се мерцедеси, БМВ-та и ягуари, но кой ги кара? Неколцина привилегировани...

Когато хората отново заръкопляскаха, Конър направи още няколко крачки към северния край на площада.

— Очаквам деня, когато в нашата страна семейните коли ще са повече от лимузините...

Конър хвърли поглед назад и откри, че Мичел е направил две или три крачки в неговата посока. Какво ли искаше да стори?

— ... и където има повече швейцарски банкови сметки, отколкото болници.

Трябваше да му се изплъзне по време на следващите аплодисменти. Той се концентрира върху думите на Жеримски, за да е готов за следващия си ход.

— Мисля, че го забелязах — съобщи цивилен полицаи, взирайки се през бинокъла.

— Къде, къде? — развълнува се Болченков, грабвайки бинокъла от ръцете му.

— Дванадесет градуса, петдесет метра назад, не помръдва. Застанал е пред една жена с червена кърпа. Не изглежда като на

снимката, но когато има аплодисменти, той се придвижва доста бързо за мъж на неговите години.

Болченков започна да наглася бинокъла.

— Видях го — уведоми той, а след няколко секунди добави: — Да, вероятно е нашият човек. Кажи на онези двамата в един часа да се приближат и да го арестуват, и уведоми двойката, която се намира на двадесет метра пред него, да ги прикрива. Нека свършим с това колкото се може по-бързо.

Младият офицер изглеждаше разтревожен.

— Ако направим грешка — заяви шефът на полицията, — аз поемам отговорността.

— Нека никога не забравяме — продължаваше Жеримски, — че Русия отново може да се превърне в най-великата страна на света...

Мичел бе вече само на крачка от Конър, който старателно не му обръщаше внимание. След няколко секунди щеше да има продължително ръкопляскане, тъй като Жеримски щеше да каже на хората какво възнамерява да направи като президент. „Никакви банкови сметки, захранвани с подкупи от нечестни търгаши“ — това винаги предизвикваше бурни аплодисменти. Тогава щеше да се измъкне. По-късно щеше да се погрижи Мичел да бъде прехвърлен на работа в някое затънтено място, пълно с комари.

— ... ще посветя живота си в служба на народа и ще бъда предоволен от президентската си заплата, не ми трябва подкупите на нечестни търгаши, чиято единствена цел е да грабят народните богатства.

Тълпата избухна в бурни ръкопляскания. Конър неочаквано се обърна и се придвижи надясно. Бе направил почти три крачки, когато първият полицай го хвана за лявата ръка. Секунда по-късно друг застана от дясната му страна. Бе хвърлен на земята и не направи опит да се съпротивлява. Правило първо — когато няма какво да криеш, не се противопоставяй на арестуването си. Извиха ръцете му назад и белезниците щракнаха около китките му. Хората наоколо оформиха малък кръг около тримата мъже. Сега бяха по-заинтересовани от това произшествие, отколкото от думите на Жеримски. Мичел леко се отдръпна и зачака неизбежното.

— Кой е този човек?

— Убиец на мафията — прошепна Мичел в ушите на най-близо застаналите.

Той тръгна обратно към мястото, определено за пресата, периодически мърморейки: „Човек на мафията“.

— Нека не остава никакво съмнение, добри граждани, че ако ме изберете за ваш президент, можете да бъдете сигурни в едно...

— Вие сте арестуван — отсече третият мъж, когото Конър не можеше да види. Носът му бе забит в земята.

— Отведете го — разпореди същият властен глас и Конър бе повлечен към северния край на площада.

Жеримски забеляза безредието, но като опитен политик го игнорира.

— Ако Чернопов бъде избран, американците ще се интересуват повече от Мексико, отколкото от Русия — продължи той, без да се запъва.

Джаксън не откъсваше очи от Конър. Тълпата бързо се раздели, правейки път на полицията.

— Приятели мои, остават още шест дни, преди хората да решат...

Мичел бързо се отдалечаваше от мястото на ареста и се насочваше към подиума на пресата.

— Не го правете заради мен. Не го правете дори за комунистическата партия. Направете го заради бъдещото поколение на Русия...

Полицейската кола, заобиколена от четирима мотористи започна да се изтегля от площада.

— ... дайте им шанс да бъдат част от най-великата нация на света. Моля ви само за едно — за честта да поведе тези хора.

Този път той замълча, за да привлече вниманието на всички присъстващи на площада, преди да завърши тихо с думите:

— Другари, предлагам себе си за ваш слуга.

Той отстъпи назад и воят на полицейски сирени бе заличен от рева на сто хиляди гласове.

Джаксън погледна към подиума на пресата. Видя, че журналистите са далеч по-заинтригувани от изчезващата полицейска кола, отколкото от повтарящите се речи на Жеримски.

— Наемник на мафията — информираше турската журналистка свой колега.

Тя бе чула това от някого в тълпата и вероятно по-късно щеше да го цитира като „авторитетен източник“.

Мичел вдигна поглед към телевизионните камери, проследили изчезващата полицейска кола със светеща синя лампа. Очите му се спряха върху един от журналистите. Изчака търпеливо Клифърд Саймъндс да се обърне към него и му даде знак, че желае да разговарят незабавно. Репортерът на CNN бързо отиде при американското културно аташе.

Жеримски остана в центъра на платформата, обект на обожанието на тълпата. Нямаше намерение да си тръгне, докато хората все още бурно изразяваха своето одобрение.

Саймъндс слушаше внимателно думите на Мичел.

Трябваше да е в ефир след дванадесет минути. Усмивката на лицето му ставаше все по-широка с всяка изминала секунда.

— Абсолютно сигурен ли си? — попита той, щом Мичел свърши.

— Лъгал ли съм те някога? — отговори с въпрос Мичел, опитвайки се в тона му да прозвучи обида.

— Не — извини се Саймъндс. — Никога не си го правил.

— Но запомни, че тази информация не си получил от посолството.

— Бъди спокоен. Но кого да посоча като мой източник?

— Съобразителната и усърдна руска полиция. Това е последното нещо, което шефът на полицията ще отрече.

Саймъндс се засмя:

— По-добре да се връщам при продуцента, ако искам пръв да съобщя това в утринния блок на новините.

— Добре — съгласи се Мичел. — Само запомни — направи всичко възможно да не могат да проследят източника.

— Разочаровал ли съм те някога? — възмути се на свой ред Саймъндс.

Той се обърна и затича обратно към мястото на пресата.

Мичел тръгна в обратната посока. Имаше още едно възприемчиво ухо, на което трябваше да съобщи новината, и това трябваше да стане преди Жеримски да напусне сцената.

Защитна линия от бодигардове преграждаше пътя на прекалено ентусиазираните поддръжници на кандидат-президента. Мичел видя секретаря по пресата на няколко метра от себе си. Той се наслаждаваше на овациите, които получаваше лидерът му.

Мичел каза на един от служителите на чист руски език с кого иска да разговаря. Телохранителят се обърна и извика секретаря. Ако Жеримски бъдеше избран, помисли си Мичел, Русия нямаше да се радва на интелигентно управление. Прессекретарят направи знак да доведат американеца. Мичел влезе в ограденото място и се отправи към един от партньорите си на шах. Бързо му разказа, че дьо Вилие се е дегизирал като възрастен човек, осведоми го и кой хотел е бил видян да напуска, преди да отиде в ресторанта.

В края на деня и Фицджералд, и Джаксън щяха да са наясно, че си имат работа с истински професионалист.

16.

Президентът и Анди Лойд бяха сами в Овалния кабинет и гледаха ранните сутрешни новини. Никой от тях не проговори, докато Клифърд Саймъндс представяше репортажа си.

„Международен терорист бе арестуван на Площада на свободата този следобед по време на речта на комунистическия лидер Виктор Жеримски. Засега името на задържания не се споменава, но той се намира в затвора «Разпятие» в центъра на Санкт Петербург. Местната полиция не изключва възможността това да е същият човек, който наскоро уби кандидат-президента Рикардо Гусман в Колумбия. Мъжът, когото полицията арестува, вероятно от няколко дни е следил Жеримски при пътуванията му из страната. През изминалата седмица той бе описан в «Нюзуик» като най-скъпоплатеният наемен убиец на Запад. Смята се, че са му били предложени един милион долара от руската мафия, за да отстрани Жеримски от надпреварата за президентското място. Когато полицията се опитала да го арестува, били нужни четирима полицаи, за да го удържат.“

Следваха няколко кадъра, проследяващи как мъжът е съборен сред тълпата, а по-късно отведен от полицаите. Но единственият едър план показваше само тила на една глава с кожена шапка. Лицето на Саймъндс отново се появи на екрана.

„Комунистическият кандидат продължи речта си, въпреки че арестът стана на няколко метра от платформата. Жеримски по-късно похвали петербургската полиция за нейното усърдие и професионализъм. Той се закле, че колкото и покушения да бъдат извършени срещу него, няма да престане да се бори против организираната престъпност. При последното допитване на общественото мнение Жеримски е наравно с премиера Чернопов, но много наблюдатели смятат, че днешният инцидент ще повиши популярността му преди изборите.

Няколко часа преди Жеримски да държи реч на митинга, той имаше частна среща с генерал Бородин в неговия щаб в северната част на града. Никой не знае резултата от разговора им, обаче говорителят

на генерала не отрича, че той скоро ще направи изявление дали възнамерява да продължи предизборната си кампания и, навярно още по-важно, кого от останалите двама кандидати ще реши да подкрепи, ако се оттегли. Аз съм Клифърд Саймъндс, CNN интернешънъл, от Площада на свободата, Санкт Петербург.“

„В понеделник Сенатът ще продължи да разисква съкращаването на ядреното, биологичното, химическото и другите видове въоръжение...“

Президентът натисна един бутон на дистанционното управление и екранът потъмня.

— А ти твърдиш, че този мъж, когото са арестували, няма връзка с руската мафия, а работи за Декстър?

— Да, чакам Джаксън да ми се обади и да потвърди, че това е същият мъж, убил Гусман.

— Какво да кажа на пресата, ако ме питат за това?

— Не казвайте нищо, не е нужно някой да разбере, че мъжът, когото са задържали, е от нашите.

— Да, но това би довършило Декстър и нейното недоносче заместник веднъж завинаги.

— Подобно изявление носи много рискове. Ако твърдите, че нищо не знаете, половината от населението ще се разочарова от президент, станал жертва на ЦРУ. В противния случай, ако кажете, че знаете, другата половина ще ви заклеми като терорист. Така че засега е най-добре да се ограничите с това, че очаквате резултатите от изборите в Русия с голям интерес.

— Можеш да се обзаложиш, че наистина е така — каза Лоурънс.

— Последното нещо, което бих искал, е този малък дявол Жеримски да стане президент. Тогава за една нощ бихме се върнали към „Звездни войни“.

— Предполагам, че точно поради тази причина Сенатът задържа законопроекта за съкращаване на въоръжаването. Те няма да вземат окончателно решение, преди да видят резултата от изборите.

Лоурънс кимна.

— Ако са натикали наш човек в проклетия си затвор, ние трябва да направим нещо, и то бързо. Защото, ако Жеримски стане президент, тогава бог да му е на помощ. Аз със сигурност не бих могъл да го спася.

Конър мълчеше. Бе притиснат между двама офицери на задната седалка в полицейска кола. Знаеше, че тези мъже нямат нито ранг, нито власт да го разпитват. Това щеше да стане по-късно — от някого с много повече ширити на пагоните.

Когато минаха през големите дървени порти на затвора „Разпятие“ и влязоха в сивия калдъръмен двор, първото, което Конър видя, бе „екипа по приемането“. Трима едри мъже със затворнически униформи пристъпиха напред, едва не изтръгнаха от пантите задната врата на колата и го извлякоха навън. Младите полицаи, които седяха от двете му страни, изглеждаха ужасени.

Тримата главорези бързо поведоха новия затворник през двора в дълъг, мрачен коридор. Тогава започнаха ритниците и ударите. Конър би протестираше, но техният речник явно съдържаше само сумтене. Когато стигнаха далечния край на коридора, един от тях отвори тежка метална врата, а другите двама го блъснаха в малка килия. Той не направи опит да се съпротивлява, когато първо събуха обувките му, сетне свалиха и взеха часовника, венчалната халка и портмонето — все неща, от които нямаше да научат нищо. Те си тръгнаха, тръшвайки вратата на килията зад себе си.

Конър бавно се изправи и предпазливо протегна крайниците си, стремейки се да разбере дали има нещо счупено. Вероятно няма сериозни наранявания, реши той, въпреки че синините вече започнаха да се появяват. Огледа стаята, която не бе по-голяма от спалното купе, в което бе пътувал от Москва. Зелениясалият тухлени стени изглеждаха така, сякаш не бяха виждали боя от началото на века.

Конър бе прекарал осемнадесет месеца в далеч по-ограничено пространство във Виетнам. Тогава заповедите му бяха ясни — когато те разпитва врагът, дай само своето име, ранг и сериен номер. Същите правила не можеха да бъдат приложени от тези, които работеха за ЦРУ.

Единадесетата заповед гласеше: „Не бива да позволяваш да те заловят. Но ако това се случи, отричай категорично, че имаш нещо общо с ЦРУ. Не се притеснявай — компанията винаги ще се грижи за теб“.

Конър осъзна, че в неговия случай можеше да забрави за „обикновените дипломатически канали“, въпреки уверенията на

Гутенбърг. Докато лежеше на койката в малката си килия, потънал в размисъл, всичко си дойде на мястото.

Не го бяха накарали да се подпише нито за парите в брой, нито за колата. Припомни си изречението, което от доста време се опитваше да изкара от дълбините на ума си. Той повтори всяка дума: „Ако се тревожиш за новата си работа, ще съм щастлив да поговоря с шефа на компанията, за да му обясня, че това е краткосрочна задача“.

Откъде знаеше Гутенбърг, че се е явявал на интервю за нова работа, че контактува пряко с председателя на компанията? Знаел е, защото очевидно е говорил с Бен Томпсън. Това бе причината за оттегляне на предложението. „Съжалявам, но трябва да ви информирам, че...“

Колкото до Мичел, трябваше да прозре преструвките му, независимо от миловидното му лице на момче, което пее в църковен хор. Но бе озадачен от телефонния разговор с президента. Защо Лоурънс никога не се обърна към него по име? А и изреченията бяха малко несвързани, смехът — малко по-силен от необходимото.

Дори сега му бе трудно да повярва докъде можеше да стигне Хелън Декстър, за да отърве собствената си кожа. Взря се в тавана. Ако президентът никога не му се е обаждал по телефона, всяка надежда да бъде освободен от „Разпятieto“ бе безпочвена. Декстър успешно бе отстранила единствения човек, който можеше да я изобличи, а Лоурънс не бе в състояние да стори нищо.

Безрезервната вярност, с която Конър приемаше оперативния кодекс на ЦРУ, го правеше доброволна пионка в нейния план за оцеляване. Никой посланик нямаше да направи дипломатически протест заради него. Нямаше да има колети с храна. Налагаше се сам да се погрижи за себе си, точно както във Виетнам. Един от младите офицери, които го арестуваха, бе казал, че от четиридесет и осем години насам никой не бе успял да избяга от „Разпятieto“.

Вратата на килията внезапно се отвори и влезе мъж, облечен в светлосиня униформа, покрита със златни ширити. Запали цигара. Петнадесетата за този ден.

Джаксън остана на площада, докато полицейската кола изчезна от погледа му. Беше ядосан на себе си. Накрая се обърна и тръгна,

далеч от ентусиазираната тълпа. Вървеше толкова бързо, че Сергей трябваше да тича, за да го стигне. Малкият руснак разбра, че сега не е време да задава въпроси. Думата „мафия“ бе в устата на всички по улиците. Сергей облекчено въздъхна, когато Джаксън спря и нае такси.

Джаксън можеше само да се възхищава колко добре Мичел — несъмнено под ръководството на Декстър и Гутенбърг — бе изпълнил цялата операция. Бе класическо ужилване на ЦРУ, но с малка разлика — този път те коравосърдечно бяха позволили един от техните да бъде натикан в чуждестранен затвор.

Опита се да не мисли през какво ще трябва да мине Конър. Вместо това се концентрира върху доклада, който трябваше да подготви за Анди Лойд. Ако би могъл да се свърже с него предишната вечер, може би щеше да получи разрешение да измъкне Конър. Клетъчният му телефон все още не работеше, така че трябваше да рискува и да се обади от хотелската стая. След двадесет и осем години получи възможност да направи равностойка на живота си и откри, че отдавна е искал това.

Таксито спря пред хотела. Джаксън плати и се втурна вътре. Не си направи труда да чака асансьора, на бегом изкачи стълбите до първия етаж, а сетне затича по коридора до стая 132. Сергей едва го догони.

Малкият руснак седна на пода и се заслуша в едностранния разговор с човек на име Лойд. Когато накрая затвори телефона, Джаксън бе побледнял и трепереше от гняв.

Сергей проговори за пръв път, откакто напуснаха площада:

— Може би трябва да се обади на клиентите на майка ми.

— Поздравления — каза Декстър в мига, в който Гутенбърг влезе в кабинета ѝ.

Заместник-директорът се усмихна, седна срещу нея и постави на бюрото ѝ папка.

— Току-що гледах новините по ABS и CBS — съобщи тя. — И двете станции се придържат към версията на Саймъндс за случилото се на Площада на свободата. Имаш ли някаква информация как утре пресата ще представи нещата?

— Вече губят интерес. Няма стрелба, дори не е имало съпротива, а заподозреният е бил невъоръжен. Нищо не подсказва, че мъжът, когото са арестували, е американец. Утре по това време историята ще се появи само на първите страници в пресата на Русия.

— Как ще реагираме на запитвания от пресата?

— Ще твърдим, че случилото се е вътрешен проблем за Русия и че в Санкт Петербург е по-евтино да наемеш убиец, отколкото да си купиш свестен ръчен часовник. Ще ги осведомя, че трябва само да прочетат статията в миналия брой „Нюзуик“ за руския кръстник, за да разберат проблема, пред който са изправени. Ако ме притиснат, ще ги насоча към Колумбия. Ако продължат да настояват, ще им хвърля в лицето Южна Африка. С всичко това ще напълнят няколко вестникарски колонки и ще нахранят гладните си редактори.

— Някоя телевизионна компания показва ли Фицджералд след арестуването му?

— Само тила му, но дори тогава бе заобиколен от полицаи. Ако бяха заснели лицето, бъдете сигурна, че щяха да го въртят постоянно.

— Какъв е шансът той да се появи публично и да направи компрометиращо изявление, което журналистите биха могли да разследват?

— В действителност, никакъв. Дори да има процес, чуждестранната преса неминуемо ще бъде изключена. А ако Жеримски бъде избран, Фицджералд никога няма да излезе от „Разпятието“.

— Подготвил ли си доклад за Лоурънс? — запита Декстър. — Защото можеш да не се съмняваш, че той ще се опита да направи две и две да са равни на шест.

Гутенбърг се наклони напред и потупа папката, която бе оставил на бюрото ѝ.

Тя я отвори и започна да чете с безизразно лице. Когато свърши, затвори папката и бегла усмивка трепна на устните ѝ, преди да му я върне.

— Погрижи се да е подписано от теб и да бъде изпратено незабавно в Белия дом — нареди тя. — Защото, каквито и съмнения да има президентът в този момент, ако Жеримски стане президент, едва ли ще повдигне отново този въпрос.

Гутенбърг кимна в знак на съгласие. Хелън Декстър се загледа в заместника си.

— Жалко, че трябваше да пожертваме Фицджералд — отбелязатя. — Но ако това помогне Жеримски да бъде избран, ние постигаме две цели. Проектозаконът на Лоурънс за разоръжаването ще бъде отхвърлен в Сената и ЦРУ ще има далеч по-малко спънки от страна на Белия дом.

Конър свали крака от койката, стъпи бос на пода и се изправи срещу посетителя си. Началникът на полицията дръпна силно от цигарата и издуха дима към тавана.

— Мръсен навик — заяви той на безукорен английски. — Жена ми не престава да ми повтаря да ги спра.

Конър не реагира.

— Казвам се Владимир Болченков. Началник съм на полицията в този град и си помислих, че можем да поговорим, преди да започнем да протоколираме всяка дума.

— Казвам се Пие дьо Вилие и съм южноафрикански гражданин. Работя за „Йоханесбург джърнъл“. Искам да се срещна с консула си.

— Това е първият проблем — констатира Болченков с увиснала в ъгъла на устата цигара. — Разбирате ли, не вярвам, че името ви е Пие дьо Вилие и съм убеден, че не сте южноафриканец и не работите за „Йоханесбург джърнъл“, защото такъв вестник не съществува. По-добре е да не си губим времето. От високопоставен източник научих, че не сте нает от мафията. Наистина все още не зная кой сте или коя е страната ви, но който и да ви е изпратил, извинете за нелитературния израз, ви е накиснал до гушата в лайна. И ако ми разрешите да кажа, от доста голяма височина.

Конър изобщо не мигна.

— Но ви уверявам, че с мен няма да успеят да сторят същото. Така че, ако не искате да ни сътрудничите, не мога да направя нищо за вас, освен да ви оставя да се скапете тук, а аз ще продължа да се наслаждавам на славата, която напоследък незаслужено се излива върху мен.

Конър все така не реагираше.

— Виждам, че думите ми не достигат до вас — забелязат шефът. — Мое задължение е да подчертая обаче, че тук не е Колумбия и че

верността ми не се влияе от разговори с високопоставени лица или от дебели пачки долари.

Замълча и дръпна от цигарата си, преди да добави:

— Подозирам, че това е едно от нещата, по които си приличаме.

Той се обърна и тръгна към вратата на килията, сетне спря.

— Ще ви оставя да помислите. Но на ваше място, не бих чакал дълго.

Почука на вратата.

— Бъдете спокоен, който и да сте — добави той, когато вратата се отваряше, — че докато съм шеф на полицията в Санкт Петербург, няма да има приспособления за изтезания, вадене на нокти и други изискани форми на мъчение. Не вярвам в насилието, не е в стила ми. Но не мога да ви обещаю, че всичко ще е толкова приветливо, ако Жеримски бъде избран за следващ президент на Русия.

Шефът тръшна вратата на килията и Конър чу ключът да се превърта в ключалката.

17.

Три бели БМВ-та спряха пред хотела. Трима мъже, седнали до шофьора във всяка от колите, изскочиха и огледаха улицата. След като се увериха, че всичко е спокойно, задната врата на средната кола се отвори и от нея излезе Алексей Романов. Бе висок млад мъж, облечен в дълго черно кашмирено палто. Той бързо влезе в хотела. Тримата мъже го последваха, оформяйки полукръг около него.

По описанието, дадено по телефона, Романов веднага позна високия американец, застанал в средата на фоайето, и очевидно очаквайки някого.

— Господин Джаксън? — запита Романов с гърлено произношение.

— Да — отзова се Джаксън.

Бе готов да подаде ръка за поздрав, но Романов се обърна и се насочи обратно към изхода.

Моторите на трите коли работеха, вратите им все още бяха отворени, когато Джаксън излезе на улицата. Той бе поведен към задната врата на средната кола и седна между мъжа, който го заговори, и друг, също толкова мълчалив, но доста по-едър мъж.

Трите БМВ-та се плъзнаха в централното платно и като по магия всички други коли им правеха път, сякаш единствено светофарите не знаеха кои са.

Докато малката колона прекосяваше града, Джаксън отново се наруга. Всичко това нямаше да се случи, ако бе успял да се свърже с Лойд преди 24 часа. Да улучиш момента, помисли си той, е дарба, с която се раждат само политиците.

— Трябва да се срещнеш с Николай Романов — бе настоял Сергей.

Той набра номера на майка си и когато накрая тя отговори, момчето стана неузнаваемо. Джаксън никога не бе го виждал преди да се държи така. Отнасяше се с уважение, слушаше внимателно и нито

веднъж не прекъсна майка си. Двадесет минути по-късно той затвори телефона.

— Мисля, че тя ще уреди срещата — съобщи той. — Проблемът е, че не можеш да станеш член на организацията на „Законните крадци“ или на мафията, както я наричаш ти, докато не си навършил четиринадесет. Същото бе и с Алексей Романов — единствения син на Царя.

Сергей обясни, че е успял да уреди среща на Джаксън с Царя — лидера на организацията. Тя бе основана, още когато Русия е била управлявана от истински цар, бе оцеляла, за да се превърне в най-страшната и най-уважаваната престъпна организация на света.

— Майка ми е от малкото жени, които говорят с Царя. Тя ще го помоли да те приеме — заяви Сергей.

Телефонът иззвъня и той веднага го вдигна. Слушаше внимателно какво му казва майка му, в един миг побледня и ръцете му затрепериха. Поколеба се, но накрая се съгласи с това, което тя му предлагаше. Ръката му още трепереше, когато затвори.

— Съгласил ли се е да ме приеме? — попита Джаксън.

— Да — тихо отвърна Сергей. — Двама мъже ще дойдат да те вземат утре сутринта — Алексей Романов, царският син, който ще заеме мястото на баща си, и Стефан Иваницки — негов братовчед, който е трети по ранг.

— Тогава какъв е проблемът?

— Тъй като не те познават, те са поставили условие.

— И какво е то?

— Ако Царя реши, че му губиш времето, двамата мъже ще се върнат и ще ми счупят единия крак, за да ми напомня да не ги безпокоя отново.

— Тогава по-добре да не си наоколо, когато се върна.

— Ако не съм тук, ще посетят майка ми и ще счупят нейния крак. А ако ме хванат по-късно, ще ми счупят и двата крака. Такъв е законът на мафията.

Джаксън се замисли дали да не се откаже от срещата. Не искаше заради него да се случи нещо със Сергей. Но момчето каза, че вече е твърде късно. Условиата бяха приети.

Един поглед към Стефан Иваницки, племенника на Царя, който бе седнал от дясната му страна, бе достатъчен, за да убеди Джаксън, че чупенето на крак няма да му отнеме много време, и в същото време няма да го нарани душевно.

Когато излезе от покрайнините на града, малката автоколона увеличи скоростта на над сто километра в час. Докато се изкачваха по виещия се по хълмовете път, срещнаха още няколко коли. Минаха бързо покрай селяни със сведени глави и безизразни лица. Джаксън започна да разбира защо думите на Жеримски можеха да запалят в тях последните тлеещи искрици надежда.

Без предупреждение, първата кола внезапно зави наляво и спря пред масивна порта от ковано желязо с герб от кръст и сокол с разперени крила. Двама мъже с калашници пристъпиха напред и първият шофьор отвори прозореца на колата, за да надникнат вътре. Това напомни на Джаксън за спирането пред главната квартира на ЦРУ — с тази разлика, че охраната на Лангли трябваше да се задоволи с пистолети в кобури си.

След като трите коли бяха прегледани, един от охранителите кимна и портите се отвориха. Колите бавно продължиха пътя си по чакълена алея, извиваща се през гъста гора. Изминаха още пет минути, преди Джаксън да зърне къщата, въпреки че сградата, изплувала от мрака, изобщо не можеше да се нарече така. От няколко века в този дворец живеел императорският първороден син. Сега той се обитаваше от далечен родственик, който също вярваше в наследствените права.

— Не заговаряй пръв Царя, остави го той да започне разговора — го бе предупредил Сергей. — И винаги се отнасяй към него като към императорски наследник.

Джаксън предпочете да не казва на Сергей, че няма представа как да се държи с член на руското царско семейство.

Колите спряха пред главния вход. Висок, елегантен мъж с дълъг черен редингот, бяла риза и папийонка ги чакаше на най-горното стъпало. Той се поклони на Джаксън, който се помъчи да си придаде невъзмутим вид. Все пак, веднъж се бе срещнал с Ричард Никсън.

— Добре дошли в Зимния дворец, господин Джаксън — поздрави го икономът. — Господин Романов ви очаква в Синята галерия.

Алексей Романов и Стефан Иваницки придружиха Джаксън през отворената врата. Джаксън и младият Романов последваха иконома по мраморния коридор, а Иваницки остана до вратата. Джаксън би искал да може да спре и да разгледа възхитителните картини и статуи, с които би се гордял всеки музей по света, но бързите крачки на Алексей Романов не му позволяваха. Икономът спря, щом стигнаха пред две бели врати, високи почти до тавана, в дъното на коридора. Той почука и отвори едната от тях, отстъпи крачка встрани и направи път на Джаксън да влезе.

— Господин Джаксън — обяви той и напусна, затваряйки вратата зад себе си.

Джаксън пристъпи в огромната, богато мебелирана стая. Подът бе застлан с килим, за който някой турчин би дал живота си. От стол в стил „Луи XIV“, тапициран с червен плюш, се надигна възрастен мъж, облечен в тъмносин костюм на тънки райета. Косата му бе сребриста, а бледата му кожа подсказваше дългогодишно заболяване. Слабото му тяло бе леко прегърбено. Той пристъпи напред и подаде ръка на госта си.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте чак дотук, за да ме видите, господин Джаксън — непринудено започна разговора той. — Моля да ме извините, че съм позабравил малко английския. Бях принуден да напусна Оксфорд през 1939, когато започна Втората световна война. Нали разбирате, англичаните никога не са имали голямо доверие в руснаците, въпреки че по-късно ни станаха съюзници. — Той се усмихна приветливо. — Боя се, че имат същото отношение и към американците.

Джаксън не знаеше какво да каже.

— Моля, седнете, господин Джаксън — покани го възрастният мъж и посочи с ръка друг стол, съвсем същия като неговия.

— Благодаря — промълви Джаксън.

Това бяха първите му думи, откакто бе излязъл от хотела.

— Сега, господин Джаксън — извести Романов, бавно отпусчайки се на стола, — ако ви задам въпрос, постарайте се да ми отговорите искрено. Ако имате съмнения, помислете, преди да отговорите. Защото ако решите да ме излъжете — как да се изразя — ще откриете, че не само тази среща ще бъде прекратена.

Джаксън си даваше сметка, че възрастният мъж вероятно е единственият човек на земята, който може да измъкне Конър от затвора „Разпятие“.

— Добре — продължи Романов, — сега бих искал да науча малко повече за вас, господин Джаксън. Един поглед ми е достатъчен, за да отгатна, че работата ви е свързана с прилагане на закони, и тъй като сте в моята страна — той наблегна на думата „моята“ — предполагам, че сте служител по-скоро на ЦРУ, отколкото на ФБР. Прав ли съм?

— Работих за ЦРУ двадесет и осем години, но неотдавна бях... преместен. — Джаксън подбираше думите си внимателно.

— Противоестественно е жена да ви бъде шеф — отбеляза Романов, без дори намек за усмивка. — Организацията, която ръководя, никога не би допуснала подобна глупост.

Възрастният мъж се наведе към масичката от лявата му страна и взе малка чаша с безцветна течност, която Джаксън не бе забелязал досега. Отпи и върна чашата на мястото ѝ, преди да зададе следващия си въпрос:

— За друга подобна агенция ли работите сега?

— Не — твърдо отвърна Джаксън.

— Значи сте излезли на свободна практика? — предположи Романов.

Джаксън не отговори.

— Разбирам — отвърна вместо него възрастният мъж. — От вашето мълчание заключавам, че не сте единственият, който не се доверява на Хелън Декстър.

Джаксън пак не каза нищо. Но бързо разбра, че няма смисъл да лъже Романов.

— По какъв въпрос искате да говорим, господин Джаксън?

Джаксън бе уверен, че Романов съвсем точно знае причината за посещението му, но продължава играта на отгатване.

— Дойдох да помогна на мой приятел, който поради моята глупост бе арестуван и в момента се намира в затвора „Разпятие“.

— Заведение, което не се слави с хуманност. Особено ако става дума за пускане под гаранция или удовлетворяване на молби.

Джаксън кимна в знак на съгласие.

— Зная, че вашият приятел не е отговорен за разпространената в пресата информация, че моята организация му е предложила голяма

сума, за да отстрани Жеримски от изборите. Ако случаят бе такъв, пазачите щяха да го намерят обесен в килията му много отдавна. Дори подозирам, че човекът, разпространил тази дезинформация, е някой от любимците на Хелън Декстър. Ако бяхте дошли по-рано, господин Джаксън, щях да ви предупредя за Мичел.

Той отпи глътка от чашата си и продължи:

— Един от малцината ваши сънародници, които бих привлякъл в моята организация. Виждам, че сте учуден от сведенията, с които разполагам.

Джаксън си мислеше, че на лицето му не е помръднал нито мускул.

— Господин Джаксън, може би ще се учудите, но имам свои хора във висшите ешелони на ЦРУ и ФБР. — На устните на Романов се появи тънка усмивка. — И ако преценя, че е необходимо, бих намерил човек, който да работи за мен в Белия дом. Но тъй като президентът Лоурънс отговаря откровенно на всички зададени въпроси на седмичните пресконференции, това не се налага. Което води до следващия ми въпрос. Вашият приятел работи ли за ЦРУ?

Джаксън не отговори.

— Да, разбирам, така си и мислех. Е, можете да бъдете сигурен, че Декстър няма да му се притече на помощ. Не и в този случай.

Джаксън отново не отговори.

— Добре — уточни Романов, — сега зная какво очаквате от мен — той замълча, — но не ми стана ясно какво ми предлагате в замяна.

— Нямам представа каква ще е цената — призна Джаксън.

Романов се засмя.

— Предполагам, че нито за миг не сте си помислили, че съм ви докарал чак до тук, за да говорим за пари, нали? Огледайте се и ще видите, че колкото и да ми предложите, няма да е достатъчно. „Нюзуик“ бе твърде далеч от истината в предположенията си за властта и богатството, които притежавам. Само през последната година организацията ми има оборот от 187 милиарда долара — повече от този на Белгия или Швеция. Сега имаме действащи клонове в повече от сто четиридесет и две страни. Нов клон се открива всеки месец, ако трябва да парафразирам мотото на Макдоналд. Не, господин Джаксън, не ми остават още много дни живот, за да си губя времето в приказки за пари с беден мъж.

— Тогава защо се съгласихте да се срещнете с мен? — попита Джаксън.

— Не вие задавате въпросите, господин Джаксън — остро реагира Романов. — Можете само да отговаряте. Изненадан съм, че не са ви предупредили как да се държите.

Романов отпи от безцветната течност, преди да каже какво точно очаква в замяна на помощта, която би оказал на Конър да избяга. Джаксън знаеше, че няма право да приема условията на Романов от името на Конър, но както го бяха инструктирали, се въздържа от въпроси. Остана безмълвен.

— Вероятно ще ви е нужно време, за да обмислите предложението ми, господин Джаксън — продължи възрастният мъж, — но ако вашият приятел се съгласи с условията, а впоследствие реши да не ги спази, трябва да знае до какво ще го доведат действията му. — Той си пое дълбоко въздух. — Искрено се надявам, господин Джаксън, че той не е човек, който, след като подпише споразумение, няма да го спази, а ще разчита на някой хитър адвокат да открие „вратичка“, освобождаваща го от дадената дума. Сигурно сте разбрали, че тук аз съм и съдията, и съдебните заседатели, а синът ми Алексей е прокурорът. Алексей ще проследи дали този договор ще бъде изпълнен до последната буква. Вече съм дал разпореждане той лично да ви придружи с вашия приятел до Съединените щати. Хората ми няма да се върнат, докато споразумението не бъде изпълнено. Надявам се, че съм се изразил ясно, господин Джаксън.

Кабинетът на Жеримски не би могъл да е в по-голям контраст с двореца на Царя в Санкт Петербург. Комунистическият лидер заемаше третия етаж на олющена сграда в северните предградия на Москва. Че луксът не му е чужд, знаеха само посетителите на дачата му край Волга.

Последната бюлетина бе пусната в десет предишната вечер. Сега единственото, което можеше да стори, бе да чака преброяването. Много добре знаеше, че в някои райони хората ще гласуват по няколко пъти. В други — бюлетините просто нямаше да стигнат до кметството. Бе убеден също, че имаше реален шанс да победи, когато се споразумя с Бородин за оттеглянето на генерала от кампанията. Но бе реалист и

разбираше, че след като мафията подкрепя Чернопов, са му необходими поне половината от гласовете, за да има дори минимален шанс за победа. Поради тези причини той реши да си намери съюзник в лагера на Царя.

Резултатите от изборите нямаше да са известни още няколко дни, тъй като в повечето части на страната бюлетините се брояха на ръка. Не беше необходимо да му се припомня често повтаряната забележка на Сталин: „Не е важно кой гласува, а кой брой гласовете“.

Приближените на Жеримски дежуреха на телефоните и се осведомяваха какво става в огромната страна. Не всички председатели на комисии горяха от желание да дават информация. През този ден комунистическият лидер удряше по масата повече, отколкото през цялата изминала седмица, и се затваряше за дълго в кабинета си, за да води лични разговори.

— Това са добри новини, Стефан — каза Жеримски, — поне докато се погрижиш за проблема на братовчед си.

Той слушаше отговора на Иваницки, когато на вратата се почука.

Затвори телефона в мига, в който се появи секретарят му. Жеримски не искаше той да разбере с кого е разговарял.

— От пресата питат дали могат да те интервюират — съобщи Титов, надявайки се шефът му да се разсее за няколко минути.

Последният път, когато Жеримски се срещна с журналистите, тези лешояди, както ги наричаше той, беше по време на гласуването му предишната сутрин.

Жеримски кимна неохотно и последва Титов по стълбите до улицата. Бе инструктирал служителите си да не разрешават на пресата да влиза в сградата — от страх да не открият с колко малък персонал разполага и да не видят оскъдната мебелировка. Това бе нещо, което щеше да промени, щом сложи ръка върху държавните средства. Не бе споделил дори с Титов, че ако победи, това ще са последните избори, на които руснаците гласуват, поне докато той е жив. Не даваше пет пари за протестите в чуждестранния печат. Много скоро те нямаше да се разпространяват на изток от Германия.

Когато Жеримски излезе на тротоара, бе посрещнат от най-многобройната тълпа журналисти, която бе виждал откакто бе започнала предизборната кампания.

— Сигурен ли сте в победата, господин Жеримски? — извика някой, дори преди той да успее да ги поздрави.

— Ако спечели този, за когото са гласували повечето хора, то аз ще съм следващият президент на Русия.

— Но председателят на международната комисия на наблюдателите твърди, че това са най-демократичните избори в историята на Русия. Не приемате ли това изявление?

— Ще го приема, ако аз съм безспорният победител — отвърна Жеримски.

Журналистите любезно се засмяха на шегата му.

— Ако бъдете избран, след колко време ще посетите президента на САЩ, господин Лоурънс, във Вашингтон?

— Веднага, след като той ме посети в Москва — бе незабавният отговор.

— Ако станете президент, каква ще бъде съдбата на човека, който се опита да ви убие на Площада на свободата и бе затворен в „Разпятието“?

— Това ще реши съдът. Но бъдете уверени, че ще получи справедлив съдебен процес.

Неочаквано Жеримски се отегчи. Той се обърна и влезе обратно в сградата, без да обръща внимание, че журналистите имаха още въпроси.

— Предложихте ли пост на Бородин в кабинета си?

— Какво ще предприемете по отношение на Чечения?

— Мафията ли ще бъде първата ви грижа?

Докато бавно се изкачваше по изтърканите стъпала до третия етаж, той реши, независимо дали ще победи, или ще загуби, че това е последният случай, в който говори с журналисти. Не завиждаше на Лоурънс, че ръководи страна, където към журналистите се държаха като към равноправни граждани. Когато стигна до кабинета си, той се отпусна на единствения удобен стол в стаята и заспа за пръв път от много дни насам.

Ключът се превъртя в ключалката и вратата на килията се отвори. Болченков влезе, носейки голям спортен сак и стара кожена чанта за документи.

— Върнах се, както виждате — заяви той и седна срещу Конър. — Следователно можете да предположите, че искам да си поговорим неофициално. Въпреки че трябва да кажа, надявам се на по-ползотворен разговор от предишния.

Шефът се вгледа в мъжа, седнал на койката. Конър изглеждаше доста отслабнал.

— Виждам, че още не сте привикнали към нашата изискана кухня — отбеляза Болченков и запали цигара. — Признавам, че наистина са необходими няколко дни дори за измета на Санкт Петербург, за да хареса менюто в това заведение. Но накрая се примиряват, след като осъзнаят, че ще са тук до края на живота си и нямат друг избор.

Той силно дръпна от цигарата и изпусна дима през ноздрите си.

— Всъщност — продължи той — вероятно сте чели наскоро във вестниците, че един от вашите другари по съдба е изял съкилийника си. Но предвид недостига на храна и липсата на легла, решихме, че няма смисъл да си губим времето с разследване на подобни тривиални проблеми.

Конър се усмихна.

— О, виждам, че все още сте жив — констатира шефът. — Сега трябва да ви кажа, че от предишната ни среща се случиха едно-две неща, за които смятам, че бихте искали да научите.

Той постави сака и куфарчето на пода.

— Тези две чанти са докладвани като непотърсен багаж от главния портиер в хотел „Национал“.

Конър повдигна вежди.

— Точно както си мислех — изрече шефът. — И за да бъда откровен, когато му показвах ваша снимка, портиерът потвърди, че помни мъж, отговарящ на описанието, да оставя сак, но за куфарче не си спомняше. Независимо от това, подозирам, че не е необходимо да ви описвам съдържанието му.

Болченков го отвори, вдигна капака, показа се „Ремингтон 700“. Конър гледаше право пред себе си с пълно безразличие.

— Макар да съм сигурен, че сте държали такъв вид оръжие и преди, убеден съм, че никога не сте виждали точно тази пушка, въпреки инициалите П. Д. В., отпечатани на калъфа. Дори новобранец може да разбере, че са ви натопили.

Болченков силно дръпна от цигарата си.

— ЦРУ навярно смята, че сме най-тъпите полицаи в света. Да не мислят, че не знаем истинската професия на Мичел? Културно аташе ли? — изсумтя той. — Вероятно смята, че Ермитажът е голям супермаркет. Имам още една новина за вас, която може да ви заинтересува. — Той отново дръпна от цигарата си. — Виктор Жеримски победи на изборите и официално ще бъде обявен за президент в понеделник.

Конър слабо се усмихна.

— И тъй като предполагам, че той няма да ви предложи място на първия ред за официалната церемония — настоя шефът, — вероятно е дошло времето да ми разкажете вашата версия на цялата история, господин Фицджералд.

18.

Президентът Жеримски важно влезе в стаята. Приближените му моментално станаха от местата си около дългата дъбова маса и заръкопляскаха, докато той сядаше на стола под портрета на Сталин, изваден отново от хранилището на музея „Пушкин“, където бе захвърлен през 1956 година.

Жеримски бе облечен в тъмносин костюм, бяла риза и червена копринена вратовръзка. Изглеждаше доста по-различно от седналите около масата мъже. Те все още ходеха със старите, лошо скроени дрехи, с които бяха и на предизборната кампания. Посланието бе повече от ясно — всеки от тях трябваше да посети шивач още на следващия ден.

Жеримски позволи на ръкоплясканията да продължат още известно време, преди да вдигне ръка, сякаш се намираше на митинг.

— Въпреки че официално ще встъпя в длъжност следващия понеделник — започна той, — има една-две области, където възнамерявам да направя незабавни промени.

Президентът се вгледа в поддръжниците си, подкрепяли го по време на борбата. Те трябваше да бъдат възнаградени за лоялността си. Много от тях бяха очаквали този момент цял живот.

Вниманието му бе привлечено от нисък, широкоплещест мъж, с безизразно лице. Йосиф Плесков бе повишен от обикновен телохранител в член на Политбюро в деня, когато бе застрелял трима мъже, опитали се да убият Жеримски по време на посещението му в Украйна. Плесков притежаваше едно чудесно качество, което Жеримски смяташе, че е необходимо за всеки министър от кабинета му — да изпълнява заповедите безпрекословно.

— Йосиф, стари приятелю — обърна се към него Жеримски. — Ти ще бъдеш моят министър на вътрешните работи.

Няколко души около масата се опитаха да прикрият изненадата или разочарованието си — повечето от тях бяха уверени, че са далеч по-квалифицирани за тази работа от бившия украински докер, а неколцина дори се съмняваха, че той може да напише правилно думата

„вътрешни“. Лицето на ниския, набит мъж грейна в усмивка, приличаше на дете, на което неочаквано е подарена играчка.

— Първото ти задължение, Йосиф, ще бъде да се справиш с организираната престъпност. Смятам, че трябва да започнеш с арестуването на Николай Романов — така наречения Цар. Докато аз съм президент, в Русия няма място за царе, императори и други такива.

Едно или две лица, намусени допреди миг, неочаквано се ободриха. Доста от събраните в стаята с желание биха заловили Николай Романов, но никой от тях не вярваше, че Плесков може да се справи с това.

— В какво да го обвиня? — невинно попита Плесков.

— В каквото пожелаеш — от измама до убийство — отвърна Жеримски. — Само се постарай обвинението да е достоверно.

Усмивката на Плесков внезапно угасна. Щеше да е по-лесно, ако шефът просто му бе наредил да убие човека.

Жеримски огледа хората си.

— Лев — отпрати той поглед към един от най-преданите си привърженици, — ще те натоваря с останалата част от моята законодателна програма.

Лев Шулов стана нервен, явно не бе сигурен дали да бъде благодарен за предложението.

— Ти ще си моят министър на правосъдието.

Шулов се усмихна успокоен.

— Нека ти бъде ясно, че сега по съдилищата е пълен хаос. Назначи нови съдии. Постарай се да са дългогодишни членове на партията. Обясни им, че имам само две изисквания по отношение на законите и реда — кратки дела и дълги присъди. Имам желание още през първите няколко дни, след като поема властта, недвусмислено да се реши съдбата на всички, които са се изпречвали на пътя ми. Нека послужат като пример за назидание.

— Имате ли конкретно някого предвид, господин президент?

— Да — отвърна Жеримски без колебание. — Помниш...

На вратата тихо се почука. Всички се извърнаха да видят кой смее да прекъсва първото заседание на президента. Дмитрий Титов влезе безшумно. Беше рискувал, защото знаеше, че Жеримски ще се ядоса още повече, ако не бъде уведомен навреме. Президентът

забарабани с пръсти по масата, докато Титов изминаваше разстоянието до масата. Секретарят се наведе и прошепна нещо в ухото му.

Жеримски изведнъж избухна в смях. Останалите също искаха да се присъединят, но не се осмелиха, преди да чуят каква е шегата. Той вдигна поглед към колегите си.

— Президентът на САЩ е на телефона. Изглежда, има желание да ме поздрави.

Сега всички се разсмяха бурно.

— Следващото ми политическо решение очевидно ще е дали да го оставя да чака през следващите три години...

Всички отново започнаха да се смеят, с изключение на Титов.

— ... или да приема обаждането.

Никой не изрази мнение.

— Да разберем ли какво иска? — попита Жеримски.

Всички кимнаха. Титов вдигна слушалката на телефона до себе си и я подаде на шефа си.

— Господин президент — обади се Жеримски.

— Не, сър — дойде незабавният отговор. — Казвам се Анди Лойд. Аз съм главен секретар на Белия дом. Може ли да ви свържа с президента Лоурънс?

— Не, не може — ядосано отговори Жеримски. — Кажи на твоя президент, следващия път, когато се обажда, да бъде лично на телефона, защото не обичам да имам работа с посредници.

Той тресна слушалката и всички отново се засмяха.

— За какво говорех?

Шулов се отзова:

— Казвахте ни, господин президент, как да дадем пример за нов ред и дисциплина в правосъдието.

— А, да — промълви Жеримски и усмивката се върна на лицето му в мига, в който телефонът отново иззвъня.

Жеримски направи знак на Титов да вдигне слушалката.

— Ще бъде ли възможно да говоря с президента Жеримски?

— Кой се обажда? — попита Титов.

— Том Лоурънс.

Титов подаде слушалката на шефа си.

— Президентът на САЩ — бе всичко, което каза той.

Жеримски кимна и пое слушалката.

— Вие ли сте, Виктор?

— Президентът Жеримски. С кого разговарям?

— Том Лоурънс — отвърна президентът на САЩ, повдигайки вежди към Анди Лойд, който слушаше разговора.

— Добро утро. Какво мога да направя за вас?

— Обадих се просто, за да се присъединя към останалите поздравления, които трябва да сте получили след вашата впечатляваща — Лоурънс искаше да каже „неочаквана“, но секретарят го бе посъветвал да не употребява тази дума — победа след напрегнатата изборна борба. Но всички в политиката преживяват подобни неща от време на време.

— Това не е нещо, което ще преживея отново — каза Жеримски.

Лоурънс се засмя, предполагайки, че това е шега. Не би го направил, ако можеше да види каменното лице на Жеримски.

Лойд прошепна:

— Продължавайте.

— Първото ми желание е да се опознаем по-добре, Виктор.

— Тогава е редно да започнете с осъзнаване на факта, че само майка ми ме нарича Виктор.

Лоурънс погледна към бележките, разпръснати по бюрото му. Очите му се спряха върху пълното име на Жеримски — Виктор Леонидович. Той посочи „Леонидович“, но Лари Харингтън поклати отрицателно глава.

— Съжалявам, как бихте желали да ви наричам?

— По същия начин, по който бихте очаквали да се обърне към вас човек, когото не познавате.

Въпреки че можеха да чуят само едната страна на този разговор, хората около масата в Кремъл се наслаждаваха на първия сблъсък между двамата лидери. Обратно, присъстващите в Овалния кабинет не се радваха.

— Опитайте друга тактика, господин президент — предложи Лойд с ръка на своята слушалка.

Том Лоурънс погледна към подготвените от Анди въпроси и прескочи една страница.

— Надявам се, че скоро ще намерим възможност да се срещнем. Като се замисля, струва ми се доста странно, че не сме се засичали преди.

— Не е чак толкова странно — възрази Жеримски. — При последната ви визита в Москва през юни, вашият посланик пропусна да покани мен или някой от колегите ми на вечерята във ваша чест.

Около масата се разнесе шепот на одобрение.

— Сигурен съм, че много добре знаете, подобен вид посещения на високо равнище зависят до голяма степен от организацията на място...

— Би ми било интересно да разбера кои от местните чиновници смятате, че трябва да бъдат подменени, след такъв фундаментален пропуск. — Жеримски направи пауза. — Може би трябва да започнем с вашия посланик.

Последва дълго мълчание, докато тримата мъже в Овалния кабинет усърдно преглеждаха подготвените въпроси. Дотук те не бяха предвидили нито един от отговорите на Жеримски.

— Мога да ви уверя — добави Жеримски, — че няма да позволя на никого от моите служители — местни или не — да не изпълнява личните ми заповеди.

— Късметлия! — спонтанно възкликна Лоурънс, отказвайки се да се тревожи с подготвените отговори.

— Късметът е фактор, който никога не съм взимал под внимание — заяви Жеримски. — Особено когато си имам работа с моите опоненти.

Лари Харингтън започна да се отчайва, но Анди Лойд написа един въпрос в бележника си и го постави пред президента. Лоурънс кимна.

— Вероятно ще е хубаво да се опитаме да организираме скоро една среща, за да се опознаем по-добре.

Триото в Белия дом очакваше предложението да бъде категорично отхвърлено.

— Ще го обмисля сериозно — отвърна по-сговорчиво Жеримски, с което изненада и двете страни. — Защо не кажете на господин Лойд да се свърже с другаря Титов, който отговаря за организирането на моите срещи с чуждестранни лидери.

— С положителност ще го сторя — изрече Лоурънс с облекчение. — Ще помоля Анди Лойд да се обади на господин Титов през следващите няколко дни.

Лойд написа бързо нещо в бележника и му го подаде.

— И, разбира се, с удоволствие ще посетя Москва.

— Довиждане, господин президент — сбогува се почти любезно Жеримски.

— Довиждане, господин президент — отвърна Лоурънс.

Когато Жеримски затвори телефона, той спря неизбежните ръкопляскания с бърз жест и се обърна към Титов:

— Лойд ще се обади с предложение да посетя Вашингтон. Приеми го.

Титов, изглежда, се изненада.

— Твърдо съм решил — обяви президентът, обръщайки се към всички, — Лоурънс да разбере колкото е възможно по-скоро, с какъв човек си има работа. Нещо още по-важно, ще ми се американците също да го проумеят. Възнамерявам да направя всичко по силите си неговия законопроект за съкращаване на въоръжението да се провали в Сената. Не мога да измисля по-подходящ коледен подарък за... Том.

Този път позволи за кратко да му ръкопляска, преди отново да им направи знак с ръка да замълчат.

— Но да се върнем към нашите проблеми, които са далеч по-неотложни. Виждате ли, смятам, че е важно нашите граждани също да получат ясна представа за моите намерения. Искане ми се да им дам пример, та никой да не се съмнява какво ще се случи с онези, които ми се противопоставят.

Всички очакваха да научат кого е избрал Жеримски за тази цел.

Той погледна към новоназначения министър на правосъдието.

— Къде е наемникът на мафията, който наскоро се опита да ме убие?

— Затворен е в „Разпятието“ — докладва Шулов. — Където, предполагам, ще искате да остане до края на живота си.

— Определено не желая това — възрази Жеримски. — Доживотната присъда е доста снизходителна за подобно престъпление. Той е идеалният човек, когото да изправим пред съда. С него ще дадем пример на останалите.

— Страхувам се, че полицията още не се е добрала до доказателства...

— Тогава ще произведете такива — отсече Жеримски. — На неговия процес ще присъстват само верни на партията членове.

— Разбирам, господин президент — подчини се новият министър на правосъдието. Той се поколеба: — Какви са намеренията ви?

— Бърз процес, ръководен от един от новите ни съдии, а съдебните заседатели да са само наши партийни другари.

— А присъдата, господин президент?

— Смърт, естествено. Когато процесът приключи, ще информирам пресата, че ще присъствам на екзекуцията.

— И кога да стане това? — попита министърът на правосъдието, записвайки си всяка дума на Жеримски.

Президентът прелисти няколко страници от бележника си и започна да търси петнадесетминутен „прозорец“.

— В осем сутринта следващия петък. Сега нещо далеч по-важно — моите планове за въоръжените сили.

Той се усмихна на генерал Бородин, който бе седнал от дясната му страна, и който още не бе проговорил.

— За вас, вицепрезидента, най-голямата награда е...

19.

Като затворник в лагера „Нам Дин“, Конър бе разработил система за броене на дните, прекарани в плен.

В пет часа всяка сутрин виетконгски пазач се появяваше с купичка ориз, плуващ във вода — единствената храна за деня. Конър взимаше зрънце и го слагаше в един от бамбуковите пръти, от които бе направено леглото му. Щом зрънцата станеха седем, той преместваше едно на гредата над леглото си, а останалите шест изяждаше. Когато оризовите зърна на гредата станеха четири, той поставяше едно от тях между дъските на пода под леглото. В деня, в който двамата с Крис Джаксън избягаха от лагера, Конър знаеше, че е бил в плен една година, пет месеца и два дни.

Но докато лежеше на койката в килията без прозорци и напразно си блъскаше главата, дори той не можеше да измисли система, с която да отбелязва изминалото в затвора време. Шефът на полицията го бе посетил два пъти, без да успее да измъкне нищо от него. Конър се чудеше кога Болченков ще изгуби търпение, след като досега само му повтаряше измисленото си име и националност и настояваше да се срещне с посланика на ЮАР. Не му се наложи да чака дълго, за да разбере. Броени минути след второто посещение на Болченков, тримата мъже, които го бяха посрещнали при влизането му в затвора, влязоха в килията.

Двамата го извлякоха от койката и го тръшнаха на стола, на който допреди малко бе седял началникът на полицията. Извиха ръцете му назад и му сложиха белезници.

Тогава Конър за пръв път забеляза бръснача. Докато двамата здраво го държаха, третият само с четиринадесет бързи движения обръсна косата му, като свали и голяма част от кожата на главата. Не си губеше времето с вода или сапун. Кръвта продължаваше да се стича по лицето и ризата на Конър дълго, след като го оставиха отпуснат тежко на стола.

Той си припомни думите на Болченков, когато се срещнаха за пръв път: „Не вярвам в изтезанията — не са в моя стил“.

Накрая заспа, но нямаше представа за колко време. Следващото нещо, което си спомняше, бе, че го свалиха на пода, сетне отново го запратиха на стола и пак му сложиха белезниците.

Третият мъж бе заменил бръснача с дълга, дебела игла, която използва със същата деликатност, каквато бе показал като бръснар, за да татуира номера „12995“ на лявата му китка. Тук очевидно хората не се нуждаеха от имена, щом са зачислени на пълен пансион в „Разпятieto“.

Когато за трети път се върнаха, те го събориха на пода и го повлякоха по дълъг, тъмен коридор. В такива моменти му се искаше да е лишен от всякакво въображение. Опитва се да не мисли какво би могло да му се случи. В почетната грамота, придружаваща неговия медал за заслуги, се описваше как лейтенант Фицджералд безстрашно е водел другарите си, спасил е един офицер и е избягал от затвора в северновиетнамски военен лагер.

Но Конър бе разбрал, че няма човек, който да не изпитва страх. В „Нам Дин“ се бе държал цяла година, пет месеца и два дни — но тогава бе само на двадесет и две, а на тази възраст вярваш, че си безсмъртен.

Щом го извлякоха на ярката слънчева светлина, първото нещо, което Конър видя, бе група затворници, издигащи ешафод. Сега бе на петдесет и една. Вече знаеше, че не е безсмъртен.

Преди да тръгне за офиса си в Лангли този понеделник, Джоан Бенет провери точно колко дни са изтекли от осеммесечната ѝ присъда. Не ѝ беше трудно, защото всяка вечер преди да излезе, тя хранеше котката и задраскваше изминалия ден в календара, висящ на стената в кухнята.

Остави колата на западния паркинг и се запъти направо към библиотеката. След като се подписа в присъствената книга, тя заслиза по металната стълба до справочния отдел. През следващите девет часа, само с почивка в полунощ, за да хапне нещо, тя щеше да преглежда по електронната поща най-новата партия вестници от Средния изток. Основната ѝ задача бе да търси всяко споменаване на САЩ, и ако то е критично, да направи копие, да подреди всички съобщения и да ги изпрати по електронната поща до шефа си на третия етаж, който щеше

да ги обмисля в по-нормален час на деня. Бе отегчителна и затъпяваща работа. Искаше ѝ се на няколко пъти да напусне, но бе твърдо решена да не доставя подобно удоволствие на Гутенбърг.

Точно преди среднощната закуска Джоан откри заглавие в „Истанбул Нюз“, което гласеше: „Убиец на мафията на съдебен процес“. Тя все още мислеше за мафията като за италианската мафия и бе изненадана, че в статията ставаше дума за южноафрикански терорист, изправен на съд за опит за убийство на новия президент на Русия. Нямаше да чете нататък, ако не бе забелязала рисунка с молив на обвиняемия.

Сърцето ѝ започна да бие, когато внимателно прочете обширния коментар на Фатима Кусман — кореспондентката за Източна Европа на „Истанбул Нюз“. В статията си тя твърдеше, че е седяла до професионалния убиец по време на митинга в Москва, където Жеримски бе държал реч.

Полунощ мина, но Джоан остана на бюрото си.

Конър стоеше в затворническия двор и гледаше нагоре към издигнатия наполовина ешафод, когато една полицейска кола спря до него и един от служителите го натика на задната седалка. Бе изненадан да види вътре Болченков. Началникът на полицията едва позна мършавия човек с обръсната глава.

Никой не проговори, докато колата премина през портите на затвора. Шофьорът зави надясно покрай брега на Нева с петдесет километра в час. Отминаха три моста, преди да завият наляво, и пресякоха четвърти, който ги отведе в центъра на града. Докато прекосяваха реката, Конър се загледа през прозореца към бледозелената сграда на Ермитажа. Не би могла да е в по-голям контраст със затвора, от който току-що бе излязъл. Вдигна поглед към чистото синьо небе, сетне се загледа в гражданите, които се разхождаха по улиците. Как бързо трябваше да осъзнае колко високо цени свободата си! Щом стигнаха до южната част на реката, шофьорът зави надясно, и след неколкостотин метра спря пред Двореца на правосъдието. Вратата на колата бе отворена от очакващия ги полицай. Ако на Конър му бе минало през ум да бяга, петдесетте блюстители на

закона, образували дълъг кордон, биха го накарали да размисли. Той изкачи стъпалата на огромното каменно здание.

Бе отведен до бюро във фоайето, където един служител притисна лявата му ръка към плота, разгледа китката му и вписа номер „12995“ в обвинителния акт. Сетне го поведоха по мраморен коридор, в дъното на който имаше двойна масивна дъбова врата. Крилата ѝ внезапно се отвориха, и Конър се озова в претъпкана съдебна зала.

Огледа морето от лица — бе очевидно, че очакваха него.

Джоан изписа на екрана: „Опит за покушение върху живота на Жеримски“ и натисна няколко клавиша, за да може компютърът да търси информация за зададената кодова фраза. Репортерите от всички вестници бяха единодушни в едно — мъжът, който бе арестуван на Площада на свободата е бил Пие дьо Вилие, южноафриканец, платен убиец, нает от руската мафия, за да убие Жеримски. Пушката, открита сред вещите му, бе идентифицирана като еднаква с тази, с която бе убит Рикардо Гусман, кандидат за президент на Колумбия два месеца по-рано.

Джоан прехвърли рисунката с молив в турския вестник, изобразяваща дьо Вилие, в собствения си компютър, и я увеличи, докато не изпълни екрана. Уголеми очите до действителния им размер. Сега бе сигурна в самоличността на мъжа, който щеше да бъде съден в Санкт Петербург.

Джоан погледна часовника си. Беше малко след два. Тя вдигна слушалката и набра номера, знаеше го наизуст. Равномерният сигнал звуча известно време, преди сънен глас да отговори:

— Кой е?

Джоан само съобщи:

— Важно е да те видя. Ще бъда при теб след около час — и затвори телефона.

Няколко минути по-късно и друг човек бе събуден от телефонен звън. Той изслуша съобщението внимателно, преди да отвърне:

— Ще ускорим първоначалния план с няколко дни.

Конър застана на подсъдимата скамейка и огледа залата. Очите му първо се спряха на съдебните заседатели. Дванадесет добри мъже. Дали? Малко вероятно. Нито един от тях дори не го погледна. Той предположи, че едва ли е било нужно много време да им се внуши да нямат никакви възражения.

Всички в съдебната зала се изправиха на крака, когато през страничната врата влезе един мъж в дълга черна роба. Той седна в огромното кожено кресло в центъра на подиума, под портрета в цял ръст на президента Жеримски. Съдебният секретар зае мястото си и прочете обвинителния акт на руски език. Конър едва следеше процедурата, и определено не бе запитан как би желал да се защити. Когато чиновникът завърши, от пейката пред съдийския подиум се надигна висок, мрачен мъж на средна възраст, който се обърна към съдебните заседатели.

Хванал реверите на самото си, прокурорът прекара цялата сутрин в обвинения, описвайки събитията, довели до ареста на подсъдимия. Той разказа на заседателите как Вилие е бил забелязан да дебне Жеримски няколко дни преди да бъде арестуван на Площада на свободата. Наблегна, че пушката, с която обвиняемият е възнамерявал да убие техния любим президент, е била открита сред вещите му във фоайето на някакъв хотел.

— Суетата е заслепила този човек — заключи прокурорът. — Върху калъфа на оръжието ясно личат инициалите му.

Съдията позволи на съдебните заседатели да разгледат пушката и калъфа ѝ.

— И още едно, доказващо вината му обстоятелство — намерихме листче, скрито в тоалетната чантичка на обвиняемия — продължи прокурорът, — с което се потвърждава трансфера на един милион долара в конкретна женевска банкова сметка.

На съдебните заседатели отново бе дадена възможност да разгледат вещественото доказателство. Прокурорът продължи да хвали съобразителността и изобретателността на петербургската полиция, предотвратила този ужасен акт на насилие, възхити се от високия професионализъм на полицаите, заловили престъпника, който, без съмнение, е възнамерявал да стреля. Добави още, че нацията дължи голяма благодарност лично на Владимир Болченков — началника на

полицията. Някои от съдебните заседатели веднага закимаха с глава в знак на съгласие.

Прокурорът завърши монолога си с думите, че колкото и да са питали обвиняемия дали има връзка с мафията, той е отказвал да отговори.

— Направете си сами изводите от това мълчание. Моето лично мнение е, че за него може да има една-единствена присъда. — Той се усмихна леко на съдебните заседатели и се върна на мястото си.

Конър отново огледа залата — питаше се кой ли е избран да го защитава. Задаваше си въпроса как би процедирал неговият защитник, когато дори не бяха се срещали.

Съдията кимна към другия край на скамейката и млад мъж, който явно наскоро бе завършил, се изправи и се обърна към съда. Той не се хвана за реверите, не погледна към съдебните заседатели, нито се усмихна на съдията. Просто изрече:

— Моят клиент не желае да се защитава.

Младежът пак седна на мястото си.

Съдията кимна и насочи вниманието си към председателя на съдебните заседатели — сериозен мъж, който знаеше какво се очаква от него.

— След като изслушахте показанията в този съдебен процес, какво е мнението на съдебните заседатели, господин председател?

— Виновен — категорично отвърна мъжът, без да се обръща към останалите заседатели и повдигна листа, на който бе изписана само една дума.

Съдията за пръв път погледна към Конър.

— Тъй като съдебните заседатели стигнаха до единодушно заключение, на мен не ми остава нищо друго, освен да издам присъда. А според закона съществува само едно наказание за вашето престъпление.

Той замълча, загледа се безчувствено в Конър и обяви:

— Осъждам ви на смърт чрез обесване.

Съдията се обърна към защитата.

— Ще обжалвате ли присъдата? — реторично запита той.

— Не, господине — бе незабавният отговор.

— Екзекуцията ще бъде изпълнена в осем часа сутринта в петък.

Конър се учуди защо ще чакат до петък.

Преди да тръгне, Джоан прегледа още няколко статии. Датите съвпадаха точно със заминаванията на Конър в чужбина. Първо пътуването до Колумбия, сетне посещението в Санкт Петербург. Имаше, както гласеше един от любимите му афоризми, твърде много съвпадения.

Към три часа сутринта Джоан се почувства изтощена. Не изгаряше от желание да приобщи Меги към резултатите от детективската си работа. Но ако наистина Конър бе изправен пред съда в Петербург, нямаше нито миг за губене, защото турските вестници бяха отпреди няколко дни.

Джоан изключи компютъра, заключи бюрото си и мислено се помоли шефът ѝ да не забележи, че електронната му поща е почти празна. Тръгна по старото стълбище към партера, пяхна електронната си карта в устройството на охранителната система и мина покрай групичка служители, пристигащи за следващата смяна.

Джоан подкара чисто новата си кола, излезе от паркинга, премина през портата и зави на изток по „Джордж Вашингтон паркуей“. Пътят все още бе заледен от снощната буря и пътната служба бързаше да го почисти преди сутрешния час пик. Тя обичаше да шофира по пустите улици рано сутрин. Харесваше ѝ да преминава покрай величествените паметници, възкресяващи историята на Америка. В училището „Сейнт Пол“ тя бе седяла притихнала на първия чин, докато учителят им разказваше за живота на Вашингтон, Джеферсън и Рузвелт. Възхищението ѝ от тези велики личности запали у нея желанието да служи на родината си.

След като завърши университета в Минесота, тя подаде молби за работа в ЦРУ и във ФБР. И от двете места я поканиха на интервю, но когато видя Конър, тя се отказа от събеседването във ФБР. Той имаше медал от войната, но избягваше да говори за него, служеше на родината си без шум и без да търси признание. Ако бе изразила на глас тези мисли пред Конър, той би се изсмял и би ѝ казал, че е сантиментална. Но Том Лоурънс бе прав, когато връчвайки медала бе казал, че Конър е един от невъзпетите национални герои. Джоан смяташе да предложи на Меги незабавно да се обади в Белия дом, тъй като Лоурънс лично бе помолил Конър да поеме тази задача.

Джоан се опитваше да подреди мислите си, когато голям камион, който разпръскваше пясък по пътя, я настигна от външната страна на шосето и се насочи към нейното платно, миг преди да я изпревари напълно. Тя натисна спирачката, но камионът не се възползва да ускори, както очакваше. Джоан погледна в огледалото за обратно виждане, намали скоростта и се отмести в средното платно. Камионът веднага ѝ препречи пътя и я принуди рязко да промени посоката към лявото платно.

Джоан трябваше да реши само за момент дали да натисне спирачката, или да се опита да избяга от този безмозъчен шофьор, като даде газ. Отново погледна в огледалото, но този път се ужаси, защото забеляза голям черен мерцедес бързо да приближава зад нея. Натисна педала на газта, докато пътят не започна да се спуска стръмно наляво, близо до Спаут Рън. Малкият фолксваген „Пасат“ реагира светкавично, но камионът също увеличи скоростта и тя не успя да го задмине.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи наляво по средната лента. Погледна в огледалото и видя, че мерцедесът също се измества и сега бе близо до задната ѝ броня. Сърцето ѝ биеше лудо. Дали камионът и мерцедесът не действаха заедно? Опита се да намали скоростта, но мерцедесът се приближи още повече. Джоан силно натисна педала на газта и колата ѝ подскочи напред. Пот се стичаше по челото и влизаше в очите ѝ, когато тя се изравни с кабината на камиона, но въпреки усилията си, не успя да привлече вниманието на шофьора. Сантиметър по сантиметър камионът я изпревари и я принуди да намали скоростта и да остане зад него. Тя провери в огледалото — мерцедесът се бе приближил съвсем.

Погледна напред и видя, че ремаркетото на камиона се вдига и товарът му от пясък започва да се изсипва по пътя. Джоан инстинктивно натисна спирачката, но загуби контрол над малката кола, излезе от средната лента на пътя и профуча надолу по заледената трева към реката. Падна във водата като камък, задържа се за миг на повърхността и изчезна. Всичко, което остана, бяха следи от гуми по брега и няколко мехурчета по повърхността на водата. Камионът се върна в средното платно и продължи пътя си към Вашингтон. Миг по-късно фаровете на мерцедеса светнаха, колата задмина камиона и се скри от погледа.

Две коли, които се бяха насочили към летище „Дълес“, спряха. Единият от шофьорите изскочи и слезе по брега на реката, за да види дали може да помогне с нещо, но когато стигна до водата, от колата нямаше следа. Другият шофьор надраска набързо номера на камиона. Даде го на първия полицаи, появил се на местопроизшествието, който го набра на компютъра в колата си. След няколко секунди той се намръщи.

— Сигурен ли сте, че сте записали вярно номера, сър? — попита той. — В пътния отдел на Вашингтон не е регистрирано такова превозно средство.

Когато Конър бе натикан обратно в колата, той пак съзря вътре шефа на полицията. Докато се носеха назад към „Разпятието“, Конър не успя да се въздържи да не попита Болченков:

— Озадачен съм защо ще чакат до петък, за да ме обесят.

— Наистина извадихте малко късмет — обясни шефът. — Нашият любим президент настоя да присъства на екзекуцията — Болченков силно дръпна от цигарата си, — но не може да отдели петнадесет минути от програмата си преди петък сутринта.

Конър саркастично се усмихна.

— Радвам се, че отново проговорихте, господин Фицджералд — продължи Болченков. — Защото смятам, че е време да ви известя, че имате алтернатива.

20.

Веднъж Марк Твен бе казал за свой приятел: „Щом не се появява навреме, със сигурност е мъртъв“. След като стана и мина четири часът, Меги започна да гледа часовника си на всеки няколко минути. Към четири и половина взе да се чуди дали не е била твърде сънена, когато Джоан ѝ се обади. Може би не бе разбрала правилно думите ѝ.

В пет часа Меги реши, че е време да позвъни на Джоан вкъщи. Никой не отговори. Набра номера в колата ѝ и чу съобщение: „Този номер временно е изключен. Моля обадете се по-късно“.

Меги започна да крачи нервно около кухненската маса, сигурна, че Джоан има новини за Конър. Беше нещо важно, иначе Джоан не би я събудила в два през нощта. Дали не се е свързал с нея? Или бе научила къде е той? Може би бе съобщил кога се прибира? Около шест Меги реши, че въпросът не търпи отлагане. Включи телевизора, за да свери часовника си. На екрана се появи лицето на Чарли Гибсън: „През следващия час ще говорим за коледната украса, с която могат да се справят дори децата. Но най-напред да чуем Кевин Нюман със сутрешните новини“.

Меги се въртеше из кухнята, докато Ан Комптън предсказваше, че законопроектът за съкращаване на ядреното, химическото, биологичното и конвенционалното въоръжение вероятно ще бъде отхвърлен от Сената, тъй като Жеримски е избран за президент на Русия.

Меги се замисли дали да не наруши правилата, които бе спазвала цял живот, и да не се обади на Джоан в Лангли, когато под образа на Кен Нюман се появи надпис: „На «Джордж Вашингтон паркуей» стана катастрофа между камион с пясък и фолксваген — шофьорът на колата вероятно се е удавил. Подробности очаквайте в «Новини от мястото на събитието» в 6:30 часа“. Думите преминаха през екрана и изчезнаха.

Меги се опита да изяде купичка овесени ядки с мляко, докато продължаваше сутрешният бюлетин. На екрана се появи Анди Лойд и информира, че президентът Жеримски ще направи официално посещение във Вашингтон точно преди Коледа. „Президентът

приветства тази новина, заяви един репортер, и се надява, че визитата ще убеди Сената в желанието на новия руски президент на Русия да остане в приятелски отношения с Америка. Лидерът на мнозинството в Сената обаче съобщи, че ще изчака обръщението на Жеримски...”

Меги чу лек шум пред вратата, излезе и вдигна от изтривалката седем плика. Разгледа ги, връщайки се към кухнята. Четири от тях бяха за Конър — тя никога не отваряше писмата му, докато го нямаше. Едното бе сметка, другото — каталог за покупки от Чикаго, третото — с изкривена буква „е“ в „Меги“, можеше да бъде само ежегодната коледна картичка от Диклан О’Кейси. Последното писмо бе с характерния почерк на дъщеря ѝ. Меги остави другите пликове настрана и го отвори.

Скъпа мамо,

Пиша ти само, за да потвърдя, че Стюарт пристига в Лос Анджелис в петък. Планираме да отидем с кола до Сан Франциско за няколко дни, преди да отлетим за Вашингтон на петнадесети.

Меги се усмихна.

И двамата с нетърпение очакваме да прекараме Коледа с теб и татко. Той не ми се е обаждал, така че вероятно още не се е върнал.

Меги се намръщи.

Получих писмо от Джоан, която, изглежда, не е особено доволна от новата си работа. Подозирам, че, както на всички нас, татко ѝ липсва. Писа ми, че си е купила чисто нов фолксваген...

Меги прочете изречението втори път и ръцете ѝ се разтрепериха.

— Мили боже! — възкликна тя на глас.

Отново погледна часовника си — 6:20. На телевизионния екран Лиза Макрий показваше коледна украса.

— Празнична коледна украса, в поставянето на която децата могат да ви помогнат — заяви тя весело. — Сега се връщаме към темата за коледните дръвчета.

Меги превключи на пети канал. Млада жена разсъждаваше по въпроса дали планираната от Жеримски визита ще повлияе на лидерите в Сената, преди да гласуват законопроекта на президента.

— Хайде, хайде — нетърпеливо извика Меги.

Накрая говорителката, съобщи:

— А сега повече информация за катастрофата на „Джордж Вашингтон паркуей“. Свързваме се с нашия кореспондент от мястото на инцидента — Лиз Фулъртън.

— Благодаря, Джули. Застанала съм по средата на „Джордж Вашингтон паркуей“, където приблизително в три и петнадесет сутринта имаше трагичен инцидент. Преди малко интервюирах свидетел, който разказа пред Канал 5 какво е видял.

Камерата се фокусира върху мъж, който явно не бе очаквал да се появи по телевизията тази сутрин.

— Навлизах във „Вашингтон“, когато видях камион с пясък да изсипва товара си на магистралата, принуждавайки колата зад него рязко да завие и да загуби контрол. Колата се плъзна по пътя, надолу по брега и изчезна в река Потомак.

Камерата показва общ изглед към реката, а сетне — група водолази от полицията, преди отново да се върне към репортерката.

— Като че ли никой не е сигурен какво точно се е случило — продължи тя. — Възможно е дори шофьорът на камиона с пясък, който е седял високо горе в кабината си, да е продължил пътя си, без да има представа за катастрофата.

— Не! Не! — изпищя Меги. — Дано не е тя!

— Зад мен можете да видите водолазите от полицейските части, които вече откриха превозното средство — несъмнено „Фолксваген Пасат“. Те се надяват да го извадят на повърхността през следващия час. Самоличността на шофьора още не е установена.

— Не! — повтори Меги. — Моля те, Боже, дано не е Джоан!

— Полицията издирва шофьора на черен мерцедес, който вероятно е видял катастрофата, за да помогне в разследването. Ще се видим след час, когато се надявам да ви информирам по-подробно. Дотогава...

Меги се втурна в коридора, грабна палтото си и излезе от къщата. Скочи в колата си и въздъхна с облекчение, когато тойотата веднага запали. Тя бавно подкара по „Ейвън Плейс“, преди да увеличи скоростта на Двадесет и девета улица. Насочи се на изток по Емстрийт в посока на „Паркуей“.

Ако бе погледнала в огледалото за обратно виждане, щеше да забележи малък син форд, който я следваше. Човекът, седнал до шофьора, набра един секретен номер.

— Господин Джаксън, радвам се, че дойдохте да ме видите отново.

Джаксън бе изненадан от любезността на Николай Романов, особено след като бе наясно, че няма друг избор.

Първата среща бе по молба на Джаксън и очевидно не бе сметната за „губене на време“, тъй като Сергей все още тичаше със здрави крака. Всяка следваща среща бе по инициатива на Романов, който го уведомяваше за последните си планове.

Царя се облегна на стола си и Джаксън забеляза неизменната чаша с безцветна течност на масичката до него. Спомни си за реакцията на възрастния мъж, когато бе задал въпрос и бе очаквал той да му отговори.

— Мога да ви зарадвам, господин Джаксън, че с изключение на един-единствен проблем, който остава да бъде разрешен, всичко необходимо за бягството на колегата ви е уредено. Сега е нужно само господин Фицджералд да се съгласи с нашите условия. Ако сметне, че е неспособен да го направи, няма да мога да сторя нищо, за да предотвратя обесването му в осем часа утре сутринта — каза Романов с равен, лишен от чувства глас. — Позволете ми да ви разкажа какво сме планирали, в случай, че той реши да сътрудничи. Уверен съм, че като бивш заместник-директор на ЦРУ, вашите забележки ще ни бъдат от полза.

Възрастният мъж натисна бутон, вграден в дръжката на стола, и вратите в далечния край на стаята се отвориха незабавно. Влезе Алексей Романов.

— Познавате сина ми, нали? — поиска потвърждение Царя.

Джаксън погледна към мъжа, който винаги го придружаваше до Зимния дворец, но рядко говореше. Кимна.

Младият човек отмести встрани един изящен гоблен от четиринадесети век, на който бе изобразена битката за Фландрия. Зад него бе монтиран голям телевизионен екран. Плоският сребрист екран бе някак не на място в разкошната обстановка наоколо, но по същия начин изглеждаха собственикът и неговите подчинени, помисли си Джаксън.

Първата картина, която се появи на екрана, бе външна снимка на затвора „Разпятие“. Алексей Романов посочи към входа.

— Очаква се Жеримски да пристигне в затвора към седем и петдесет. Ще бъде в третата от седемте коли и ще влезе през страничната порта, разположена тук. — Той посочи с пръст на екрана. — Ще бъде посрещнат от Владимир Болченков, който ще го придружи до главния двор, където ще бъде извършена екзекуцията. В седем петдесет и две...

Младият Романов продължаваше да обяснява на Джаксън плана минута по минута, навлизайки в още по-големи подробности, когато стигна до бягството на Конър. Джаксън забеляза, че той не се тревожи за единствения неразрешен проблем, очевидно убеден, че баща му ще намери решение, преди да настъпи утрото. Когато завърши, Алексей изключи телевизора, постави гоблена отново на мястото му, леко се поклони на баща си и напусна стаята, без повече да продума.

Когато вратата се затвори, Романов попита:

— Имате ли някакви забележки?

— Една-две — отвърна Джаксън. — Първо, нека кажа, че съм впечатлен от плана и съм сигурен, че има голям шанс да успее. Явно сте подготвени почти за всякакви случаи, ако предположим, че Конър се съгласи с вашите условия. За което не съм упълномощен да говоря от негово име.

Романов кимна.

— Но все още има един проблем.

— А вие имате ли решение за него? — попита възрастният мъж.

— Да — отвърна Джаксън. — Имам.

Болченков почти цял час подробно описва на Конър плана на Романов, след което го остави сам да вземе решение. Не бе необходимо да му напомня, че времето е ограничено — Жеримски щеше да пристигне в „Разпятие“ след четиридесет и пет минути.

Конър лежеше на койката. Условиата не биха могли да бъдат поясни. Но дори ако ги приемеше и успееше да избяга, не бе напълно уверен, че ще може да изпълни своята част от сделката. Ако се провалеше, те щяха да го убият. Разбира се, Болченков бе обещал смъртта му да не е така бърза и лесна като примката на бесилката. Също така бе му обяснил с подробности — в случай, че Конър има някакви съмнения, че всички „неустойки“ по неизпълнени договори с руската мафия автоматично се прехвърлят върху следващия най-близък роднина.

Конър все още виждаше циничната усмивка на шефа на полицията, когато бе извадил от джоба си снимки и му ги бе подал.

— Две хубави жени — бе отбелязал Болченков. — Трябва да се гордееш с тях. Ще бъде истинска трагедия да им скъсиш живота заради нещо, от което те нямат представа.

Петнадесет минути по-късно вратата на килията внезапно се отвори и Болченков се върна с незапалена цигара в уста. Този път не седна. Конър продължи да гледа в тавана, сякаш в килията нямаше никой.

— Изглежда все още не можеш да решиш — изрече началникът на полицията, запалвайки цигарата си. — Колкото и кратко да сме общували, не съм изненадан. Но вероятно като научиш последните новини, ще си промениш мнението.

Конър продължи да се вира в тавана.

— Май бившата ти секретарка е преживяла смъртоносна катастрофа с колата си. Тръгнала е от Лангли към жена ти.

Конър седна на койката и се вгледа в Болченков.

— Ако Джоан е мъртва, откъде знаете, че е отивала при жена ми?

— Не само ЦРУ записват телефонните разговори на жена ти — отговори шефът, дръпна за последен път от цигарата си и хвърли фасата на пода на килията.

— Подозираме, че секретарката ти някак е открила кой е бил арестуван на Площада на свободата. Не е трудно да отгатнем, че ако жена ти е горда и упорита, както показва профилът, който изготвихме, то тя скоро ще стигне до същите заключения. В такъв случай, страхувам се, че госпожа Фицджералд ще последва съдбата на секретарката ти.

— Ако се съглася с предложението на Романов, бих искал да се добави моя клауза в договора.

Болченков се заслуша с интерес.

— Господин Гутенбърг?

— На телефона.

— Казвам се Меги Фицджералд. Съпруга съм на Конър Фицджералд, който, доколкото ми е известно, замина в чужбина по ваше нареждане.

— Не си спомням името — заяви Гутенбърг.

— Вие присъствахте на прощалното му тържество у дома в Джорджтаун само преди няколко седмици.

— Мисля, че ме бъркате с някой друг — хладнокръвно отвърна Гутенбърг.

— Не, не съм сбъркала, господин Гутенбърг. Всъщност в осем часа и двадесет и седем минути на втори ноември вие се обадохте от нашия телефон във вашия офис.

— Не съм провеждал подобен разговор, госпожо Фицджералд, мога да ви уверя, че вашият съпруг никога не е работил за мен.

— Кажете ми тогава, господин Гутенбърг, дали Джоан Бенет е работила някога за ЦРУ? Или тя също е изтрита от паметта ви?

— Какво искате да кажете, госпожо Фицджералд?

— О, значи най-после привлякох вниманието ви. Позволете ми да ви помогна да възстановите временната загуба на паметта си. Джоан Бенет бе секретарка на съпруга ми почти двадесет години. Струва ми се, че ще ви е трудно да отречете своята осведоменост по въпроса, че, когато е тръгнала от Лангли към мен, тя е намерила смъртта си.

— Прочетох за трагичния инцидент, но не разбирам какво общо има това с мен.

— Пресата, изглежда, е в неведение какво действително се е случило на „Джордж Вашингтон паркуей“ вчера сутринта, но журналистите биха могли да стигнат до правилни изводи, ако им се каже, че Джоан Бенет е работила за човек, който е изчезнал, докато е изпълнявал специална задача за вас. Винаги съм смятала, че историите, в които са замесени носители на почетен медал, са доста интересни за читателите.

— Госпожо Фицджералд, от мен не може да се очаква да помня всеки от седемнадесетте хиляди служители на ЦРУ, но определено не се сещам за никоя дама на име Бенет, да не говорим за вашия съпруг.

— Разбирам, че ще трябва още да опреснявам паметта ви, господин Гутенбърг. На тържеството, на което очевидно не сте били и не сте говорили по телефона, и на което избегнахте снимките, за ваше щастие или нещастие, зависи как гледате на нещата, дъщеря ми направи видеозапис. Надяваше се да изненада баща си, като му подари касетата за Коледа. Гледах я наскоро, господин Гутенбърг, и въпреки че там играете само второстепенна роля, мога да ви уверя, че съвсем ясно се вижда как разговаряте с Джоан Бенет. Разговорът също е записан и имам усещането, че телевизионните канали ще сметнат за добре да го излъчат в ранните вечерни новини.

Този път Гутенбърг помълча известно време.

— Може би ще е добре да се срещнем двамата с вас, госпожо Фицджералд — накрая изрече той.

— Не виждам за какво, господин Гутенбърг. Вече знам какво точно искам от вас.

— И какво е то, госпожо Фицджералд?

— Искам да науча къде е съпругът ми сега и кога ще мога да го видя отново. В замяна на това ще ви дам касетата.

— Имам нужда от малко време...

— Естествено, че ще имате — съгласи се Меги. — Четиридесет и осем часа устройват ли ви? И, господин Гутенбърг, не си губете времето да търсите касетата у дома, защото няма да я намерите. Тя е скрита на място, което дори ум, извратен като вашия, не би отгатнал.

— Но... — започна Гутенбърг.

— Бих добавила също, че ако решите да се справите с мен както с Джоан Бенет, съм дала инструкции на адвокатите си. В случай че почина при подозрителни обстоятелства, те незабавно ще разпратят

копия от касетата на трите най-големи телевизионни канала, на Фокс и CNN. Ако, от друга страна, просто изчезна, касетата ще бъде излъчена седем дни по-късно. Дочуване, господин Гутенбърг.

Меги затвори телефона и се отпусна на леглото, потънала в пот.

Гутенбърг нахълта през вратата, свързваща директорския кабинет с неговия.

Хелън Декстър вдигна поглед, неспособна да скрие изненадата си, че заместникът ѝ влиза в кабинета, без да почука.

— Имаме проблем — бе всичко, което промълви той.

21.

Осъденият не изяде закуската.

Кухненският персонал се бе постарал да махне мухъла от хляба за последното хранене за затворника. Човекът погледна предложената му храна и постави калаената чиния под койката си.

Няколко минути по-късно в килията влезе руски православен свещеник. Той обясни, че макар и да не е от същото религиозно направление, е готов да изповяда затворника.

Светото причастие бе единствената храна, която щеше да получи този ден. След като свещеникът изпълни кратка церемония, те коленичиха заедно на студения под. След къса молитва свещеникът го благослови. И го остави сам.

Той легна на койката и се вгледа в тавана, без нито за миг да съжали за решението си. Когато изложи аргументите си, Болченков ги прие без коментар, дори кимна рязко, преди да напусне килията му. Това бе знак, макар и сдържан, че шефът се възхищава от куража на този мъж.

Затворникът вече веднъж се бе изправял пред смъртта. Сега това не го ужасяваше толкова много. В онзи далечен ден мислеше за жена си и за детето, което никога нямаше да види. Но сега можеше да мисли единствено за родителите си, починали наскоро един след друг. Той беше доволен, че си отидоха, преди да изпадне в това положение.

За тях неговото завръщане от Виетнам бе истински триумф. Те се зарадваха, когато сподели намерението си да служи на родината. Можеше дори да стане директор, ако тогавашният президент нямаше неприятности и не бе решил да назначи на поста жена, с надеждата кампанията му да успее. Не беше успял обаче.

Въпреки че Гутенбърг опря ножа в гърлото му, нямаше съмнение кой му го е подал — тя сигурно се е наслаждавала от ролята си на лейди Макбет. Щеше да отиде в гроба, знаейки, че малцина от сънародниците му ще разберат за неговата саможертва. Именно това обаче я правеше още по-достойна.

Нямаше да има церемония, на която да се сбогуват с него. Нито ковчег, покрит с националното знаме. Приятели и роднини нямаше да застанат на гроба му, за да чуят словото на свещеника, в което се възхваляваха верността му към родината и заслугите му спрямо обществото. Без морски пехотинци, които да стрелят гордо във въздуха. Без салют с двадесет и една пушки. А сгънатият флаг нямаше да бъде връчен на роднините му от името на президента.

Не. Бе обречен да бъде просто един от невъзпетите герои, за които говореше Том Лоурънс.

Оставаше му само да бъде обесен в една чужда за него страна, която не обичаше. С бръсната глава и татуиран номер на китката, с неизвестен гроб.

Защо бе взел това решение, развълнувало дори лишения от чувства началник на полицията? Нямаше време да му обяснява какво бе преживял във Виетнам, но точно там жребият бе хвърлен безвъзвратно.

Вероятно трябваше да застане тогава с лице срещу взвода за екзекуции и да ги остави да го застрелят в онази далечна страна. Но той бе оцелял. Сега нямаше кой да го спаси в последния миг. И беше твърде късно да променя решението си.

Руският президент се събуди в лошо настроение тази сутрин. Първия човек, на когото си го изкара, бе готвачът. Хвърли закуската си на пода и изкрещя:

— Това ли е гостоприемството ви в Ленинград?

После изскочи от стаята. В кабинета един притеснен служител остави на бюрото му за подпис документи, които даваха право на полицията да арестува граждани, без да е необходимо да ги обвинява в някакви престъпления. Но и това не промени лошото настроение на Жеримски. Знаеше, че мерките са насочени срещу дребни джебчии, продавачи на наркотици и престъпници. А той искаше главата на Царя. Ако министърът на вътрешните работи продължаваше да се проваля, трябваше да обмисли замяната му с друг.

Когато пристигна главният секретар, Жеримски бе подписал присъдите на стотина мъже, чието единствено престъпление бе, че са подкрепяли Чернопов по време на предизборната му кампания. Из

Москва вече се носеха слухове, че бившият премиер смята да емигрира. В деня, в който той напусне страната, Жеримски щеше да подпише хиляди подобни заповеди, и да прати в затвора всеки, който някога бе служил на Чернопов.

Той хвърли химикалката си на бюрото. Всичко дотук бе постигнато за по-малко от седмица. Мисълта за опустошенията, които щеше да причини след месец или година, го накара да се почувства по-добре.

— Лимузината ви чака, господин президент — каза служител с ужасен вид, чието лице той не успя да види.

Усмихна се при мисълта за това, което несъмнено щеше да е най-хубавото нещо за днес. С нетърпение очакваше тази сутрин в „Разпятието“, както някои предвкушаха удоволствието от представление в „Киров“.

Той напусна кабинета си и тръгна към отворената врата по дългия мраморен коридор на новопостроения служебен блок. Хората му се движеха бързо пред него. Той спря за миг на горното стъпало и погледна надолу към блестящата колона от коли. Бе инструктирал партийните си служители, че неговите лимузини трябва да са с една повече от колите на предишния президент.

Настани се на задната седалка в третата кола и погледна часовника си — седем четиридесет и три минути. Полицията бе разчистила пътя преди час, така че автоколоната да премине, без да срещне никакво превозно средство и в двете посоки. Спирането на движението осведомява местните жители, че президентът е в града, обясни той на Титов.

Пътната полиция бе преценила, че пътуването, което обикновено би отнело двадесет минути, би трябвало да продължи малко по-малко от седем. Докато колата на Жеримски профучаваше по улиците, без значение каква е светлината на светофарите, той дори не погледна по посока на Ермитажа. Щом преминаха от другата страна на Нева, шофьорът на първата кола натисна педала на газта и се понесе със сто километра в час, за да е сигурен, че президентът ще пристигне навреме за официалния си ангажимент тази сутрин.

Докато лежеше на койката, затворникът чуваше как пазачите крачат по каменния коридор към неговата килия, а шумът от ботушите им ставаше по-силен с всяка тяхна стъпка. Чудеше се колко души са. Спряха пред килията му. В ключалката се превъртя ключ и вратата се отвори. Когато остават броени минути живот, се забелязва всяка подробност.

Водеше ги Болченков. Затворникът бе впечатлен, че се е върнал толкова бързо. Началникът на полицията запали цигара и всмукна веднъж, преди да я предложи на осъдения. Той поклати отрицателно глава. Шефът вдигна рамене, хвърли цигарата на каменния под, стъпка я с ботуша си и си тръгна, за да чака президента.

След малко се появи свещеникът с голяма отворена библия, тихо мърморейки някакви думи, които затворникът не разбираше. Сетне дойдоха тримата мъже. Веднага ги позна. Този път не носеха бръснар, нито игла, а само белезници. Втренчиха се в него, сигурно очакваха да се съпротивлява, но за тяхно разочарование той спокойно сложи ръце зад гърба си. Белезниците щракнаха. Мъжете го изблъскаха от килията в коридора. В края на дългия сив тунел блестеше тънък слънчев лъч.

Президентът слезе от лимузината. Пред входа бе посрещнат от началника на полицията. Забавляваше го мисълта, че бе наградил Болченков с ордена „Ленин“ в същия ден, в който подписа заповедта за ареста на брат му.

Болченков поведе Жеримски към двора, където щеше да се извърши екзекуцията. Никой не предложи на президента да съблече палтото и да махне шапката си в такава студена сутрин. Щом пресякоха затворническия двор, малка група, сгушена до една от стените, започна да ръкопляска. Шефът забеляза как Жеримски се намръщи. Изглежда бе очаквал много повече хора да присъстват на екзекуцията на мъжа, изпратен да го убие.

Болченков предполагаше, че това може да се окаже проблем, затова се наклони към президента и му прошепна:

— Бях инструктиран да допусна само партийни членове.

Жеримски кимна. Болченков не добави колко трудно бе да доведе дори тези няколко души в „Разпятието“ тази сутрин. Много от тях

вярваха на слуховете, че ако веднъж влезеш там, никога повече не излизаш.

Шефът спря до плюшения стол от осемнадесети век, който Екатерина Велика бе купила от английския министър-председател Робърт Уолпол през 1779, и който бе изискан от Ермитажа предишния ден. Президентът се отпусна на удобната седалка, точно пред новоиздигнатата бесилка.

Само след секунди Жеримски започна да нервничи, чакаше затворникът да се появи. Погледна към тълпата и очите му се спряха върху едно момче, което плачеше. Това никак не му допадна.

В този миг затворникът излезе от мрачния коридор на ярката утринна светлина. Голата глава със следи от засъхнала кръв и тънката сива затворническа униформа му придаваха странна анонимност. Бе забележително спокоен за човек, на когото му остават още няколко минути живот.

Осъденият вдигна очи към слънцето и потръпна, когато някакъв офицер от охраната го хвана за лявата китка с номер 12995. Сетне офицерът се обърна с лице към президента и прочете на глас присъдата.

Докато офицерът извършваше необходимите формалности, затворникът огледа двора. Видя изтръпналите хора, по-голямата част от които се страхуваха да помръднат от страх да не последват осъдения. Очите му се задържаха на момчето, което все още плачеше. Ако имаше възможност да направи завещание, би оставил всичко на това дете. Той хвърли поглед към бесилката, сетне се втренчи в Жеримски. Очите им се срещнаха. Въпреки че бе ужасен, затворникът не отклони взор. Бе твърдо решен да не му достави удоволствието да разбере колко уплашен е. Ако президентът за миг бе отклонил вниманието си към земята, той щеше да забележи влажното петно между краката на осъдения, което би издало страха му.

Офицерът, изпълнил задължението си, нави свитъка на руло и се отдалечи. Това бе знак за двамата палачи да се приближат. Грабнаха затворника за двете му ръце и го поведоха към бесилката.

Той мина спокойно край президента. Когато стигна до първото дървено стъпало, вдигна поглед към часовниковата кула. Беше осем без три минути. Малцина, помисли си той, знаят точно колко ще живеят. Почти изпита желание часовникът да удари осем часа. Бе

чакал двадесет и осем години, за да изплати дълга си. Сега, в тези последни мигове, спомените нахлуха в него.

Бе гореща, задушна майска утрин в „Нам Дин“. Някой трябваше да бъде разстрелян за наказание, като старши офицер, трябваше да бъде той. Вторият след него по чин пристъпи напред и доброволно предложи да заеме мястото му. И като страхливец, какъвто изглежда си бе, той не протестира. Виетконгският офицер се изсмя и прие идеята, но по-късно реши, че и двамата трябва да застанат срещу стрелците на следващата сутрин.

В полунощ същият лейтенант дойде при него и настоя да опитат да избягат. Нямаше да имат друг шанс. Охраната на лагера бе винаги небрежна, защото на сто километра на север се простираше джунгла, пълна с виетконгци, а на юг имаше около двадесет и пет километра непроходимо блато. Неколцина мъже бяха изпробвали късмета си по този маршрут, но без успех.

Лейтенантът заяви, че по-скоро би се удавил в блатата, отколкото да застане срещу стрелците и да се обрече на сигурна смърт. Щом той изчезна в мрака, капитанът неохотно го последва. Когато няколко часа по-късно слънцето изгря над хоризонта, лагерът все още се виждаше. Над смърдящото, пълно с комари блато те чуваха как пазачите се смеят, редувайки се да стрелят във въздуха в тяхна посока. Те се гмуркаха под повърхността на водата, но само след няколко секунди изплуваха обратно, полузадушени. Най-после този безкраен ден свърши. Мръкна. Бе помолил лейтенанта да продължи без него, но той отказа.

В края на втория ден съжали, че не застана срещу стрелците, вместо да умре в това забравено от бога блато, в тази изоставена от бога страна. Младият офицер обаче продължаваше напред. Единадесет дни и нощи не ядоха нищо, пиеха само дъждовна вода. На дванадесетата сутрин стигнаха до твърда земя и, не на себе си от умора и изтощение, той загуби съзнание. По-късно научи, че лейтенантът го е носил още четири дни през джунглата.

Следващият му спомен бе военната болница.

— Откога съм тук? — попита сестрата, която се грижеше за него.

— От шест дни. Имате късмет, че сте жив.

— А приятелят ми?

— Той е на крака от няколко дни. Вече ви посети тази сутрин.

Той отново заспа, когато се събуди, помоли сестрата за молив и хартия. Прекара остатъка от деня седнал в болничното си легло да пише и преписва официален доклад. Щом го написа четливо, той помоли да бъде изпратен на командващия офицер.

Шест месеца по-късно, застанал на поляната пред Белия дом между Меги и баща ѝ, изслуша доклада, който бе прочетен на глас. Лейтенант Конър Фицджералд пристъпи напред и президентът му връчи почетен медал.

Докато изкачваше стъпалата към бесилката, той си помисли за единствения човек, който щеше да тъгува за него, като разбере какво се е случило. Беше предупредил да не му казват, защото знаеше, че ако той научи, ще наруши договора, ще се предаде и ще се върне в „Разпятието“. „Трябва да разберете, бе им обяснил той, че си имате работа с извънредно честен човек. Така че направете всичко възможно часовникът да е ударил осем, преди той да открие, че друг е загинал вместо него.“

При първия камбанен звън тялото му потрепери и мислите му се върнаха към действителността.

При втория удар, момчето, което плачеше, се втурна към бесилката и падна на колене.

При третия, шефът постави ръка върху рамото на младия ефрейтор, направил крачка напред, за да дръпне момчето от основата на бесилката.

При четвъртия, затворникът се усмихна на Сергей сякаш той бе единственият му син.

При петия, двамата палачи го блъснаха напред, така че да застане точно под повесеното въже.

При шестия, поставиха примката на шията му.

При седмия, той погледна право към президента на Русия.

При осмия, палачът дръпна ръчката и капакът под краката му се отвори.

Щом тялото на Кристофър Ендрю Джаксън се залюля над него, Жеримски започна да ръкопляска. Част от тълпата неохотно се присъедини.

След минута палачите отнесоха безжизненото тяло от бесилката. Сергей се втурна да им помогне да го поставят в грубия дървен ковчег, сложен наблизко.

Болченков придружи президента обратно до лимузината и автоколоната прекоси затворническите порти, преди дори да бъде закован капакът на ковчега. Четирима затворници вдигнаха тежкия сандък на раменете си и се отправиха към гробището. Сергей вървя с тях до изкопания гроб и обратно до затвора. Дори на мъртвите не бе позволено да избягат от „Разпятieto“.

Ако Сергей бе погледнал назад, щеше да види как хората бързат да излязат през затворническите порти, преди те да се затворят.

Четиримата, които носеха ковчега, спряха до един гроб, току-що изкопан от други затворници. Пуснаха сандъка безцеремонно в дупката, без молитва или поне кратка пауза, и се заловиха да го заровят.

Момчето не помръдна, докато не завършиха работата си. Няколко минути по-късно пазачите поведоха затворниците обратно към килиите. Сергей падна на колене, чудейки се колко време ще му позволят да остане до гроба.

Миг след това някаква ръка го потупа по рамото. Момчето вдигна поглед и видя шефа на полицията. Свестен човек, както някога бе казал на Джаксън.

— Добре ли го познаваше? — попита Болченков.

— Да, господине — отвърна Сергей. — Беше мой партньор.

Началникът кимна.

— Познавах мъжа, за когото пожертва живота си — изрече той.
— Ще ми се да имах такъв приятел.

22.

— Госпожа Фицджералд едва ли е толкова умна, колкото си мисли — заяви Гутенбърг.

— Аматьорите обикновено се надценяват — отбеляза Хелън Декстър. — Мога ли да смятам, че си се добрал до видеоматериала?

— Не — отвърна Гутенбърг. — Но струва ми се, се досещам къде се намира. Скоро ще го знаа със сигурност.

— Стига с тези номера — смъмри го Декстър, — и да си дойдем на думата. Няма защо да ми доказваш колко си умен.

Гутенбърг си знаеше, че това е най-любезният комплимент, който шефката можеше да му отправи.

— Госпожа Фицджералд няма представа, че офиса и апартаментът ѝ се подслушват от месец, нито, че сме пуснали агенти по петите ѝ, откакто мъжът ѝ излетя от Дълес преди три седмици.

— Какво успяхте да разберете?

— Ако се разгледат поотделно получените данни, едва ли може да се научи много. Но ако се сглобят заедно, картината се оформя.

Той плъзна папката и магнетофона към Декстър, но тя не им обърна внимание. Изглежда, че започваше да се изнервя.

— Не ми изглежда убедително. — В тона ѝ прозвуча съмнение.

— Докато госпожа Фицджералд обядваше с Джоан Бенет в кафе „Милано“, те не си говореха за нищо съществено, но преди да си тръгне, тя зададе въпрос на Бенет.

— Какъв въпрос?

— По-добре го чуите.

Заместник-директорът натисна бутона на магнетофона и се облегна назад.

„И за мен. Черно, без захар“, прозвуча от апарата. Чуха се стъпки на отдалечаващ се човек.

„Джоан, никога преди не съм те молила да нарушаваш обещанията си, но наистина има нещо, което трябва да знаа.“

„Бих искала да ти помогна, но вече ти обясних, че що се отнася до Конър, знам толкова, колкото и ти.“

„Тогава назови някого, който знае повече.“

Последва дълга пауза, след което Джоан каза: „Защо не прегледаш списъка на гостите за прощалното тържество на Конър?“.

„Крис Джаксън?“

„Не. За нещастие, той не работи вече в компанията.“

Последва друга дълга пауза.

„Ах, да... онзи малък хитрец, който си отиде, без да ни каже довиждане? Който каза, че работи в отдел «Щети»?“

Гутенбърг изключи магнетофона.

— Защо въобще си отишъл на това парти? — сръза го Декстър.

— Защото ми възложихте да разбера дали Фицджералд е намерил добра работа, която да го задържи във Вашингтон. Нали си спомняте, че дъщеря му ни даде информация, в резултат на което успяхме да убедим Томпсън, че не е много разумно да го ангажира. Сигурен съм, че помните тези обстоятелства.

Декстър се намръщи.

— Какво се случи, след като госпожа Фицджералд си тръгна от кафе „Милано“?

— Когато онази вечер тя се прибра у дома, набра няколко телефонни номера — от офиса си тя почти не говори. Да не забравя, свърза се с Крис Джаксън по мобифона му.

— Защо ще го прави, нали ѝ беше известно, че той не е вече в компанията?

— Те се познават отдавна. Двамата с Фицджералд са служили заедно във Виетнам. Именно Джаксън е препоръчал Фицджералд за почетен медал и точно той го е назначил за специален офицер под прикритие.

— Джаксън ли ѝ каза за теб? — изненада се Декстър.

— Не, нямаше възможност — отвърна Гутенбърг. — Вижте, ние блокирахме мобифона му, щом се убедихме, че се намира в Русия. Но въпреки това имаме възможност да проследим кой се е опитвал да се свърже с него и на кого той се е обаждал.

— Значи все пак разбра на кого докладва той?

— От момента на приземяването си в Русия, Джаксън е набирал само един номер. Изглежда е рискувал, защото е било спешно.

— На кого се обади? — нетърпеливо попита Декстър.

— На нерегистриран номер в Белия дом.

Декстър го погледна втренчено.

— Без съмнение на нашия приятел господин Лойд? — стресна се тя.

— Мисля, че да — отвърна Гутенбърг.

— Госпожа Фицджералд знае ли, че Джаксън контактува директно с Белия дом?

— Едва ли — отвърна Гутенбърг. — В противен случай, вероятно тя самата би се обадила там още преди време.

Декстър кимна.

— Тогава се налага да вземем мерки тя никога да не узнае за това.

Гутенбърг остана безстрастен.

— Тъй вярно. Обаче как да стане, без да имам в ръцете си видеоматериала.

— Докъде сме стигнали по тази точка? — попита Декстър.

— Нямаше да сме мръднали напред, но засякохме телефонен разговор. Когато Джоан Бенет звънна на госпожа Фицджералд от Лангли в два през нощта, за да ѝ съобщи, че ще отиде при нея след час, един от агентите направи справка в компютъра. Намерихме информацията, на която се е натъкнала Бенет. Очевидно тя е започнала да подозира, че именно Фицджералд сега се намира в затвора в Санкт Петербург. Но както знаете, тя не успя да се срещне с госпожа Фицджералд.

— Измъкнахме се на косъм.

— Така е. След като обаче Бенет въобще не се появи, госпожа Фицджералд отиде на мястото на катастрофата и там дочака полицията да извади колата от мръсните води.

— Видяла е репортаж по телевизията или е чула за това по радиото — допусна Декстър.

— И ние така предположихме, защото това беше главната новина в местните медии от онази сутрин. Щом разбра, че в колата е била Бенет, тя веднага се обади на дъщеря си в Станфорд. Гласът на дъщеря ѝ е сънен, но в края на краищата в Калифорния по това време е пет часа.

Той пак се пресегна и пусна магнетофона.

„Здрасти, Тара. Мама е.“

„Здравей, мамо. Колко е часът?“

„Съжалявам, че се обаждам толкова рано, скъпа, но новините не са добри.“

„Не... Нали не се е случило нещо с татко?“

„Не, с Джоан Бенет. Загинала е при автомобилна катастрофа.“

„Джоан — мъртва? Не вярвам. Кажете ми... кажи, че не е истина.“

„Уви, истина е. Мъртва е. И имам ужасното чувство, че по някакъв начин смъртта ѝ е свързана с причината, поради която баща ти не се прибра.“

„Хайде, мамо, не ставай параноичка. Та татко не е у дома само от три седмици.“

„Може би си права, но все пак искам да скрия видеокасетата от прощалното му тържество на сигурно място.“

„Защо?“

„Защото тя е единственото доказателство, с което разполагам, че баща ти някога през живота си е срещал човек на име Ник Гутенбърг. Както и че е работил при него.“

Заместник-директорът натисна стоп-бутона. Разговорът не беше завършил, но до края нямаше нищо съществено.

— Няколко минути, след като госпожа Фицджералд излиза от дома си с видеокасета, нашият служител, следил разговора и схванал неговата значимост, тръгва след нея към университета. Обикновено тя веднага е отивала в кабинета по приема, но сега се отбива в библиотеката, по-точно в нейния компютърен отдел на първия етаж. След двадесет минути, прекарани пред екрана на един от компютрите, тя напуснала с около дузина разпечатани страници. Взела асансьора и се отправила към аудио-визуалния център на приземния етаж. Нашият служител не е рискувал да се качи с нея в асансьора, така че след като разбира от брояча на кой етаж е слязла, той отива до компютъра, на който е работила тя, и се опитва да извади последния отворен файл.

— Разбира се, тя е изтрила всичко — подхвърли Декстър.

— Действително — потвърди Гутенбърг.

— А разпечатката?

— Същата работа — никакви следи какво е представлявала.

— Не може да е живяла с Конър Фицджералд двадесет и осем години, без да разбере как работим.

— Така... служителът излиза от библиотеката и я чака в колата си. След известно време госпожа Фицджералд също напуска сградата.

Тя вече не носи видеокасетата, но...

— Трябва да я е оставила в аудио-визуалния център — прекъсна го Декстър.

— И аз така мисля — възкликна Гутенбърг.

— Колко видеокасети държи университетът във видеотеката си?

— Над двадесет и пет хиляди — съобщи Гутенбърг.

— Не могат да се преровят всичките. Трябва време — заяви Декстър.

— Трябва, да, ако госпожа Фицджералд не беше допуснала първата си грешка.

Този път Декстър не го прекъсна.

— Когато госпожата излиза от библиотеката, тя не носи касетата, а разпечатката. Наш агент я е проследил до кабинета по приема, където за наш късмет, навиците ѝ я издават.

Декстър въпросително вдигна вежди.

— Преди да се завърне в офиса си, госпожа Фицджералд се обади в Центъра за рециклиране. Неслучайно е вицепрезидент на КЦР.

— КЦР?

— Контролните органи, следящи за чистотата в Джорджтаунския университет. Тя изхвърли листата с разпечатката в кошчето за хартиени отпадъци.

— Това е добре. А ти какво намери там?

— Пълен списък на видеокасетите, дадени под наем, които едва ли ще бъдат върнати до началото на следващия семестър.

— Значи затова е оставила видеоматериала в празна касета. Наистина, едва ли някой ще се сети да надникне там преди изтичането на няколко седмици.

— Точно така — извика Гутенбърг.

— Колко видеокасети са в този списък?

— Четиристотин седемдесет и две — отговори Гутенбърг.

— Да се надявам ли, че си ги прегледал?

— Не е невъзможно да го направя, но ако някой любопитен студент или човек от персонала заподозре присъствие на ЦРУ на университетска територия, ще стане страшно.

— Аналитична мисъл! — отбеляза Декстър. — И така, как смяташ да откриеш касетата?

— Организирай съм около дузина служители, неотдавна завършили същия университет, да проверят всички заглавия в списъка, докато не открият домашна видеокасета, поставена в празна кутия. Но се боя, че, макар облечени като студенти, те ще направят впечатление, особено сега, в този период на годината, когато видеотеката рядко се посещава. Ето защо не мога да позволя да прекарват там повече от двадесет минути, както и да се появяват по-често от два пъти дневно. Така че тази акция ще отнеме време.

— Колко време смяташ, че ще им трябва, за да открият материала?

— Колегите може да са късметлии и да го открият веднага, но със сигурност — едва след два-три дни.

— Не забравяй, след четиридесет и осем часа отново трябва да тръгнеш по следите на госпожа Фицджералд.

— Няма. Но ако открием касетата преди това, няма да е необходимо.

— Освен ако госпожа Фицджералд не е записала и телефонния си разговор с теб.

Гутенбърг се усмихна:

— Опитай се, но всичко беше изтрито секунди след като затвори слушалката на телефона. Трябваше да сте там, за да видите удоволствието на професор Циглер от новата му играчка.

— Чудесно — зарадва се Декстър. — Искam информация веднага, щом пипнете касетата. Тогава нищо няма да ни спре да елиминираме единствения човек, който все още би...

Червеният телефон на бюрото ѝ звънна и тя го вдигна, без да довърши фразата.

— Директорът — каза, след което изненадано се заслуша. — Кога се случи това?

Тя натисна един бутон на часовника си.

— Напълно сигурен ли сте? Джаксън... Къде е той?

Когато чу отговора, веднага остави слушалката. Гутенбърг отчете четиридесет и три секунди, засечени от часовника ѝ.

— Наистина се надявам да намериш тази касета през следващите четиридесет и осем часа — рече Декстър и изгледа своя заместник през бюрото.

— Защо? — разтревожено попита Гутенбърг.

— Получих информация от Мичел, че Фицджералд е обесен в осем часа тази сутрин в Санкт Петербургския затвор, а Джаксън е взел самолет на „Юнайтид еървейз“ от Франкфурт за Вашингтон.

КНИГА ТРЕТА

НАЕМНИЯТ УБИЕЦ

23.

В седем сутринта трима здравеняци нахлуха в килията му и го отведоха в кабинета на директора. След като пазачите се отдалечиха, Болченков затвори вратата и без да продума се запъти към гардероба в ъгъла на стаята. Там висеше полицейска униформа, той я посочи на Конър и му даде знак да се преоблече. През изминалата седмица бе изгубил доста от теглото си, дрехите висяха по тялото му и той се зарадва на тирантите. С широкополата шапка и дългото синьо сако Конър нямаше да се различава от хилядата полицаи, които щяха да патрулират в Санкт Петербург тази сутрин. Затворническите дрехи той остави в дъното на гардероба, като се питаше къде ли ще ги дене Болченков. Началникът на полицията мълчаливо го заведе от кабинета в малко килерче и завъртя ключа.

След дълга пауза Конър чу хлопването на врата, стъпки и отваряне на друга врата, която вероятно бе крилото на гардероба в стаята. Усещаше мускулите си стегнати, напрегна сетивата си да долови какво става там. Първата врата отново се отвори и двама, а може би трима души се втурнаха шумно в кабинета. Няколко секунди по-късно те излязоха, влачейки нещо или някого от стаята, подир което затръшнаха вратата след себе си.

След секунди Болченков отключи килера и го повика с пръст. Двамата прекосиха кабинета и се озоваха пак в коридора. Ако началникът завиеше наляво, това означаваше завръщане в килията — той зави надясно. Краката на Конър се подкосиха, но той събра сили и бързо го последва.

Бесилката бе първото нещо, което видя, когато пристъпи във вътрешния двор. Няколко служители мъкнеха позлатен като трон стол с червена плюшена тапицерия, който поставиха пред площадката. Конър изобщо не се усъмни кой ще седне там. Докато двамата с Болченков прекосяваха двора, Конър видя група полицаи, с униформи като неговата, да влачат случайни минувачи от улицата — най-вероятно, за да наблюдават екзекуцията.

Началникът на полицията пробяга бързо през чакълената настилка на двора до една кола в противоположния му край. Конър се канеше да отвори задната врата, но Болченков властно му кимна към седалката на шофьора. Конър зае мястото зад волана.

— Карай до портите, след това спри — му нареди шефът, влизайки в колата.

Конър подкара на първа скорост, бавно премина през двора и спря пред двамата пазачи на изхода. Единият козирува на Болченков и незабавно започна да оглежда шасито на колата, другият погледна през задното стъкло и провери багажника.

Началникът се наведе към Конър и придърпа надолу ръкава над лявата му китка. Когато пазачите приключиха с огледа, те се върнаха на поста си и пак козируваха на Болченков. Въобще не погледнаха шофьора. Голямата дървена греди, залостваща вратата, бе вдигната и портите се разтвориха.

— Хайде, давай — заповяда Болченков, стреснат от появата на момче, което тичаше през двора, сякаш имаше да казва нещо важно.

— Накъде? — прошепна Конър.

— Надясно.

Конър даде газ и колата се плъзна покрай Нева, към центъра на града. Наблизо нямаше други коли.

— Пресечи следващия мост — изкомандва Болченков — и завий по първата пряка вляво.

Когато вече имаше възможност да погледне към стените на затвора от отвъдния бряг на реката, Конър видя, че полицията се опитва да привлече още хора, които да присъстват на неговата екзекуция. Как ли щеше да се оправи с бягството му началникът на полицията?

Колата измина още неколкостотин метра, преди Болченков да му извика:

— Спри тук!

Конър намали и спря зад голямо бяло БМВ, задната врата на което беше отворена.

— Тук ще се разделим, господин Фицджералд — отсече Болченков. — Да се надяваме, че никога няма да се срещнем.

Конър кимна в знак на съгласие. Когато излизаше от колата, началникът добави:

— Късметлия си, че имаш толкова добър приятел.

Трябваше да мине доста време, преди Конър да осъзнае какво му е казал Болченков.

— Насочете се към изход 11, господин Джаксън. След малко ще ви повикат да се качите в самолета.

Конър благодари и взе бордовата си карта. Тръгна бавно към посочения изход, надявайки се, че служителят няма да проверява внимателно паспорта му. Макар че на мястото на снимката на Крис се мъдреше собствената му фотография, а те си приличаха, това не го успокояваше особено, защото Крис беше с три години по-възрастен, около педя по-нисък и беше плешив, а не ниско подстриган. Ако от паспортния контрол му кажеха да си свали шапката, едва ли щяха да харесат завехналите рани по бръснатата му глава, наподобяващи белега на темето на Горбачов. В Калифорния беше друго — там вероятно щяха да решат, че е член на някаква секта.

Паспорта подаде с дясната си ръка. Ако беше сторил това с лявата, рискуваше ръкавът да се вдигне и полицаите да видят затворническия номер, татуиран на китката му. В Америка непременно трябваше да си купи часовник с широка каишка.

Чиновникът само погледна паспорта и го пусна напред. Новият му куфар, съдържащ само комплект долни дрехи и гъба за измиване, мина безпроблемно през митническия контрол. Той го взе и се запъти към изход 11, където седна в далечния ъгъл на чакалнята.

Двадесет и четири часа след бягството си от затвора, Конър все още беше напрегнат.

„Първо повикване за полет номер 821 на Финландски въздушни линии за Франкфурт“, съобщи глас по уредбата.

Конър седеше скован. Ако бе научил по-рано, никога нямаше да позволи Крис да заеме мястото му. Опитва се да си припомни фактите от момента, в който се бяха разделили с Болченков, досега.

Слезе от полицейската кола и се затича към паркираното БМВ. Настани се на задната седалка на колата, до един блед и слаб млад мъж, облечен с дълго черно кашмирено палто. В това време Болченков вече бе тръгнал обратно към „Разпятieto“. Никой в колата не

проговори — нито той, нито двамата мъже на предните седалки, облечени в полицейска униформа като него.

БМВ-то се движеше безпрепятствено по пустото шосе и бързо се отдалечаваше от града. След като излязоха на магистралата, шофьорът пренебрегна ограничението за скоростта. Когато часовникът на таблото светна 8:00, Конър забеляза надписа на една табела: „Финландия — 150 км“.

Табелките показваха все по-малко километри: сто, петдесет, тридесет, двадесет, десет до границата с Финландия. Конър вече започваше да се чуди как щяха да обяснят на граничарите присъствието на руски униформен полицай. Не се наложи да чака обяснения. Когато БМВ-то спря на триста метра от граничната бразда между двете държави, шофьорът светна четири пъти с фаровете. Барьерата на границата веднага се вдигна и те влязоха във Финландия, без дори да намалят скоростта си, прекосявайки остатъка от руската територия с голяма бързина. Конър намери сили да се възхити от ефективните действия на руската мафия.

В колата цареше мълчание и Конър се ориентираше само от пътните знаци. Вече беше убеден, че отиват в Хелзинки, но още преди да наближат града, те се отклониха от магистралата по едно странично шосе. Движеха се по-бавно, защото шофьорът заобикаляше дупките и вземаше остри завои. Навлизаха все по-навътре в провинцията. Конър наблюдаваше тъжния пейзаж — полета, покрити с дебел слой сняг.

Уредбата пак гръмна: „Второ повикване за полет 821 на Финландски въздушни линии за Франкфурт. Моля пътниците да се качат на самолета“.

Четиридесет минути след като бяха напуснали магистралата, БМВ-то влезе в двор на запусната фермерска къща. Портите се отвориха, преди колата да спре. Високият млад мъж скочи навън и придружи Конър в къщата. Дори не погледна приведената жена, край която минаха. Качиха се на първия етаж. Руснакът отвори една врата и Конър влезе в стаята. Вратата се тръшна зад него и, за кой ли път, чу познатото превъртане на ключа в ключалката.

Прекоси стаята и погледна навън през единствения прозорец. Един от бодигардовете беше застанал на двора и гледаше точно към него. Конър се отмести и видя пълен комплект дрехи и черна шапка от заешка кожа, сложени върху тясно и наглед неудобно легло.

Конър се съблече и остави дрехите си на стол до леглото. В единия ъгъл на стаята имаше найлонова завеса, а зад нея ръждясал душ. С помощта на късче корав сапун и тънка струйка хладка вода, Конър направи опит за няколко минути да измие вонята на „Разпятието“ от тялото си. Избърса се с две кърпи за чинии. Когато се погледна в огледалото, установи, че е нужно доста време, докато белезите на главата му се заличат и косата му порасне отново. Но номерът, татуиран на китката, щеше да бъде с него до края на живота му.

Той се облече в дрехите, оставени на леглото. Макар панталоните да бяха малко по-къси, ризата и якето му бяха по мярка, въпреки че в затвора навярно беше загубил пет килограма от теглото си.

На вратата леко се почука и в ключалката се завъртя ключ. Жената, която стоеше отвън, когато бяха пристигнали, се озова пред него. Носеше поднос. Тя го сложи на една масичка и се измъкна навън, преди Конър да успее да ѝ благодари. При вида на топлата супа и трите франзелки, Конър неволно облиза устни. Седна и се зае с храната, но няколко лъжици от бульона и едното хлебче го заситиха напълно. Внезапно оборен от дрямка, заспа на леглото.

„Трето повикване на Финландски въздушни линии за Франкфурт. Моля всички пътници да се качат на самолета.“

Но Конър не помръдна.

Все още си мислеше за момента, когато, току-що отворил очи, видя застаналия до леглото му блед млад мъж, втренчен в него.

Той му съобщи:

— Тръгваме за летището след двадесет минути.

Сетне подхвърли дебел кафяв плик на леглото.

Конър се изправи и разкъса плика. В него имаше самолетен билет за първа класа, хиляда щатски долара и американски паспорт.

Разтвори паспорта и прочете името „Кристофър Ендрю Джаксън“ под собствената си снимка. Той вдигна поглед към младия руснак и го попита:

— Какво означава това?

— Означава, че си още жив — беше отвърнал Алексей Романов.

Обаждането на уредбата го стресна: „Последно повикване за полет 821 — Франкфурт. Всички закъснели пътници моля незабавно да

заемат местата си“.

Конър подаде бордовата карта на контрольора и тръгна към чакащия самолет. Стюардът видя номера на билета му и посочи предното отделение. Конър не търси дълго мястото си — някъде на петата редица до прозореца, защото високият млад руснак вече бе заел седалката до пътеката и бе закопчал колана.

Задачата му сигурно не бе само да носи и да предаде пакета, но и да се увери, че договорът ще бъде изпълнен. Докато Конър прескачаше краката на спътника си, една от стюардесите го попита:

— Желаете ли да свалите шапката си, господин Джаксън?

— Не, благодаря.

Той се отпусна в удобното кресло, но не се освободи от напрежението, докато самолетът не се вдигна във въздуха. Чак сега Конър за пръв път почувства, че наистина, е избягал. Но къде отиваше? Той погледна наляво — от сега нататък с него денонощно щеше да се движи човек, до мига, в който се уверяха, че е изпълнил нарежданията им.

По време на целия полет до Германия, Романов нито веднъж не проговори, а единственият път, когато отвори уста, беше да изяде няколко хапки от храната, поставена пред него. Конър изпразни чинията си и се зачете в рекламните списания на „Финландските въздушни линии“. Докато пристигнат във Франкфурт, вече бе запааметил подробности за сауни, копиехвъргачи и зависимостта на финландците от руската икономика.

Конър забеляза агента на ЦРУ още с влизането си в чакалнята за транзитно минаващи пътници. Той бързо се освободи от придружителя си с извинението, че отива до тоалетната, където се бави двадесет минути, след което, за огромно облекчение на Романов, се върна обратно.

Вече на своя територия, за Конър нямаше да е трудно да се освободи от пазача си, но беше сигурен, че ако избяга, мафията нямаше да се поколебае да изпълни заканите, които Болченков така колоритно беше описал. Когато си помисли, че някой от тези разбойници би посегнал на Тара или Меги, той потрепери.

Боинг 777 на „Юнайтед еървейз“ излетя за Дълес по разписание. Конър успя да изяде по-голямата част от двете блюда на обяда си. В момента, в който стюардесата отнесе подноса, натисна бутона за сваляне на облегалката, отпусна се и си спомни Меги. Как я облажаваше за това, че можеше винаги...

Само секунди след това заспа в самолет — за първи път от двадесет години насам.

Когато се събуди, сервираха следобедна закуска. Навярно беше единственият в самолета, който изяде всичката храна, сервирана пред него, дори двете кофички с мармалад.

Час преди да кацнат във Вашингтон, мислите му се върнаха към Крис Джаксън и неговата саможертва. Конър разбираше, че никога няма да може да му се отблагодари, но знаеше какво би направил за паметта му.

Замисли се за Декстър и Гутенбърг, които сигурно го смятаха за мъртъв. Първо, за да спасят кожата си, го изпратиха в Русия. След това убиха Джоан, заподозрели, че не е изключено да предаде информация на Меги. Кога ли щеше да им хрумне, че Меги също представлява заплаха и се налага да бъде ликвидирана?

— Говори капитанът на полета. Разрешиха кацане на „Дълес интернешънъл еърпорт“. Моля екипажът да се подготви за кацане. „Делта еървейз“ ви поздравява с пристигането ви в САЩ.

Конър провери къде е паспортът му. Кристофър Ендрю Джаксън вече кацаше на родна земя.

24.

Меги дойде час по-рано на летището. Този неин навик винаги ядосваше Конър. След като погледна таблото, тя със задоволство забеляза, че полетът от Сан Франциско пристига навреме.

Купи си „Вашингтон Поуст“, след което се насочи към най-близкото кафене, седна на висок стол до бара и поръча черно кафе с кроасан. Не забеляза двамата мъже в срещуположния ъгъл. Единият държеше същия вестник и се правеше, че го чете. Трети мъж, който се интересуваше повече от нея, отколкото от електронното табло с полетите, което тя от време на време поглеждаше, беше пък съвсем извън обсега на вниманието ѝ. Той обаче забеляза двамата в ъгъла.

Меги изчете целия вестник и нетърпеливо погледна часовника си. Докато пиеше второто си кафе, тя вече беше погълната от статия, посветена на Русия, където се посочваше, че президентът Жеримски скоро пристига във Вашингтон. Когато стигна до фразата „комунистически лидер“, Меги направи гримаса, защото изразът лъхаше на старост и плесен.

Двадесет минути преди кацането на самолета, тя бе изпила третото си кафе. Слезе от стола и се запъти към най-близкия телефон. Двата мъже я следваха по петите. Третият се движеше след тях, прикривайки се, за да не го забележат.

Меги набра един телефонен номер, чудейки се дали някой ще отговори.

— Добро утро, Джеки — обади се тя, когато чу заместника си. — Проверявам наред ли е всичко.

— Меги — отвърна глас, който правеше усилие да се овладее. — Сега е седем часа сутринта, аз още спя. Нали си спомняш, че ми звънна вчера? Университетът е във ваканция, до четиринадесети януари няма да се появи жива душа. След тригодишен стаж като твой заместник, не се ли справям със служебните задължения, когато отсъстваш?

— Извинявай, Джеки — взе да се оправдава Меги. — Не съм искала да те събудя. Забравих, че е толкова рано. Обещавам скоро да не

те безпокоя.

— Дано Конър си дойде скоро, а Тара и Стюарт да ангажират вниманието ти през следващите няколко седмици — пожела ѝ не съвсем любезно Джеки.

— Желая ти Весела Коледа и се надявам да те забравя поне до края на януари — завърши Меги патетично.

Тя постави слушалката на мястото ѝ, разбрала, че само си губи времето и въобще не трябваше да безпокои Джеки. Меги мислено се укори и реши на всяка цена да го остави на мира до Нова година.

Тя тръгна бавно към вратата за пристигащи полети, присъединявайки се към увеличаващата се тълпа от хора, надничащи през остъклените прегради към пистите, където кацаха или излитаха самолети. Сред посрещачите обаче имаше трима мъже, които не се интересуваха от емблемите на пристигащите самолети. Те наблюдаваха Меги. Тя гледаше електронното табло и чакаше потвърждение на полет 50 от Сан Франциско. Когато най-сетне надписът светна, тя се усмихна. Единият от тримата натисна единадесет пъти бутоните на мобифона си и предаде информацията на шефа си в Лангли.

Меги пак се усмихна, щом в залата се появи първият пътник — един мъж с бейзболна шапка на „49-те“. След десет минути на изхода се появиха Тара и Стюарт. Дъщеря ѝ изглеждаше много щастлива. Меги не я помнеше такава. В мига, в който Стюарт я видя, той я дари с широка усмивка — същата, която помнеше от ваканцията в Австралия.

Меги ги прегърна. Пое един от куфарите на Тара и ги поведе към главния изход.

Един от мъжете, които я следяха, вече чакаше на паркинга, заел пасажерското място в транспортър марка „Тойота“, натоварен с единадесет нови коли. Другите двама тичешком пресичаха паркинга.

Меги, Тара и Стюарт се озоваха навън, под поривите на хладния утринен ветрец, и се запътиха към колата на Меги.

— Майко — шеговито започна Тара, — не ли време да смениш този куп железа с нещо по-модерно? Когато я купи, още учех в гимназията, и отгоре на това беше на старо.

— Чети „Кънсюмър рипортс“, ще се убедиш, че тойота е най-сигурната кола на шосето — поучително заяви Меги.

— Няма кола на тринадесет години, която да е сигурна по шосетата — отвърна Тара.

— Както и да е — продължи Меги, без да обръща внимание на подигравките на дъщеря си, — баща ти е на мнение, че трябва да я задържим, поне докато го назначат на новото място. Тогава ще ползва кола на фирмата.

Споменаването на Конър накара всички да замълчат неловко.

— Лично аз очаквам с нетърпение отново да видя съпруга ви, госпожо Фицджералд — мило отбеляза Стюарт, настанявайки се на задната седалка.

На Меги ѝ се искаше да каже нещо от рода на: „И аз горя...“, но вместо това каза:

— Значи това е първото ти идване в Америка?

— Да — отговори Стюарт. — Освен това вече съм убеден, че няма никога да се върна в Австралия.

— Да, но в Щатите има вече доста нахакани адвокати и само ти липсваш — намеси се Тара, докато чакаха на опашката да платят таксата за паркинга.

Меги непрекъснато се усмихваше, скоро не се бе чувствала толкова щастлива.

— Стюарт, кога трябва да си обратно в Сидни?

— Мамо, ако намекваш, че вече ти омръзнахме, можем просто да се върнем, хващайки първия самолет за Австралия — закачливо се обади Тара.

— Не, не... Не, нямах това предвид, аз само...

Тара изрече през смях:

— А, да. Зная, че планираш нещата с години напред. Стюарт, ако майка ми имаше възможност, тя би увещавала студентите да се записват в университета в Джорджтаун още от детската градина.

— Защо ли не съм планирала и себе си — поде шегата Меги.

— До пети януари мога да отсъствам от кантората — съобщи Стюарт. — Дано ме изтърпите дотогава.

— Аз няма да ѝ оставя друг избор, Стюарт — възкликна Тара и притисна ръката му.

Меги подаде десетдоларова банкнота на служителя в паркинга, след което потегли към магистралата. Тя погледна към огледалото за обратно виждане, но не забеляза безличния син форд, движещ се на

сто метра зад нея, с приблизително същата скорост. Човекът, седнал до шофьора, вече уведомяваше шефовете в Лангли, че обектът е напуснал „Кърбсайд“ точно в седем и четиридесет и три и се насочва към Вашингтон, заедно с двата пакета.

— Хареса ли ти Сан Франциско, Стюарт?

— Много — отговори той. — На връщане ще прекараме още няколко дни там.

Меги пак погледна в огледалото. Съзря патрулна кола с инициалите на щата „Вирджиния“, чиито светлини проблясваха.

— Не ме следва, нали? Сигурна съм, че не превиших скоростта — неспокойно промълви Меги, но за всеки случай погледна километража.

— Мамо, тази кола е една антика и трябваше отдавна да е отишла за претопяване. Кой знае какво ѝ е станало. Може да има проблем в светлините на стоповете или гумите да не са се харесали на ченгето. Защо просто не отбиеш.

Тара се извърна и погледна през задното стъкло.

— А когато дойде ченгето, не забравяй да го дариш с ослепителната си ирландска усмивка — инструктира Тара майка си.

Меги спря. В този момент синият форд се бе преустроил в централното платно.

„Мамка му!“, изруга шофьорът, когато видя обектът да спира.

Меги свали прозореца, защото двама полицаи бяха слезли от патрулната кола и се приближаваха. Първият се усмихна и каза вежливо:

— Моля, вашето свидетелство за правоуправление, госпожо.

— Разбира се, господине — отвърна Меги също с усмивка.

Тя се пресегна, отвори чантата си и започна да тършува в нея. Вторият полицаи даде знак на Стюарт и той да свали стъклото на своя прозорец. На младежа тази заповед му се стори странна, тъй като не той шофираше, но след като се намираше в чужда държава, реши да изпълни разпореждането. Стюарт тъкмо смъкна стъклото и Меги намери шофьорската си книжка. Докато тя се обръщаше да я подаде, вторият полицаи извади пистолет и стреля три пъти във вътрешността на колата.

Двамата светкавично се върнаха в патрулната кола. Докато единият я вля в трафика на магистралата, другият се обади по

мобифона на човека, седнал на пасажерското място в синия транспортър, и съобщи:

— Имаме повреда в колата и ни е нужна незабавна помощ.

Малко след като патрулната кола изфуча напред, транспортърът, с единадесет нови тойоти, закова спирачки пред неподвижната кола. Човекът, седнал до шофьора, с бейзболна шапка с емблемата на „Тойота“ и сини работни дрехи, изскочи от кабината и се затича към спрялата кола. Той отвори предната врата, внимателно повдигна мъртвата Меги и я постави на съседната седалка, след това дръпна лоста за предния капак. После се наведе към проснатия възник Стюарт, взе портфейла и паспорта от джоба на якето му и сложи на тяхно място друг паспорт и тънка книжка.

Човекът, който седеше зад волана на транспортъра, вдигна капака на старата тойота и се наведе над мотора. Бързо свали сигналното устройство, с което бяха следили Меги, след което тръшна капака. Колегата му вече бе застанал зад волана на колата. Той запали мотора, включи на първа скорост и бавно се качи върху платформата на транспортъра, заемайки празното място за дванадесета кола. След това изключи мотора, издърпа ръчната спирачка, подпря гумите на колата и пак се върна при шофьора в кабината. Цялата операция двамата извършиха за по-малко от три минути.

Транспортърът продължи пътя си към Вашингтон, но след известно време той пое по отбивката за товарни коли, която водеше към багажното отделение на летището.

Агентите на ЦРУ в синия форд бяха излезли от магистралата още на първия разклон, след което се включиха в трафика към Вашингтон.

— А бе, онази май малко беше нарушила правилата — казваше шофьорът на спътника си. — Нищо чудно, с тази стара кола.

Другият доста се учуди, когато откри, че старата тойота вече не дава сигнал на монитора.

— Сигурно са път за Джорджтаун — предположи той. — Трябва да се обадим в Лангли, щом отново ги открием.

Докато двамата агенти пътуваха към Вашингтон, транспортърът с товара си от дванадесет тойоти зави наляво по товарната алея на Дълес, където пътен знак с крещящи букви предупреждаваше: САМО ЗА ТОВАРНИ КОЛИ. След неколкостотин метра шосето се извиваше надясно, и транспортърът мина през висока порта от бодлива тел,

която двама работници от летището в работни комбинезони държаха широко отворена. Колата пое по изоставена писта към изолиран хангар. Самотна фигура им сигнализираше, сякаш този транспортър беше току-що приземил се самолет.

Шофьорът на транспортъра закова спирачки в близост до микробус без отличителни знаци. Седем мъже в бели работни комбинезони бързо изскочиха от микробуса. Единият развърза веригата, с която старата тойота на Меги беше прикрепена към транспортъра. Друг седна на волана на колата, включи на първа скорост и излетя през входа на хангара, като че беше карал точно тази кола цял живот. В това време трите трупа се поставяха в предварително приготвени ковчези. Единият от мъжете в работно облекло разпореда:

— Не поставяйте капациите, преди да стигнете до самолета.

— Дадено, шефе — се чу отговорът им.

— След като товарното помещение се затвори, затворете и ковчезите.

Друг от мъжете кимна, а транспортърът излезе от хангара на заден ход и пое по предишния маршрут, излизайки от преграденото място. Когато шофьорът достигна магистралата, зави наляво и се насочи към Лизбърг, където имаше поръчка на местен дилър да достави единадесет нови тойоти. През тези шест часа „извънреден труд“ той беше заработил достатъчно пари, за да купи една от тях.

Опасаната с бодлива тел врата вече беше заключена и залостена, а микробусът излезе от хангара и бавно се насочи към товарните рампи. Шофьорът премина край редици от товарни коли, след което спря зад един Боинг 747 на „Еър транспорт интернешънъл“. Товарното му отделение беше отворено и двама служители на митническите служби чакаха отстрани да проверят товара. Бяха започнали да гледат документацията, точно когато двамата агенти на ЦРУ пристигнаха на „Ейвън плейс“ № 1648. След като огледаха района внимателно, агентите докладваха в Лангли, че нито колата, нито трите пакета са налице.

Старата тойота слезе от път 66 и се вля в магистралата за Вашингтон. Шофьорът натисна здраво газта и запраши към града. В слушалките той дочу инструкциите, дадени на двамата агенти във форда. Те трябваше да проверят кабинета на госпожа Фицджералд, да

видят дали колата е на обичайното си място, паркирана зад сградата, наречена „Приемната“.

В същото време митническите служители стигнаха до заключение, че документите от моргата са в ред. Единият каза:

— Е, добре. Вдигни капаците.

Те внимателно провериха съдържанието на ковчезите, дрехите, джобовете, надникнаха дори в устата на трупове. Накрая поставиха печат на документите. Капаците бяха върнати на място, а хората в бели комбинезони понесоха един по един ковчезите по рампата и ги наредиха в самолета.

Докато старата тойота минаваше край църквата „Исус Спасител“, рампата се дръпна от боинга. Тойотата се насочи нагоре по хълма, а при „Дент плейс“ зави наляво.

Лекар проверяваше трите тела в самолета, а в същото време шофьорът влезе в къщата. Той се затича през голямата дневна, влезе в спалнята и отвори едно от трите чекмеджета на шкафа до леглото. Рови дълго сред ризи и други вещи и най-накрая измъкна кафяв плик, на който пишеше: „Да не се отваря преди 17 декември“. Бутна плика в джоба си. От надстройката на гардероба взе два куфара и бързо започна да тъпче дрехи в тях. След това извади от комбинезона си малък пакет, обвит с целофан, който постави в несесера за козметика. И него захвърли в куфара. Преди да излезе от къщата, той запали крушката в банята, след това друга в дъното на стълбището и накрая включи телевизора в кухнята, използвайки дистанционното. Нарочно усили звука.

Остави куфарите до задната врата, върна се в тойотата и отново активира устройството за проследяване.

Служителите на ЦРУ за втори път обикаляха паркинга на университета, когато на екрана се появи сигнал. Шофьорът зави и бързо се насочи към дома на Фицджералд.

Човекът с бейзболната шапка, на която пишеше „Тойота“, се върна зад къщата, взе куфарите и излезе от задната врата. Забеляза такси пред „Тюдър плейс“ и скочи вътре, тъкмо когато двамата агенти наближиха къщата откъм „Ейвън плейс“. Младият агент с облекчение съобщи, че тойотата е на обичайното си място, и от къщата долитаха шумове и говор от телевизора в кухнята. Не, в момента не можеше да даде обяснения защо устройството за следене не е работило близо час.

Шофьорът не обърна глава да види кой се качва в таксито. Но затова пък много добре разбра къде да закара господин Фицджералд и неговите куфари.

25.

— Да не искаш да ми кажеш, че тримата са потънали вдън земя?
— гневно запита Декстър.

— Така изглежда — смирено отговори Гутенбърг. — Операцията е изпълнена така професионално, че ако няха достоверни сведения за смъртта на Конър Фицджералд, бих се заклел, че е негово дело.

— Но ние сме сигурни, че той е мъртъв, нали? Кой може да е бил в такъв случай?

— Бас държа, това е почеркът на Джаксън — заяви заместник-директорът.

— Ако той е стъпил на американска земя, госпожа Фицджералд ще научи, че съпругът ѝ е мъртъв. Тогава можем да очакваме нейната видеокасета да бъде излъчена в първите новини тази вечер.

Гутенбърг се изсмя със задоволство.

— Няма да стане — възрази той и побутна малък пакет към шефката си. — Един от агентите ми намери лентата миналата вечер, само минути преди да затворят университетската видеотека.

— Това е добре — призна Декстър и разтвори пакета. — Но какво ще спре Джаксън да разкаже на Лойд кой точно е погребан в „Разпятieto“?

Гутенбърг вдигна рамене:

— Нека разкаже, за какво му е притрябвала на Лоурънс тази информация? Едва ли ще телефонира на Жеримски, само дни преди официалната му визита във Вашингтон, за да му каже, че човекът, когото са обесили, уличен като негов атентатор, не е южноафрикански терорист, нает от мафията, а агент на ЦРУ, изпълняващ заповеди директно от Белия Дом.

— Може би си прав — съгласи се Декстър. — Но докато Джаксън, съпругата и дъщерята на Фицджералд са на свобода, проблемът си остава. Ето защо възложи на най-добрите ни агенти да ги открият. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Не ме интересува кои агенти ще подбереш, в кой сектор работят те или под чие

разпореждане са. Ако Лоурънс научи какво точно е станало в Санкт Петербург, той ще има пълно основание да поиска нечия оставка.

Гутенбърг мълчеше, което беше непривично за него.

— И тъй като под всеки документ, свързан със случая, се мъдри твоят подпис — продължи Декстър, — какво, за бога, бих могла да направя? Естествено, ще трябва да те уволня.

Дребни капчици пот избиха по челото на Гутенбърг.

На Стюарт му се струваше, че сънува лош сън. Той се опита да си спомни какво стана. Майката на Тара ги беше взела от летището и караше към Вашингтон. Бяха ги спрели пътни полицаи. Заповядаха му да отвори прозореца. А после...

Той се огледа. Пак беше в самолет, но за къде пътуваше? Главата на Тара се облягаше на рамото му. От другата ѝ страна дълбоко спеше нейната майка. Останалите седалки бяха празни. Помъчи се да мисли като адвокат, който проучва дело. Двамата с Тара бяха кацнали в Дълес. Меги ги посрещна на летището...

Появата на добре облечен мъж на средна възраст го разсея. Мъжът се наведе и провери пулса му.

— Къде отиваме? — попита шепнешком Стюарт, но лекарят не отговори.

Прегледа Меги и Тара набързо, както беше сторил и с него. След това отново се скри в предната част на самолета.

Стюарт разкопча колана на седалката, но нямаше сили да стане. Тара се раздвижи. Меги спеше дълбоко. Той провери джобовете си. Бяха взели портфейла му, както и паспорта. Отчаяно се опита да разбере защо. За какво бяха притрябвали на някого неколкостотин долара, малко кредитни карти и един австралийски паспорт? Каква беше тази книжка с поеми на Йейтс в джоба му? Преди да се запознае с Тара никога не беше чел този поет, но след завръщането ѝ в Станфорд беше станал негов почитател. Заглавието на първото стихотворение гласеше: „Диалог между същността и душата“. Стихът: „Бих бил щастлив живота си отново и отново да живея...“ беше подчертан. Той разлисти страниците и видя, че навсякъде имаше бележки.

Докато се чудеше какво може да означава това, един едър и груб на вид мъж се надвеси над него заплашително. Без да каже нищо, той изтръгна книжката от ръцете на Стюарт и се върна в пилотската кабина.

Тара докосна ръката му. Той бързо се извърна към нея и прошепна:

— Нито дума.

Тя погледна към майка си, която спеше дълбоко — навярно сънуваше хубав сън.

След като Конър остави куфарите в багажното на самолета и се увери, че тримата му близки бяха невредими, той слезе от самолета и се качи в едно БМВ, чийто мотор работеше.

— Ние изпълняваме нашата част от сделката — подчерта Алексей Романов, седнал в колата до него.

Конър кимна с разбиране. БМВ-то излезе от опасаното с бодлива тел място и се насочи към международното летище във Вашингтон.

Във Франкфурт агентите на ЦРУ за малко не го забелязаха, защото Романов и двамата му телохранители така биеха на очи, сякаш бяха написали на челата си кои са. Тогава Конър осъзна, че ако наистина желае да скрие Меги и Тара, трябва да проведе операцията сам. Романов прие, едва след като му припомни за клаузата в договора, одобрена от баща му. Сега Конър можеше само да се надява, че Стюарт ще бъде толкова съобразителен, колкото се бе показал на плажа в Австралия.

Горещо се молеше младежът да прочете подчертаните в книжката фрази.

БМВ-то спря пред ВИП-а за заминаващи. Конър излезе пръв, Романов вървеше на крачка зад него. Към тях се присъединиха и другите двама. Конър спокойно се отправи към билетното гише. Трябваше да се увери, че му вярват, преди да направи следващия си ход.

Човекът зад гишето на „Американ еърлайнс“ се обърна към него:

— Съжалявам, господин Редфорд, но полет 383 за Далас закъснява с няколко минути. Надяваме се по пътя да навакса. Придвижете се към изход 32.

Конър тръгна към чакалнята с вид на човек, който се шляе. Когато забеляза телефоните, спря. Влезе в средната кабина, другите две бяха заети. Романов и придружителите му го следваха на няколко крачки с отегчен вид. Конър им се усмихна мило, след което постави международната фонокарта на Стюарт в прореза и набра един номер.

Телефонът звъня известно време, преди отсреща да отговорят.

— Моля?

— Конър е.

Настъпи неловка тишина.

— Аз пък си мислех, че само Исус възкръсва от мъртвите — изрече най-накрая Карл.

— Така е, аз само за кратко бях в чистилището, но успях да се измъкна — обясни Конър.

— Е, приятелю, радвам се, че си жив. Какво мога да направя за теб?

— Първо, що се отнася до интересите на компанията, не се предвижда повторно идване.

— Разбрано — съгласи се незабавно Карл.

Конър тъкмо отговаряше на последния въпрос на Карл, когато чу последното повикване за полет 383. Той остави слушалката, отново се усмихна на Романов и енергично се запъти към изход 32.

Когато най-накрая и Меги отвори очи, Стюарт се наведе към нея и тихо я предупреди да не казва нищо, докато не се събуди напълно. След няколко минути се появи една стюардеса и ги помоли да отворят масичките си за подносите с храната. Изборът от ястия беше огромен, сякаш пътуваха в първа класа.

Докато съзерцаваше сервираната риба, Стюарт прошепна на Меги и Тара:

— Нямам представа къде отиваме и защо, но нещо ме кара да мисля, че всичко това е свързано с Конър.

Меги кимна, след което им разказа всичко, което бе успяла да разбере след смъртта на Джоан.

— Все пак ми се струва, че хората, които ни задържат, не са от ЦРУ. Аз казах на Гутенбърг, че ако отсъствам седем дни, видеокасата ще бъде изпратена на медиите.

— А може би вече са я намерили — усъмни се Стюарт.

— Не, това е невъзможно. — Меги бе категорична.

— Тогава кои са тези хора? — започна да се изнервя Тара.

Никой не можа да намери отговор на този въпрос. Стюардесата се появи отново и прибра подносителите.

— Има ли нещо, за което да се хванем? — запита Меги, след като стюардесата се отдалечи.

— Има. Една книжка с поеми на Йейтс, която някой е поставил в джоба ми — отвърна Стюарт.

Тара забеляза, че Меги се стресна.

— Какво ти е? — разтревожено се обърна тя към майка си, очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

— Нима не разбирате какво означава това?

— Не — каза Тара учудено.

— Баща ти сигурно е жив. Дай да видя книгата — настоя Меги. — Може би е оставил кодирано съобщение.

— Не е у мен — каза Стюарт. — Едва я бях отворил, когато един здравеняк дойде откъм пилотската кабина и ми я изтръгна от ръцете. Но забелязах, че има подчертани думи.

— Какви думи? — развълнувано попита Меги.

— Не ми говореха нищо.

— Няма значение. Не помниш ли някоя от тях?

Стюарт затвори очи и се опита да се съсредоточи.

— Сетих се. „Щастлив“.

Меги се усмихна:

— „Бих бил щастлив в живота си отново и отново да живея...“

Самолетът наистина се приземи в Далас навреме и друго бяло БМВ чакаше Конър и Романов пред летището. Дали мафията нямаше някоя важна работа и тук? Конър се замисли. Двамата здравеняци, които ги посрещнаха, приличаха на състезатели по свободна борба. Под якетата им се очертаваха кобурите.

Дано клонът им в Кейптаун да е нов и здравеняците там да са по-радушни. Той лично не вярваше, че Карл Койтър, от двадесет години главен агент на ЦРУ в Южна Африка, не би могъл да се оправи с подобни на тези наивници тук.

Шофирането до центъра на Далас им отне малко повече от двадесет минути. Конър, седнал на задната седалка, мълчеше. Предчувстваше, че скоро ще се изправи срещу човек с може би тридесетгодишен стаж в ЦРУ. Даваше си сметка, че това беше най-големият риск, който поемаше, откакто се върна в родината. Но ако руснаците държаха той да изпълни ангажимента си към тях, трябваше да използва единственото оръжие, подходящо за убийството на един от най-охраняваните мъже в света.

Продължиха пътуването в мълчание до оръжейния магазин „Хардинг“, известен с богатия си военен арсенал. Конър бързо влезе вътре. Романов и двамата нови придружители го последваха. Отиде до един от щандовете, докато руснаците се загледаха в изложените автоматични пистолети.

Конър се огледа. Трябваше да изглежда, че избира оръжие много внимателно. В никакъв случай не биваше да проличи какво е намислил. Налагаше се проучването да е бързо и дискретно, но пълно. Набитото му око след секунди го убеди, че в магазина няма камери за наблюдение на клиентите.

— Добър ден, сър — поздрави млад продавач, облечен с дълго кафяво сако. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Пристигнах тук на почивка и смятам да ходя на лов. Искам да си купя пушка.

— Избрахте ли си някакъв модел?

— Да, „Ремингтон 700“.

— Да, сър, веднага ще ви предложа.

— Искам обаче някои екстри — добави Конър.

Младият продавач се поколеба.

— Моля, изчакайте един момент, сър.

Той изчезна зад едно перде в задната стая.

Малко по-късно пердето се дръпна и се появи по-възрастен мъж, също облечен в дълго, кафяво сако. Конър се изненада неприятно. Надяваше се да купи оръжието, без да се среща с Джим Хардинг.

— Добър ден — поздрави мъжът, взирайки се в клиента си. — Разбирам, че ви интересува „Ремингтон 700“ — мъжът направи кратка пауза — плюс екстри.

— Да — отвърна Конър. — Един приятел ви препоръча.

— Вашият приятел сигурно е професионалист — натърти Хардинг.

Веднага щом думата „професионалист“ бе произнесена, на Конър му стана ясно, че го изпитват. Ако не знаеше, че Хардинг е безспорен експерт по отношение на оръжията, той би напуснал магазина веднага.

— Какви екстри желаете, сър? — запита Хардинг, без да изпуска от погледа си зениците на Конър.

Конър описа подробно оръжието, което бе оставил в Богота. Внимателно следеше за някаква реакция. Лицето на Хардинг остана непроницаемо.

— Мисля, че имам нещо интересно за вас, сър — уведоми го той и изчезна зад пердето.

На Конър му се прииска да си тръгне, но след секунди Хардинг отново се появи, понесъл познатия кожен калъф, който постави на щанда.

— Получих това оръжие след неотдавнашната смърт на собственика му — обясни той.

После сръчно отвори калъфа и го извъртя, за да може Конър да разгледа оръжието.

— Всяка част е ръчно изработена — продължи Хардинг — и едва ли от тази страна на Мисисипи ще намерите по-майсторско произведение.

Хардинг нежно докосна пушката.

— Прикладът е направен от фибростъкло. Целта е леко и удобно да се борава с пушката. Цевта е внос от Германия. Мерникът е „Леополд 10“ с метрични точки, така че няма нужда да се нагласява при вятър. С тази пушка може да се убие мишка от четиристотин стъпки, да не говорим за по-едър дивеч. Ако имате добра техника, бихте успели да улучите на сто метра при ъгъл от половин минута. — Той вдигна поглед, за да види дали клиентът му разбира за какво говори, но лицето на Конър остана безизразно. — „Ремингтон 700“ с подобна модификация се търси само от истински познавачи — завърши Хардинг.

Конър не се докосна до нито една от петте части от страх, че господин Хардинг би заподозрял истинската му професия.

— Колко струва? — попита той, за пръв път осъзнавайки, че няма представа за цената на ръчно изработената пушка.

— Двадесет и една хиляди — отсече Хардинг. — Въпреки че имаме и стандартен модел, ако бихте...

— Не — прекъсна го Конър. — Тази напълно ме устройва.

— А как ще платите, сър?

— В брой.

— Тогава ще се наложи да попълните формуляр за идентификация — заяви Хардинг. — Страхувам се, че трябва да се пише доста.

Конър извади шофьорска книжка, издадена в щата Вирджиния, която предишния ден бе купил във Вашингтон за сто долара от един джебчия.

Хардинг разгледа книжката и кимна.

— Сега ще трябва само да попълните тези три формуляра, господин Редфорд.

Конър написа името, адреса и номера на социалната осигуровка на помощник-управителя в магазин за обувки от Ричмънд.

Докато Хардинг въвеждаше данните в компютъра, Конър се опита да изглежда отегчен, но наум се молеше господин Редфорд да не е успял да докладва през последните двадесет и четири часа за изчезването на шофьорската си книжка.

Неочаквано Хардинг вдигна поглед от монитора.

— Двойна фамилия ли имате? — поколеба се той.

— Не — изрече Конър, без да се замисля. — Грегъри Пек е малкото ми име. Майка ми е почитателка на Грегъри Пек.

Хардинг се усмихна:

— Аз също.

След кратка пауза Хардинг промълви:

— Всичко е наред, господин Редфорд.

Конър се обърна и кимна на Романов, който се разхождаше из магазина. Руснакът извади дебела пачка от вътрешния си джоб. Демонстративно измъкваше стодоларовите банкноти, докато отброи двеста и десет, преди да ги подаде на Хардинг. Това, което Конър се бе надявал да е обикновена покупка, Романов превърна в забележителна пантомима. Някой можеше да застане на улицата и да продава билети за представлението.

Хардинг написа квитанция за платената в брой сума и я подаде на Конър, който побърза да напусне магазина, без да каже нищо повече. Един от телохранителите грабна пушката и изтича на тротоара с такъв вид, сякаш току-що бе обрал банка. Конър се настани на задната седалка на БМВ-то и се запита дали не биха могли да привлекат още повече вниманието върху себе си. Колата се отдели от бордюра на тротоара и се вряза в бързия трафик, предизвиквайки концерт от клаксони. Да, помисли си Конър, очевидно биха могли. Остана смълчан, а шофьорът нарушаваше ограниченията за скоростта през целия път към летището. Дори Романов, изглежда, се притесни. Конър скоро откри, че руската мафия в Щатите бе съставена предимно от аматьори, за разлика от италианската. Но не след дълго руснаците щяха да наваксат, и когато това станеше, господ да е на помощ на ФБР.

Петнадесет минути по-късно БМВ-то спря пред външния вход на летището. Конър излезе от колата и тръгна към въртящата се врата. В това време Романов даваше инструкции на двамата мъже в колата, накрая извади от пачката си няколко банкноти от по сто долара и им ги подаде. Когато настигна Конър, му прошепна поверително:

— Пушката ще бъде във Вашингтон след четиридесет и осем часа.

— Не бих разчитал на това — промърмори Конър, когато се отправиха към залата за заминаващи.

— Знаеш ли всички стихотворения на Йейтс наизуст? — попита Стюарт.

— По-голямата част — призна Меги. — Но това е логично, тъй като ги препрочитам почти всяка вечер преди лягане.

— Скъпи, все още имаш какво да научиш за ирландците — отбеляза Тара. — Опитай се да си припомниш още някои думи.

Стюарт се замисли за миг. „Котловина“ изникна в ума му.

— „Котловина“ — триумфално изрече той.

— „През котловини и хълмове минавах“ — досети се веднага Меги.

— Да, така беше.

— Значи не към Холандия сме се насочили — констатира Тара.

— Престани да се шегуваш — закачливо я упрекна Стюарт.

Той отново се съсредоточи.

— „Приятели“ — каза колебливо.

— „Приятелите нови срещат се със старите“ — незабавно изрецитира Меги.

— Значи ще срещнем нов приятел в нова страна — опита се да обобщи Тара.

— Но кой? И къде? — запита Меги, докато самолетът продължаваше да лети в мрака.

Миг след като прочете спешното съобщение, Гутенбърг набра един телефонен номер в Далас. Когато Хардинг се обади, заместник-директорът на ЦРУ властно изрече:

— Опишете го!

— Висок е някъде над метър и осемдесет. Носеше шапка и не видях цвета на косата му.

— Възраст?

— Петдесет. Плюс, минус две години.

— Очи?

— Сини.

— Облекло?

— Спортно сако, панталони в цвят каки, синя риза, мокасини, без вратовръзка. Спортно-елегантен. Предположих, че е един от нашите, докато не забелязах, че е придружен от двама известни местни мафиоти. Той се правеше, че не ги забелязва. С него беше висок млад мъж — той не си отвори устата, но плати пушката в брой.

— Първият мъж съвсем ясно поиска именно тази модификация на пушката, нали?

— Да. Сигурен съм, че знаеше точно какво търси.

— Добре, приберете банкнотите — може би ще успеем да свалим отпечатыци от тях.

— Излишно е, върху тях няма да откриете негови отпечатыци — уверено заяви Хардинг. — Младият мъж плати, а един от мафиотите взе пушката и я изнесе от магазина.

— Явно не са посмели да рискуват, като я прекарат през митническия контрол на летището — отбеляза Гутенбърг. — Двамата

главорези трябва да са били куриери. С какво име се подписа той на формулярите?

— Грегъри Пек Редфорд.

— А какъв документ представи?

— Шофьорска книжка от Вирджиния. Адресът и датата на раждане съвпаднаха, когато проверихме осигурителния номер.

— Мой агент ще бъде при вас до един час. Изпратете ми по електронната поща всички подробности, които са ви известни за двамата мафиоти. Ще ми е нужен компютърен портрет на главния заподозрян.

— Няма да се наложи — категоричен бе Хардинг.

— Защо?

— Защото цялата продажба е заснета на видеолента.

Гутенбърг не можеше да види доволната усмивка на Хардинг, когато добави:

— Дори вие не бихте забелязали камерата в магазина.

Стюарт продължаваше да изцежда паметта си:

— „Ще открия“ — изговори той.

— „Ще открия тя къде отиде“ — цитира Меги с усмивка.

— Ще срещнем нов приятел, в нова страна, и татко ще ни открие — ведро разтълкува поезията Тара. — Не си ли спомняш още нещо?

— „Светът се срина...“

— „... и отново се съгражда“ — довърши Меги.

Мъжът, изтръгнал книгата от ръцете на Стюарт, се появи отново.

— Сега ме изслушайте много внимателно — нареди той, без да сяда и гледайки ги отвисоко. — На мен ми е все едно, но ако искате да оцелеете, трябва да следвате инструкциите ми дословно. Разбрано?

Стюарт се взря в очите на мъжа и изобщо не се усъмни, че му е съвсем безразлично какво ще стане с тях, важното беше да си свърши работата. Той кимна.

— Така — продължи мъжът. — Когато самолетът се приземи, отивате направо при конвейерната лента, взимате багажа си и преминавате през митницата и паспортния контрол, без да привличате вниманието на никого. Няма, повтарям, няма да ползвате дори тоалетните. Когато влезете в залата за пристигащи, ще бъдете

посрещнати от двама мъже. Те ще ви отведат до къщата, където ще останете известно време. Пак ще се срещнем с вас довечера. Ясно ли е?

— Да — отговори Стюарт за тримата.

— Ако някой от вас има глупостта да избяга или се опита да търси помощ, госпожа Фицджералд ще бъде убита веднага. Ако тъкмо тя е избягала, ще избира един от вас двамата. — Той погледна към Тара и Стюарт. — Това са условията, с които господин Фицджералд се съгласи.

— Не е възможно — започна Меги. — Конър никога не би...

— Смятам, госпожо Фицджералд, че за в бъдеще ще е по-разумно да позволите на господин Фарнам да говори от името на всички ви — обърна се към нея мъжът.

Меги искаше да го поправи, но Тара бързо я срита по глезена.

— Ще имате нужда от тези неща — съобщи мъжът и подаде на Стюарт три паспорта.

Младежът ги прегледа и подаде единия на Меги, а другия — на Тара. Мъжът се върна обратно в пилотската кабина.

Стюарт погледна третия паспорт — и той, както и останалите два, бе с американския орел на корицата отпред. Когато го отвори, видя снимката си над името Даниел Фарнам. Професия — университетски преподавател по право. Адрес — булевард „Марина“ 75, Сан Франциско, Калифорния. Показа го на Тара, която изглеждаше озадачена.

— Обичам да работя с професионалисти — промълви Стюарт. — И започвам да осъзнавам, че баща ти е един от най-добрите.

— Сигурен ли си, че не се сещаш за повече думи? — попита Меги.

— Да — отвърна Стюарт, но бързо се поправи. — Не, не, „анархия“.

Меги се усмихна:

— Сега зная къде отиваме.

Пътят от Далас до Вашингтон с кола бе дълъг. Дватама мъже, оставили Конър и Романов на летището, решиха да починат някъде, преди да продължат на следващия ден. Точно в девет вечерта, след като

бяха изминали шестстотин километра, те спряха пред един мотел в покрайнините на Мемфис.

Двама старши агенти на ЦРУ ги засякоха, докато паркираха БМВ-то. Докладваха на Гутенбърг четиридесет и пет минути по-късно.

— Настаниха се в „Мемфис Мериот“, стаи 107 и 108. В девет и тридесет и три поръчаха да им донесат вечеря. Сега са в стая 107 и гледат телевизия.

— Къде е пушката? — попита Гутенбърг.

— Тя е прикрепена с белезници към ръката на единия от мъжете — този в стая 108.

— Тогава ни трябват сервитьор и шперц — отбеляза Гутенбърг.

Малко след десет часа в стая 107 дойде сервитьор и подреди масата за вечеря. Отвори бутилка червено вино, сипа в двете чаши и сервира храната. Каза на гостите, че ще се върне след около четиридесет минути да прибере съдовете. Единият от тях го помоли да нареже пържолата му на малки парчета, защото може да си служи само с едната ръка. Сервитьорът любезно изпълни исканото.

— Добър апетит — пожела той и напусна стаята.

Отиде направо на паркинга и докладва на агента, който първо му благодари, а сетне прошепна нещо в ухото му. Сервитьорът кимна и получи петдесетдоларова банкнота.

— Очевидно не смее да я остави без надзор, дори докато се храни — каза другият агент, когато сервитьорът се отдалечи.

Сервитьорът се върна на паркинга няколко минути след полунощ и докладва, че двамата мъже са си легнали по стаите. Подаде им шперца и в замяна получи още петдесет долара. Той остана с усещането, че е свършил добра работа. Но, естествено, не можеше да знае, че мъжът от стая 107 пази ключа за белезниците, за да е сигурен, че никой няма да се опита да открадне кожения калъф от партньора му, докато спи.

Когато гостът от стая 107 се събуди на другата сутрин, той се почувства необичайно сънен. Погледна часовника си и се изненада колко късно е. Побърза да обуе джинсите си и се втурна през свързващата врата към съседната стая да събуди партньора си. Замръзна на място, падна на колене и започна да повръща. На килима в локва кръв лежеше отрязана ръка.

Когато слязоха от самолета в Кейптаун, Стюарт усети, че двама мъже ги наблюдават. Служителят от паспортния контрол удари печати на паспортите и те се насочиха към мястото за получаване на багажа. Само след няколко минути чантите и куфарите започнаха да излизат по конвейерната лента. Меги се изненада, когато видя два от старите си куфари. Стюарт започна да свиква с начина, по който Конър Фицджералд действаше.

Щом взеха багажа си, Стюарт подреди куфарите в количка и се отправиха към зеления коридор на митническия контрол. Двамата мъже ги следваха отблизо.

Докато Стюарт буташе количката през митницата, един служител го спря, посочи червения куфар и помоли собственикът да го занесе за проверка. Стюарт помогна на Меги да го вдигне, а двамата мъже, които вървяха по петите им, неохотно ги последваха. Когато Стюарт и Меги преминаха през плъзгащите се врати, мъжете спряха на няколко метра от изхода. Всеки път щом вратите се отвореха, те надничаха вътре. Миг по-късно други двама се присъединиха към тях.

— Бихте ли отворили куфара, госпожо — помоли я митничарят.

Меги отключи ключалките и се усмихна на бъркотията, която цареше вътре. Само един човек можеше така да нахвърля нещата. Митничарят порови из дрехите ѝ известно време и накрая се спря на чантичката с тоалетните принадлежности. Дръпна ципа и извади малко целофанено пликче, в което имаше бял прах.

— Но това не беше... — започна Меги, но Стюарт я възпря.

— Опасявам се, че ще трябва да ви претърсим, госпожо — каза митничарят. — При тези обстоятелства вероятно дъщеря ви ще иска да ви придружи.

Стюарт се учуди откъде митничарят знаеше, че Тара е дъщеря на Меги. Явно не допускаше, че той ѝ е син.

— Вие тримата, бихте ли ме последвали — разпореди се митничарят. — Моля вземете куфара и останалия багаж.

Той вдигна подвижния плот на гишето и ги придружи през врата, която водеше в малка стая с маса и два стола.

— Един от колегите ми ще дойде след минута — уведоми ги той, след което затвори вратата и те чува как ключът се превърта.

— Какво става? — попита Меги. — Тази чанта не беше...

— Мисля, че скоро ще открием — предположи Стюарт.

Втора врата в далечния край на стаята се отвори и един висок, добре сложен мъж, напълно плешив, макар да нямаше повече от петдесет, влетя вътре. Носеше сини джинси и червен пуловер и определено не беше митничар. Той тръгна право към Меги, хвана дясната ѝ ръка и я целуна.

— Казвам се Карл Койтър — изрече той с южноафрикански акцент. — За мен е голяма чест, госпожо Фицджералд. От години искам да се запозная с жената, която е била достатъчно смела да се омъжи за Конър Фицджералд. Той ми се обади вчера следобед и ме помоли да ви предам, че е жив.

Меги искаше да каже нещо, но човекът не млъкваше.

— Естествено аз знам много повече за вас, отколкото вие — за мен, но за нещастие, обстоятелствата не ни позволяват да поправим този пропуск сега. — Той се усмихна на Тара и Стюарт и леко им кимна. — Бъдете така добри да ме последвате.

Обърна се и забута количката към вратата.

— „Приятелите нови със старите се срещат“ — прошепна Меги.

Стюарт се усмихна.

Южноафриканецът ги поведе през стръмна рампа по тъмен празен коридор. Меги бързо го настигна и започна да го разпитва за телефонния разговор с Конър. В края на тунела те се изкачиха по друга рампа и излязоха в противоположния край на летището. Койтър ги преведе през изхода, където ги провериха съвсем повърхностно. След още един дълъг преход те пристигнаха в празната зала за заминаващи, където Койтър подаде три билета на служителя и получи три бордови карти за полета на „Куонтас“ до Сидни, който мистериозно бе задържан с петнадесет минути.

— Как бихме могли да ви се отблагодарим? — попита Меги.

Койтър взе ръката ѝ и отново я целуна.

— Госпожо — отвърна той, — по цял свят ще откриете хора, които не биха могли да се отплатят на Конър Фицджералд.

Двамата гледаха в екрана. Никой не проговори, докато двадесет и пет минутният видеозапис не свърши.

— Възможно ли е това? — тихо запита Декстър.

— Да, ако по някакъв начин са си разменили местата в затвора — промълви Гутенбърг.

Декстър помълча известно време, преди да изрече:

— Той е бил готов да пожертва живота си, иначе не би го направил.

Гутенбърг кимна.

— А кой е мъжът, който е платил пушката?

— Алексей Романов — синът на Царя и номер две в руската мафия. Един от агентите ни го е забелязал на летището във Франкфурт и подозираме, че Фицджералд и той сега работят заедно.

— Значи мафията го е измъкнала от затвора — отбеляза Декстър.
— Но ако му трябва „Ремингтон 700“, кой ще бъде мишената му?

— Президентът — отвърна Гутенбърг.

— Може би си прав — измърмори Декстър. — Но точно кой президент?

26.

Президентът на САЩ и държавният секретар бяха сред седемдесетте и две официални лица, наредени в редица на пистата, когато руският военен самолет „Илюшин 62“ се приземи в базата „Ендрюс“, близо до Вашингтон. Червената пътека вече бе разстлана, подиумът с дузина микрофони бе на място и широката удобна стълба бе изтеглена на пистата, точно където самолетът щеше да спре.

Когато мощната машина застана неподвижна, Том Лоурънс вдигна ръка да засенчи очи от яркото утринно слънце. Вратата се отвори от висока, стройна стюардеса. Миг след това до нея се появи нисък, широкоплещест мъж. Лоурънс знаеше, че Жеримски е висок само метър и шестдесет и пет, но високата стюардеса подчертаваше ниския му ръст. Лоурънс се съмняваше, че толкова дребен човек би успял да стане президент на САЩ.

Докато Жеримски бавно слизаше по стъпалата, фоторепортерите започнаха да снимат бясно. Зад тях камерите на всички телевизионни компании се фокусираха върху мъжа, който щеше да е номер едно в световните новини през следващите четири дни.

Американският завеждащ на протокола пристъпи напред, за да представи двамата президенти и Лоурънс сърдечно се ръкува с гостата си.

— Добре дошли в САЩ, господин президент.

— Благодаря, Том — отвърна Жеримски, обърквайки го веднага. Лоурънс се обърна да представи държавния секретар.

— Приятно ми е да се запознаем, Лари — поздрави го Жеримски.

Руският президент изглеждаше все така обезоръжаващо любезен и приятелски настроен при представянето на другите официални лица — министъра на отбраната, министъра на търговията, съветника по националната сигурност. Когато стигна до края на редицата, Лоурънс докосна лакътя му и го поведе към подиума. Щом прекосиха пистата, американският президент се наведе и му прошепна:

— Ще кажа само няколко приветствени думи, а после вероятно вие ще пожелаете да отговорите, господин президент.

— Моля ви, наричайте ме Виктор — настоя Жеримски.

Лоурънс се качи на подиума, извади лист хартия от вътрешния си джоб и го постави на катедрата.

— Господин президент! — започна той, но сетне, обръщайки се, се усмихна и рече: — Виктор, най-напред искам да ви поздравя с добре дошъл в Америка. Днес се открива нова ера в отношенията между нашите две велики страни. Вашата визита в САЩ е предвестник на...

Конър седеше пред трите телевизионни екрана и наблюдаваше церемонията, пряко предавана от главните телевизионни станции. Тази нощ щеше да гледа записите отново и отново. Охраната бе многобройна, отколкото бе очаквал. Тайните служби, изглежда, бяха вдигнали на крак цяла дивизия да пази двамата президенти, но нямаше следа ни от Гутенбърг, ни от други агенти на ЦРУ. Конър подозираше, че тайните служби все още не знаят, че един потенциален убиец е на свобода.

Той съвсем не се изненада, че пушката, купена в Далас, не стигна до местоназначението си. Двамата мафиоти бяха направили всичко възможно, за да облекчат задачата на ЦРУ, само дето не се бяха обадили на секретния телефонен номер на управлението. Ако беше заместник-директор, Конър би им позволил да отнесат пушката, за да го отведат до човека, който ще я използва. Очевидно Гутенбърг бе решил, че отстраняването на оръжието е по-важно. Навярно бе прав. Конър не би рискувал отново да купува пушка. Трябваше да измисли нов, алтернативен план.

След епизода в „Мемфис Мериот“ стана ясно, че Алексей Романов няма желание да поема вина, ако нещо се обърка, така че сега Конър имаше пълен контрол върху цялата подготовка на убийството. Тези, които го следяха, спазваха почтителна дистанция, макар никога да не го изпускаха от погледа си — в противен случай тази сутрин щеше да е във военновъздушната база „Ендрюс“. Въпреки че можеше лесно да се отърве от тях, Конър беше потресен от отношението им към провала, когато научи, че далаския мафиотски бос бе отсякъл ръката на останалия жив от мъжете, пренасящи пушката, така че да не повтори грешката си.

Президентът завърши словото си и получи аплодисменти, които прозвучаха вяло в голямото открито пространство. Той отстъпи в страни, за да даде възможност на Жеримски да говори, но когато руският президент зае мястото му се оказа, че трибуната е твърде висока и той не се вижда зад микрофоните. Конър бе уверен, че пресата ще напомня на Лоурънс през следващите четири дни грешката трибуната да бъде съобразена само с неговия висок ръст. Вероятно Жеримски щеше да реши, че това е направено тенденциозно. Чудеше се чия ли глава ще падне по-късно същия ден.

Да застреляш висок мъж е много по-лесно, отколкото дребен, с ръст само един и шестдесет и пет, размишляваше Конър. Оглеждаше агентите, определени да пазят Жеримски по време на визитата му. Той познаваше четирима, но знаеше, че и останалите не се отличават от тях по професионализъм. Можеха да уцелят мъж от триста стъпки и да обезоръжат нападател с един удар. Конър знаеше, че зад черните слънчеви очила очите им безспир оглеждат наоколо.

Макар Жеримски да бе полускрит за хората, които стояха на пистата, думите му можеха да бъдат чути ясно. Конър бе озадачен, когато откри, че грубиянският заплашителен маниер, който използваше в Москва и Санкт Петербург, бе заменен от далеч по-примирителен тон. Той благодари на „Том“ за топлия прием и обяви увереността си, че посещението му ще се окаже плодотворно за двете нации.

Конър не вярваше, че Лоурънс би се заблудил от външния показ на топлота. Едва ли точно сега и тъкмо тук руският президент би позволил на американците да открият истинските му намерения.

Докато Жеримски продължаваше да чете речта си, Конър прегледа четиридневния маршрут, подготвен от Белия дом и публикуван минута по минута във „Вашингтон Поуст“. От дългогодишния си опит знаеше, че дори много добре планирани, подобни програми рядко успяваха да спазват първоначалните графици. Трябваше да допусне, че може да се случи нещо неочаквано — и той трябваше да направи всичко възможно това да не стане в момента, в който той се прицелва.

От базата „Ендрюс“ двамата президенти щяха да отлетят с хеликоптер до Белия дом, там щяха да проведат частен разговор, който да продължат по време на обяда. След това Жеримски щеше да посети

руското посолство, преди отново да се върне в Белия дом същата вечер за официалния прием в негова чест.

На следващата сутрин щеше да замине за Ню Йорк да държи реч пред ООН. Предвиден бе обяд с държавния секретар и посещение в музея „Метрополитън“ следобед. Конър се изсмя на глас, когато сутринта прочете в рубриката „Стил“ на „Поуст“, че Том Лоурънс бил осведомен за голямата любов на госта си към изкуството. Пишеха, че по време на президентската си кампания Жеримски е намерил време да посети не само Большой театър, но и музея „Пушкин“ и Ермитажа.

В четвъртък вечерта руският президент се връщаше във Вашингтон и щеше да има време колкото да отскочи до посолството, за да облече фрак преди спектакъла „Лебедово езеро“ — изпълнение на Вашингтонския балет в Центъра „Кенеди“. В „Поуст“ тактично напомняха на читателите, че половината от кордебалета са руски емигранти.

В петък сутринта се предвиждаха продължителни разговори в Белия дом, последвани от обяд в Държавния департамент. Следобед Жеримски щеше да изнесе реч на общата сесия на Конгреса, която щеше да е кулминацията в четиридневната му визита. Лоурънс се надяваше законодателите да се убедят, че руският лидер е мирен човек, и да се съгласят да подкрепят законопроекта за разоръжаването. Уводна статия в „Ню Йорк Таймс“ предупреждаваше, че по този повод Жеримски може да изложи защитната стратегия на Русия за следващото десетилетие. Специалният кореспондент на вестника се бе свързал с пресцентъра на руското посолство, но бе лаконично информиран, че речта няма да се раздава предварително.

Вечерта Жеримски щеше да е почетен гост на Руско-американския бизнесцентър. Копия от речта, която щеше да произнесе, вече бяха разпространени без никакви задръжки от страна на посолството. Конър я бе прочел и знаеше, че никой уважаващ себе си журналист не би си дал труда да отпечата и дума от нея.

В събота Жеримски и Том Лоурънс щяха да отидат до стадион „Куке“ в Мериленд, за да гледат футболния мач между вашингтонския „Редскинс“ и „Грийн Бей Пакърс“ — отборът, който Лоурънс, избран на времето за сенатор от Уисконсин, бе поддържал през целия си живот.

Вечерта Жеримски щеше да е домакин на вечерята в руското посолство, за да върне гостоприемството на онези, чийто гост бе по време на визитата си.

На следващата сутрин той щеше да отлети обратно за Москва. Естествено, само ако Конър не успееше да изпълни договора си.

Девет места за срещи, девет възможности, които Конър трябваше да обмисли. Но той вече бе отхвърлил седем от тях, преди самолетът на Жеримски да докосне земята. От останалите две, банкетът в събота изглеждаше най-обещаващ, особено след като научи от Романов, че мафията има концесия за обслужване на всички приеми, провеждани в руското посолство.

Слаби ръкопляскания върнаха Конър обратно към действителността, към церемонията по посрещането. Някои от хората на пистата не успяха да разберат, че Жеримски е завършил речта си, докато той не слезе от трибуната, така че приемът, който получи, не бе толкова ентусиазиран, колкото се бе надявал Лоурънс.

Двамата лидери тръгнаха по пистата към очакващия ги хеликоптер. Обикновено руски президент не би трябвало да лети с американски военен хеликоптер, но Жеримски бе отхвърлил всички възражения, заявявайки на съветниците си, че целта му е при всяка подходяща възможност Лоурънс да остане с погрешно впечатление. Преди да се качат вътре, те махнаха на посрещачите. Миг по-късно хеликоптерът се издигна, задържа се над земята за няколко секунди и се отдалечи. Жените, които за първи път присъстваха на подобна церемония, се чудеха дали да държат шапките или полите си.

След седем минути военният хеликоптер щеше да се приземи на южната морава пред Белия дом, където двамата президенти щяха да бъдат посрещнати от Анди Лойд и висшите чиновници на президентството.

Конър изключи трите телевизора, пренави лентата и започна да обмисля алтернативите. Вече бе решил да не ходи в Ню Йорк. Сградите на Обединените нации и „Метрополитън“ не предлагаха никаква възможност за бягство. Знаеше, че служителите в тайните служби бяха обучени да забелязват всеки, който се появява на повече от едно място по време на визита като тази. Не се изключваха нито журналистите, нито телевизионните екипи. В допълнение, поне три

хиляди от най-добрите нюйоркски агенти щяха да пазят Жеримски по време на посещението му.

Конър реши да използва времето, докато Жеримски отсъства от Вашингтон, за да провери двете най-обещаващи възможности. Мафията вече бе уредила да бъде включен в обслужващия персонал на приема в руското посолство. Този следобед възнамеряваше да отиде там, за да научи подробности за банкета в събота. Посланикът бе дал ясно да се разбере, че иска той да стане събитие, което да запомнят и двамата президенти.

Конър погледна часовника си, облече палтото и слезе по стълбите. БМВ-то го чакаше. Той седна на задната седалка.

— Към стадион „Куке“ — бе всичко, което каза.

Пътуваха в мълчание, шофьорът караше в централното платно.

Когато един транспортър, натоварен с нови коли, мина край тях, Конър си помисли за Меги и се усмихна. Бе разговарял с Карл Койтър по-рано тази сутрин и разбра, че и трите кенгура са в безопасност в торбичките си.

— Впрочем мафията смята, че те направо са били върнати в Америка — бе му съобщил Койтър.

— Как успя да научиш това? — попита Конър.

— Опитали са се да подкупят митничар. Той взел парите и съобщил, че хората, които го интересуват, са заловени да пренасят наркотици и са „върнати обратно до мястото, откъдето са взели самолета“.

— Смяташ ли, че ще повярват?

— О, да — увери го Койтър. — Взели са им доста пари за тази информация.

Конър се изсмя.

— Винаги ще ти бъда задължен, Карл. Кажи ми, моля те, как да ти се отплатя.

— Няма да се наложи, приятелю — бе отвърнал Койтър. — Просто с нетърпение очаквам пак да се срещна с жена ти при по-добри обстоятелства.

Пазачите на Конър не бяха споменали нищо за изчезването на Меги, така че не можеше да е сигурен дали са твърде горди, за да си признаят, че са изпуснали нея, Стюарт и Тара, или все още се надяват да ги хванат, преди той да разбере нещо. Вероятно се страхуваха, че

той няма да изпълни задачата, ако знае, че съпругата и дъщеря му вече не са в ръцете им. Но Конър изобщо не се съмняваше, че ако се провали и не изпълни договора, Алексей Романов в края на краищата щеше да открие Меги и да я убие, а ако не Меги, то с положителност Тара. Болченков го бе предупредил, че докато не бъде изпълнен договорът по един или друг начин, Романов няма да се върне в родината си.

Когато колата се носеше по околоръстното шосе, Конър се сети за Джоан, чието единствено престъпление бе, че е била негова секретарка. Сви юмруци и му се доця сделката с мафията да се отнасяше до Декстър и заместника ѝ. Това бе задача, която охотно би изпълнил.

БМВ-то излезе от Вашингтон и Конър се облегна, размишлявайки какво още трябва да подготви. Щеше да обиколи стадиона няколко пъти, да провери всеки изход, преди да реши дали да влезе в него.

Хеликоптерът бавно се приземи на южната морава. Двамата президенти слязоха. Посрещнаха ги със сърдечни ръкопляскания шестстотинте членове на персонала в Белия дом.

Когато Лоурънс представи Жеримски на Лойд, той забеляза, че Анди изглежда разтревожен. Двамата лидери прекараха необичайно дълго време, позирайки за фотографите, преди да се оттеглят в Овалния кабинет заедно с техните съветници. Необходимо бе да се потвърдят темите, по които щяха да разговарят на следващите срещи. Жеримски не възрази за графика, който Анди бе подготвил, и изглеждаше спокоен относно въпросите, предвидени за обсъждане.

По време на почивката за обяд Лоурънс придоби усещането, че предварителните разговори са протекли добре. В трапезарията Лоурънс разказа известен анекдот за президента Кенеди, който вечеряйки в същата стая с осем нобелови лауреати, отбелязал, че това е най-голямото струпване на интелект, откакто Джеферсън е вечерял на същото място сам. Лари Харингтън се засмя лоялно, въпреки че бе чувал президента да разказва тази история поне десетина пъти. Анди Лойд дори не направи опит да се усмихне.

След обяда Лоурънс придружи Жеримски до лимузината му, която го очакваше пред дипломатическия вход. Веднага щом и последната кола от автоколоната изчезна от погледа им — и този път Жеримски бе настоял да има една кола повече от предишните руски президенти — Лоурънс бързо се върна в Овалния кабинет. Анди Лойд стоеше до бюрото му с мрачно изражение на лицето.

— Смятам, че мина по-добре, отколкото очаквахме — коментира президентът.

— Може би — колебливо отвърна Лойд. — Въпреки че не мога да повярвам, че този човек е склонен да каже истината дори пред себе си. Доста лесно се съгласяваше с всичко, което никак не ми харесва. Имам чувството, че ни изигра.

— Затова ли по време на обяда бе толкова необщителен?

— Не. Смятам, че имаме доста по-голям проблем за разрешаване — заяви Лойд. — Видяхте ли последния доклад на Декстър? Оставих го вчера на бюрото ви.

— Не, не съм — отвърна президентът. — Прекарах по-голямата част от деня в разговори с Лари Харингтън в Държавния департамент.

Той отвори папката с емблемата на ЦРУ и започна да чете.

Три пъти възкликна: „Проклятие!“, преди да стигне до втората страница. Когато прочете и последния ред, лицето му пребледня. Вдигна поглед към най-стария си приятел:

— Предполагах, че Джаксън работи за нас.

— Така е, господин президент.

— Тогава как може Декстър да твърди, че той е извършил убийството в Колумбия, че после е заминал за Санкт Петербург с намерението да убие Жеримски?

— По този начин тя иска да се разграничи от всички тези събития и оставя на нас да обясним най-напред защо сме наели Джаксън. Досега сигурно е напълнила цяла стая с папки, с чиято помощ да докаже, че Джаксън е убил Гусман, както и всичко останало, в което иска да убеди света, че той е сторил. Само погледнете тези снимки, които ни предоставя. Джаксън е в някакъв бар в Богота и подава пари на шефа на полицията. Това, което не е отразено в информацията й, е, че тази среща се е състояла почти две седмици след убийството. Никога не забравяйте, сър, че ЦРУ са ненадминати, когато се налага да прикрият своите действия.

— Не за това се тревожа — възрази президентът. — Какво ще кажеш за твърдението на Декстър, че Джаксън се е върнал в САЩ и работи за руската мафия?

— Много е удобно, нали? — възкликна Лойд. — Ако нещо се случи по време на посещението на Жеримски, тя вече е подготвила човек, който да поеме удара.

— Тогава как ще обясниш факта, че Джаксън е бил снет от охранителна камера в Далас преди няколко дни, когато купувал пушка, почти идентична с тази, която са използвали за убийството на Гусман?

— Много просто — изрече Лойд. — Когато веднъж осъзнаеш, че това всъщност не е Джаксън, всичко си идва на мястото.

— Ако не е Джаксън, тогава кой по дяволите е този?

— Конър Фицджералд — тихо отвърна Лойд.

— Но ти ми каза, че Фицджералд е бил арестуван и обесен в Санкт Петербург. Ние дори обсъждахме как да го измъкнем.

— Зная, сър, но това беше изключено след избирането на Жеримски за президент. Освен...

— Освен какво?

— Освен ако Джаксън не е заел мястото му.

— Защо, за бога, би направил такова нещо?

— Спомняте ли си, че Фицджералд е спасил живота на Джаксън във Виетнам. Когато Фицджералд се върна от войната, Джаксън го внедри в ЦРУ. През следващите двадесет и осем години той служи на ЦРУ и си спечели репутация на уважаван офицер. Сетне, за една нощ, той изчезва и името му е заличено в техните архиви. Секретарката му, Джоан Бенет, работила с него в продължение на деветнадесет години, неочаквано загива в мистериозна катастрофа с кола, когато е на път към съпругата на Фицджералд. После съпругата и дъщеря му също тайнствено изчезват. Междувременно мъжът, на когото възлагаме задача да открие какво се е случило, е обвинен в убийство и в измама на най-близкия си приятел. Но колкото и внимателно да търсим в докладите на Декстър, няма да открием нито една справка за Конър Фицджералд.

— Откъде знаеш всичко това, Анди? — попита Лоурънс.

— От Джаксън, той ми се обади от Санкт Петербург, когато Фицджералд бе арестуван.

— Имаш ли запис на този разговор?

— Да, сър.

— Проклятие — повтори Лоурънс. — Пред Декстър Дж. Едгар Хувър изглежда като невинно девойче.

— Ако допуснем, че Джаксън е бил обесен в Русия, излиза, че в Далас е бил Фицджералд. Купил е пушка, с която сигурно отново ще извърши убийство.

— Този път аз ли съм целта му? — тихо попита Лоурънс.

— Не вярвам, господин президент. Това е единственото, в което мога да се съглася с Декстър. Мисля, че все още целта е Жеримски.

— Мили боже! — възкликна Лоурънс, отпусайки се на стола. — Но защо честен човек, с добра репутация и семейство като на Фицджералд, ще се замеси в подобна мисия? Просто няма логика.

— Напротив, има, ако мъжът вярва, че заповедта да убие Жеримски идва направо от вас.

Жеримски закъсняваше, когато самолетът му отлетя от Ню Йорк към Вашингтон, но той бе в добро настроение. Речта му пред ООН бе посрещната добре, а обядът с генералния секретар бе описан в комюникето, издадено от секретариата, като „продуктивен“.

По време на посещението си в „Метрополитън“ този следобед, Жеримски не само можа да спомене руски художник, който бе правил изложби в една от горните галерии, но когато излезе от музея, той изостави маршрута си и за ужас на тайните служби се разходи по Пето авеню, като се здрависваше с хората, тръгнали да пазаруват за Коледа.

Жеримски бе изостанал с час от програмата, когато самолетът му се приземи във Вашингтон. Трябваше да се преоблече във фрака на задната седалка на лимузината, така че да не задържи представлението на „Лебедово езеро“ в Центъра „Кенеди“ с повече от петнадесет минути. След като балетът завърши, той се върна в руското посолство, за да прекара втората си нощ там.

Докато Жеримски си легна да спи, Конър остана буден. Рядко спеше повече от няколко минути, когато обмисляше операция. Бе изругал гласно, когато гледа ранните вечерни новини, показващи разходката на президента по Пето авеню. Това му напомни, че винаги

трябва да е готов за неочаквани действия. От някой апартамент на Пето авеню Жеримски би бил лесна мишена, а тълпата бе толкова многобройна и неконтролируема, че щеше да изчезне за миг.

Той отхвърли Ню Йорк от мислите си. Имаше само две сериозни възможности, които да обмисля.

При първата съществуваше проблемът, че не разполагаше с пушката, с която боравеше най-лесно. Затова пък при тази голяма тълпа бягството би било много по-лесно.

При втората, ако Романов му доставеше друг „Ремингтон 700“ до събота сутринта и му гарантираше отстъплението, също имаше големи шансове. От друга страна, не бяха ли шансовете твърде големи?

Започна да пише списъци с преимуществата и недостатъците на всяко от двете места. Към два часа сутринта, изтощен, той осъзна, че трябва да ги посети още веднъж, преди да вземе окончателно решение.

Но дори тогава той нямаше намерение да осведоми Романов кое от двете е избрал.

Пъг Уошър бе от хората, които са експерти само в една област. В случая той знаеше всичко за вашингтонския „Редскинс“. Пъг работеше за този отбор от петдесет години. Бе започнал петнадесетгодишен, като момче за всичко на терена. Тогава отборът все още играеше на стадиона „Грифин“. В началото на спортната си кариера носеше вода на играчите, а по-късно стана масажист на отбора. Бе се превърнал в довереник на поколения играчи от „Редскинс“.

Годината, преди да се пенсионира през 1997, Пъг работеше заедно с предприемача, който строеше новия стадион „Джак Кент Куке“. Задачата му не бе лека, трябваше да се увери, че привържениците и играчите на „Редскинс“ ще получат всички възможни удобства.

На церемонията по откриването главният архитект каза пред събралото се множество, че завинаги ще бъде задължен на Пъг за помощта, която бе оказал при построяването на новия стадион. По време на заключителната си реч Джон Кент Куке, президентът на „Редскинс“, обяви, че Пъг ще бъде увековечен в залата на славата — отличие, запазено само за най-известните играчи. Пъг сподели пред журналистите, че не се е надявал да му окажат подобна голяма чест. Въпреки пенсионирането си, той не изпускаше мач на любимия си отбор — на техен или чужд терен.

Конър успя да се свърже с Пъг при второто позвъняване в малкия му апартамент в Арлингтън, Вирджиния. Обясни на възрастния мъж, че му е възложено да напише статия в „Спортс илюстрийтид“ за новия стадион и значението му за отбора. В отговор бе залят от поток думи.

— Вероятно ще можете да ми отделите час-два, за да ме разведете из стадиона — предложи Конър.

Монологът на Пъг секна. Той замълча, докато Конър не му предложи хонорар от сто долара. Вече бе проучил, че таксата на Пъг за подобна обиколка е петдесет долара. Уговориха се да се срещнат в единадесет на следващата сутрин.

Когато Конър дойде минута преди назначения час, Пъг го поведе към стадиона с вида на собственик на отбора. През следващите три часа той разказа цялата история на „Редскинс“ и отговори на всички въпроси на Конър — защо стадиона не е бил завършен навреме, каква ще е церемонията по откриването и дали се разкриват временни работни места в деня на мача. Конър научи, че компанията „Сони“ е направила най-големия видеоекран в света, наречен Джъмбо Трон, специално изработен за стадиона и че първият ред е издигнат на три метра над игрището, така че запалняковците да могат да виждат терена добре, независимо от телевизионните камери.

Конър бе почитател на „Редскинс“ от тридесет години и вече знаеше, че всички билети за сезона отдавна са продадени и че съществува списък от петдесет хиляди чакащи за билет. Знаеше също, че самият той е един от тях. Беше наясно, че „Вашингтон Поуст“ продаваше двадесет и пет хиляди бройки повече от обикновения си тираж, когато „Редскинс“ победят. Но не знаеше, че има над четиридесет и пет километра отоплителни тръби под игрището и че местният оркестър ще изсвири националните химни на Русия и САЩ преди утрешния мач. Повечето от информацията не представляваше интерес за Конър, но въпреки това той задаваше въпроси на всеки няколко минути.

Докато обикаляха из стадиона, Конър успя да забележи предохранителните мерки, предприети от Белия дом. Магнитомерите, през които посетителите трябваше да преминат и които откриваха всичко, което можеше да бъде използвано като оръжие, вече бяха поставени на местата им. Колкото повече се приближаваха към централната ложа, откъдето двамата президенти щяха да наблюдават мача, толкова повече ставаха проверките.

Пъг се ядоса, когато агент от тайните служби ги спря при входа към ложите за високопоставени лица. Обясни на висок глас, че присъства в залата на славата и че ще е сред гостите, които ще посрещнат президентите на следващия ден, но агентът отказа да ги пусне без пропуск. Конър се опита да успокои ядосания Пъг с думите, че това не е толкова важно.

Когато се отдалечиха, Пъг измърмори:

— Приличам ли на някой, който би убил президента?

Преди да се разделят в два часа, Конър подаде на екскурзовода си сто и двадесет долара. Възрастният мъж му бе разказал за последните три часа повече, отколкото тайните служби биха научили за цял живот. Можеше да му даде дори двеста, но така би събудил известни съмнения у Пъг.

Конър погледна часовника си и установи, че е закъснял с няколко минути за срещата с Алексей Романов в руското посолство. Докато се отдалечаваше с кола от стадиона, той пусна радиото, настройвайки го на G-SPAN — станция, която рядко слушаше.

Коментаторът описваше атмосферата в заседателната зала на Конгреса, докато членовете му очакваха руския президент да пристигне. Никой нямаше представа какво ще каже Жеримски, тъй като представителите на пресата не разполагаха с копие на речта му.

Пет минути преди обявеното време Жеримски влезе в залата, придружен от свитата си.

— Всички присъстващи се изправят — обяви коментаторът, — за да поздравят с ръкопляскания госта от Русия.

Жеримски се усмихваше и махаше с ръка, докато вървеше по пътеката между редовете към трибуната. Подаваше ръка на близкостоящите, аплодисментите бяха по-скоро сърдечни, отколкото възторжени.

Когато Жеримски стигна до подиума, той внимателно постави листовете хартия на трибуната, извади калъфа с очилата си и си ги сложи. Наблюдателите от Кремъл веднага разбраха, че речта ще бъде предадена дума по дума по предварително подготвения текст и че няма да има от онези груби забележки, с които Жеримски се бе прославил по време на предизборната кампания.

Членовете на Конгреса, на Върховния съд и дипломатическият корпус заеха местата си, без да имат представа за бомбата, която президентът щеше да хвърли.

— Господин председател на конгреса, господин вицепрезидент, господин председател на Върховния съд — започна Жеримски. — Искам да ви изкажа благодарността си, както и тази на моя народ, за гостоприемството, което ми оказахте по време на тази моя първа визита в САЩ. Искам да ви уверя, че с нетърпение ще очаквам отново

да ви посетя. — Тук Титов бе написал в полето „Пауза“ и с право, защото думите му бяха последвани от ръкопляскания.

По-нататък Жеримски се спря на някои бележити факти и постижения от американската история, напомняйки на слушателите, че през този век двете нации са воювали три пъти срещу общ враг. Продължи да описва „чудесните отношения, на които се радват двете страни“. Лоурънс, който гледаше речта заедно с Анди Лойд по телевизора в Овалния кабинет, се поуспокои. След още няколко минути дори си позволи да се усмихне.

Усмивката му се стопи, когато Жеримски изрече следващите седемдесет и три думи от речта си.

— Аз съм последният човек на Земята, който би искал нашите две страни да бъдат замесени в още една безсмислена война. — Жеримски направи пауза. — Особено ако не сме от една и съща страна на барикадата.

Той вдигна поглед и се усмихна към слушателите, въпреки че никой от присъстващите не намери бележката му за забавна.

— Ще ми се подобно бедствие никога да не се случи. Русия трябва да остане силна, същото се отнася и за САЩ, за да имат и двете страни еднаква тежест на масата за конференции.

В Овалния кабинет Лоурънс наблюдаваше как телевизионните камери отразяват сериозните лица на членовете на двете камари и разбра, че Жеримски за четиридесет минути ще унищожи всички шансове неговият законопроект за намаляване на въоръжението да се превърне в закон.

Останалата част от речта на Жеримски бе изслушана в пълна тишина. Когато той слезе от подиума, вече нямаше приятелски протегнати ръце, а ръкоплясканията бяха доста хладни.

Докато бялото БМВ пътуваше по „Уисконсин авеню“, Конър изключи радиото. Когато пристигна пред руското посолство, един от хората на Романов го преведе през охраната.

Конър влизаше в бялото мраморно фоайе за втори път през последните три дни. Разбра какво бе имал предвид Романов, когато му каза, че мерките за сигурност са занижени.

— Все пак, кой би решил да убива президента на Русия в собственото му посолство? — бе отбелязал той с усмивка.

Конър бе отвърнал:

— Изглежда ти ръководиш посолството.

— Така е, след като превеждам достатъчно голяма сума в швейцарска банка на името на посланика, за да е сигурен, че никога няма да се върне в родината си.

Тръгнаха по дълъг мраморен коридор. Романов продължаваше да се държи така, сякаш си е у дома, дори отключи кабинета на посланика и влезе вътре.

В богато обзаведената стая Конър с изненада видя „Ремингтън 700“ на бюрото на посланика. Той взе пушката и я разгледа внимателно. Щеше да попита Романов как се е добрал до нея, но си даде сметка, че няма шанс да му каже истината.

Конър помириса приклада и провери дали оръжието е заредено. В патронника имаше само един куршум. Той повдигна вежди и погледна Романов.

— Предполагам, че от такова разстояние ще ти е необходим само един куршум — каза руснакът.

Той поведе Конър към другия край на кабинета и дръпна завесата, прикриваща личния асансьор на посланика. Те влязоха в кабината, затвориха вратата и бавно се понесоха нагоре към галерията над балната зала на втория етаж.

Конър провери всеки сантиметър от галерията няколко пъти, сетне се промъкна зад статуята на Ленин. Погледна през процепа образуван от сгънатата му ръка, за да фиксира още веднъж точката, от която Жеримски щеше да произнесе прощалната си реч. Искаше да се увери, че ще може да го вижда, без да бъде забелязан. Мислеше си колко лесно изглежда всичко, докато Романов го придружи обратно до асансьора.

— Трябва да дойдеш няколко часа по-рано и да работиш с Обслужващия персонал преди започването на банкета — каза Романов.

— Защо?

— Не искаме никой да те заподозре, когато изчезнеш точно преди Жеримски да започне словото си.

Романов погледна часовника си.

— По-добре да те върна в хотела. Жеримски скоро ще се върне.

Конър кимна. Отправиха се към страничния вход. Когато седнаха на задната седалка на БМВ-то, Конър каза:

— Ще ти се обадя, когато реша кое място съм избрал.

Романов видимо се изненада, но не каза нищо.

Конър се прибра от посолството минути преди Жеримски да се върне от Капитолия. Той пусна радиото навреме, за да чуе ранните новини: „Сенаторите и конгресмените се надпреварваха кой пръв да излезе на трибуната и да увери колегите си, че след речта на президента Жеримски, няма да гласува за законопроекта за намаляване на ядреното, биологичното, химическото и конвенционалното въоръжение“.

В Овалния кабинет Том Лоурънс гледаше репортера от CNN да говори от прес галерията в Сената:

— От Белия дом все още няма изявление — казваше той, — а президентът...

Том Лоурънс изгаси телевизора.

— И не се надявай на такова — ядосано изрече той към тъмния екран.

Обърна се към Лойд.

— Анди, не съм сигурен, че бих могъл да седна до този човек утре в четири следобед, да не говорим как бих издържал прощалната му реч вечерта.

Лойд не каза нищо.

— Очаквам с нетърпение да седна до скъпия си приятел Том и да го наблюдавам как се гърчи пред милионната публика — каза Жеримски, когато влезе в руското посолство.

Дмитрий Титов не отвърна.

— Смятам да викам за „Редскинс“. Ще бъда извънредно щастлив, ако отборът на Лоурънс загуби — самодоволно се усмихна Жеримски. — Ще бъде подходяща прелюдия към унижението, което съм му приготвил вечерта. Погрижи се речта ми да е толкова ласкателна, че да изглежда още по-трагична в ретроспекция.

Той отново се усмихна и добави:

— Поръчал съм телешкото да се сервира студено. Дори ти би се изненадал какъв десерт съм избрал.

Тази вечер Конър прекара няколко часа в размишления дали да рискува и да наруши правилото на живота си. Обади се на Романов няколко минути след полунощ.

Руснакът изглеждаше доволен, че и двамата са стигнали до едно и също заключение.

— Ще разпоредя шофьорът да те вземе в три и половина, така че да си в посолството до четири часа.

Конър затвори телефона. Ако всичко вървеше по план, руският президент щеше да е мъртъв в четири.

— Събудете го.

— Но сега е четири часа сутринта — каза първият секретар.

— Събудете го, ако ви е мил животът.

Първият секретар облече халата си, изскочи от спалнята и хукна по коридора. Почука на една врата. Отговор не последва. Почука отново. След няколко секунди под вратата просветна.

— Влез — изрече сънен глас.

Първият секретар натисна дръжката и влезе в спалнята на посланика.

— Извинете за безпокойството, Ваше Превъзходителство, но господин Стефан Иваницки от Санкт Петербург е на телефона. Настоява да събудим президента. Казва, че има изключително важно съобщение за него.

— Ще се обадя от кабинета си — каза Петровски.

Отметна одеялото, без да обръща внимание на охкането на съпругата си, бързо слезе по стълбите и каза на нощния портиер да прехвърли разговора в кабинета му.

Телефонът иззвъня няколко пъти преди задъханият посланик да вдигне слушалката.

— Петровски на телефона.

— Добро утро, Ваше Превъзходителство — каза Иваницки. — Помолих да ме свържат с президента, а не с вас.

— В четири часа сутринта? Въпросът не търпи ли отлагане?

— Господин посланик, не ви плащам, за да ми казвате колко е часът. Следващият глас, който искам да чуя, е президентският. Ясен ли съм?

Посланикът постави слушалката на бюрото си и бавно тръгна нагоре по стълбите до първия етаж, опитвайки се да реши кой от двамата мъже е по-страшен за него. Поколеба се пред вратата на президентския апартамент, но видът на първия секретар, застанал на горната площадка, го накара да вземе бързо решение. Почука леко, но отговор не последва. Почука малко по-силно и отвори вратата.

Под идващата от площадката светлина посланикът, и първият секретар видяха как Жеримски се върти в леглото си. Това, което не видяха бе, че ръката на президента се плъзна под възглавницата, където държеше пистолета си.

— Господин президент — прошепна Петровски, когато Жеримски запали нощната лампа.

— По-добре това, за което сте дошли, наистина да е важно — каза Жеримски, — в противен случай ще прекарате остатъка от живота си в Сибир.

— Обади се от Санкт Петербург — прошепна посланикът. — Господин Стефан Иваницки. Казва, че е спешно.

— Махнете се от стаята ми — изрече Жеримски и вдигна телефона до леглото си.

Двамата отстъпиха назад в коридора, а посланикът тихо затвори вратата.

— Стефан — каза Жеримски. — Защо се обаждаш по такова време? Да не би Бородин да е организиран заговор в мое отсъствие?

— Не, господин президент. Царя е мъртъв — информира го сухо Иваницки.

— Кога? Къде? Как?

— Почина преди около час в Зимния дворец. Безцветната течност най-после го повали. — Иваницки направи пауза. — Плащах на иконома от около година.

Президентът замълча за миг, сетне изрече:

— Добре. Нещата се развиха много добре за нас.

— Бих се съгласил, господин президент, ако синът му не беше във Вашингтон. Не мога да направя нищо, преди той да се върне.

— Проблемът може би ще се реши още тази вечер — каза Жеримски.

— Те хванаха ли се в малкия ни капан?

— Да. Тази вечер ще се отърва и от двамата.

— И от двамата?

— Да — отвърна президентът. — Тук научих един доста подходящ израз — „да убиеш с един куршум два заека“. Все пак, колко пъти в живота си можеш да видиш човек да умира два пъти?

— Ще ми се да мога да го видя.

— Ще се насладя на тази смърт повече, отколкото на обесването на приятеля му. Като си помисля, Стефан, това ще е най-успешното ми пътуване, особено ако...

— За всичко съм се погрижил, господин президент — каза Иваницки. — Вчера уредих приходите от договорите за петрол и уран, подписани от Елцин и Чернопов, да бъдат прехвърлени на вашата цюрихска сметка. Всичко ще бъде наред, освен ако Алексей не отмени разпорежданията ми, когато се прибере.

— Ако не се върне, няма да може да го стори, нали?

Жеримски затвори телефона и изгаси нощната лампа.

В пет часа сутринта Конър лежеше на леглото си в хотелската стая напълно облечен. Отново и отново мислено преминаваше по маршрута си за бягство. В шест му се обадиха от рецепцията, за да го събудят. Той стана, дръпна завесата и погледна дали пазачите му са още тук. Двете бели БМВ-та бяха в далечния край на паркинга. Стояха там от полунощ. Сигурно мъжете в тях бяха уморени и сънливи. Знаеше, че смяната им ще дойде в осем, затова смяташе да тръгне десет минути по-рано. Прекара следващия половин час в леки упражнения за раздвижване, сетне съблече дрехите си. Остави ледените иглички на душа да пробождат тялото му известно време и после енергично се изтърка с хавлиената кърпа. Облече синя риза и джинси, дебел пуловер, синя вратовръзка, черни чорапи и черни спортни обувки „Найк“.

Слезе в хотелския ресторант, поръча си чаша сок от грейпфрут и купичка овесени ядки с мляко. Винаги ядеше едно и също в деня на операцията. Обичаше установения ред. Това му помагаше да вярва, че

и всичко останало ще протече гладко. Докато се хранеше, прочете бележките си, написани след срещата с Пъг, и още веднъж бързо разгледа архитектурния план на стадиона. Измери гредата с линейка и пресметна, че до аварийната врата разстоянието е метър и осемдесет. Не трябваше да гледа надолу. Усети как го обхваща странно спокойствие, като лекоатлет, застанал на стартовата линия.

Погледна часовника си и се върна в стаята. Смяната трябваше да е на кръстовището на Двadesет и първа улица и „Дюпон съркъл“. Изчака още няколко минути, после пхна три банкноти от сто долара, четвърт долар и тридесетминутна аудиокасета в задния джоб на джинсите си. Напусна хотела, без да се обади на рецепцията. Сметката му вече бе уредена.

Жеримски седеше сам в трапезарията на руското посолство и четеше „Вашингтон Поуст“, докато икономът сервираше закуската му. Той се усмихна, когато видя заглавието набрано с големи букви:

ЗАВРЪЩА ЛИ СЕ СТУДЕНАТА ВОЙНА?

Докато отпиваше от кафето, си помисли, че може би в утрешния брой ще пише:

ОПИТ ЗА ПОКУШЕНИЕ ВЪРХУ ЖИВОТА НА
РУСКИЯ ПРЕЗИДЕНТ СЕ ПРОВАЛЯ
БИВШ АГЕНТ НА ЦРУ, ПРОСТРЕЛЯН НА
ТЕРИТОРИЯТА НА ПОСОЛСТВОТО

Жеримски отново се усмихна и насочи вниманието си към уводната статия, където се твърдеше, че законопроектът на Лоурънс се смята от всички водещи коментатори за „пропаднал“. Друг полезен израз, който бе научил по време на визитата си.

Малко след седем часа той позвъни със сребърно звънче и помоли иконома да повика посланика и първия секретар. Икономът

бързо се оттегли. Жеримски бе сигурен, че двамата мъже стоят разтревожени зад вратата.

Те се забавиха около минута. И двамата не бяха напълно сигурни дали президентът е доволен, че са го събудили в четири сутринта, но след като нито един от тях все още не бе уволнен, предположиха, че са постъпили правилно.

— Добро утро, господин президент — поздрави Петровски, когато влезе в трапезарията.

Жеримски кимна, сгъна вестника и го остави на масата.

— Романов пристигна ли вече?

— Да, господин президент — отвърна първият секретар. — В кухнята е от шест часа сутринта, проверява лично храната за банкета тази вечер.

— Добре. Помолете го да дойде в кабинета, господин посланик. Ще се присъединя към вас след малко.

— Добре, господин президент. — Петровски отстъпи назад към вратата.

Жеримски избърса устните си със салфетка. Реши да остави тримата да го почака известно време. Това щеше да ги изнерви още повече.

Отново се зачете във „Вашингтон Поуст“. Усмиваше се, докато препрочиташе заключителната част на статията: „Жеримски е много повече приемник на Сталин и Брежнев, отколкото на Горбачов или Елцин“.

Беше съгласен с тази констатация. Всъщност, той се надяваше някой ден да направи приликата със Сталин още по-явна. Изправи се и бавно излезе от стаята. Докато вървеше по коридора, срещу него се зададе младеж, спря като закован, после се втурна да му отвори вратата. Когато влезе в кабинета, часовникът започна да бие. Инстинктивно погледна ръчния си часовник. Беше точно осем без петнадесет.

В осем без десет Конър се появи на вратата на хотела и бавно се отправи към първото БМВ от другата страна на улицата. Седна до шофьора, който се изненада малко, че Конър е дошъл толкова рано —

бе му казано, че Фицджералд няма да се появи в посолството преди четири часа следобед.

— Трябва да купя някои неща — обясни Конър.

Мъжът на задната седалка кимна, шофьорът потегли и се включи в движение по „Уисконсин авеню“. Втората кола ги следваше отблизо, когато завиха по „Пи стрийт“, задръстена от строителни скелета, затрудняващи движението из Джорджтаун.

Конър забелязваше, че с всеки изминал ден пазачите му все повече се успокояват. Приблизително по това време всяка сутрин той слизаше на ъгъла на Двадесет и първа улица и „Дюпон съркъл“, купуваше „Поуст“ от една вестникарска будка и се връщаше в колата. Вчера мъжът на задната седалка дори не си направи труда да го придружи.

Пресякоха Двадесет и първа улица и Конър виждаше през себе си „Дюпон съркъл“. Имаше задръстване и колите пред и след тях бяха почти спрели. От другата страна на улицата движението в западна посока се движеше далеч по-бързо.

Трябваше много точно да прецени кога да направи своя ход.

Конър знаеше, че светлините на светофара на „Пи стрийт“ се сменят на всеки тридесет секунди. Приблизително дванадесет коли успяваха да пресекат за този период от време. Най-големият брой преминали коли, които бе изброил, бе шестнадесет.

Когато светна червено, Конър видя, че има седемнадесет коли пред тях. По тялото и лицето му не помръдна нито един мускул. Светна зелено и шофьорът подкара на първа скорост, но задръстването бе голямо и успяха съвсем малко да се придвижат напред. Само осем коли успяха да пресекат при тази смяна на светлините.

Имаше тридесет секунди.

Той се обърна, усмихна се на пазача от задната седалка и посочи вестникарската будка. Мъжът кимна. Конър излезе от колата на тротоара и бавно тръгна към възрастния мъж, облечен с оранжева фосфоресцираща жилетка. Нито веднъж не погледна назад, така че нямаше представа дали някой от втората кола не го следва. Съсредоточи вниманието си върху движението на колите в обратната посока, опитвайки се да изчисли колко коли биха преминали, преди отново да светне червено. Когато стигна до вестникарската будка, той вече стискаше четвърт долар в дланта си. Даде го на стареца и взе

вестника. Когато се обърна и тръгна обратно към първото БМВ, светофарът светеше червено.

Конър забеляза празното такси, от което се нуждаеше. Пред него имаше шест коли до светофара. Конър промени рязко посоката и затича към таксито. Двамата мъже от второто БМВ изскочиха и се втурнаха след него, точно когато светофарът на „Дюпон“ светна зелено.

Конър отвори задната врата и седна в таксито.

— Карай направо — изкрещя той. — Ще ти дам сто долара, ако успееш да пресечеш.

Шофьорът натисна клаксона с всички сили и премина, въпреки червената светлина. Двете бели БМВ-та направиха обратен завой, но светлината вече се бе сменила и пътят им бе блокиран от три неподвижни коли.

Дотук всичко вървеше по плана.

Таксито зави наляво по Двадесет и трета улица и Конър каза на шофьора да спре. Подаде му стодоларовата банкнота и добави:

— Искам да се насочиш право към летище „Дълес“. Ако забележиш зад себе си бяло БМВ, не му позволявай да те изпревари. Когато стигнеш до летището, спри за тридесет секунди пред терминала на заминаващите, после се върни бавно към града.

— Добре, човече, както кажеш — съгласи се шофьорът и прибра парите.

Конър се измъкна от таксито, пробяга през улицата и махна на друго такси, отиващо в обратна посока.

Той затръшна вратата, точно когато двете БМВ-та преминаваха край него, преследвайки първото такси.

— Къде бихте желали да ви откарам?

— На стадиона „Куке“.

— Надявам се да имате билет, иначе ще трябва да ви връщам обратно.

Тримата мъже се изправиха, когато Жеримски влезе в кабинета. Той им направи знак да седнат и се настани в креслото на посланика. Изненада се, когато видя пушката на бюрото. Реши да не ѝ обръща внимание и се загледа в Романов, който имаше доста самодоволен вид.

— Имам лоши новини за теб, Алексей — започна президентът.

Романов погледна разтревожено, а след като Жеримски замълча за дълго, се притесни.

— Твоят братовчед Стефан ми се обади рано тази сутрин. Очевидно баща ти е получил инфаркт през нощта и е починал на път към болницата.

Романов сведе глава. Посланикът и първият секретар погледнаха към Жеримски, за да се ориентират как да реагират на тази новина.

Президентът се изправи, бавно приближи Романов и положи ръка на рамото му. Посланикът и първият секретар веднага придобиха тъжни физиономии.

— Споделям мъката ти — утеши го Жеримски. — Той бе велик човек.

Двамата дипломати кимнаха, когато Романов склони глава в израз на благодарност към думите на президента.

— Сега мантията му принадлежи по право на теб, Алексей. Ти си достоен негов наследник.

Посланикът и първият секретар отново кимнаха в знак на съгласие.

— Веднага щом съумееш да демонстрираш властта си по начин, по който да не възникне никакво съмнение кой командва, ти ще си новият Цар в Русия.

Романов вдигна глава и се усмихна, скръбта му сякаш се стопи.

— Всъщност всичко ще е наред, ако тази вечер не допуснеш провал.

— Нищо непредвидено няма да се случи — увери го Романов. — Говорих с Фицджералд малко след полунощ. Той е съгласен с моя план. Ще пристигне в посолството към четири часа този следобед, докато вие сте на футболния мач с Лоурънс.

— Защо ще идва толкова рано? — поинтересува се Жеримски.

— Всички трябва да помислят, че той е от обслужващия персонал, така че, когато отиде в кухнята шест часа по-късно, никой да не се усъмни. Фицджералд ще остане в кухнята под мое наблюдение, докато не започнете прощалната си реч.

— Превъзходно — съгласи се Жеримски. — Какво ще стане след това?

— Ще го придружа до тази стая, откъдето ще вземе пушката. После с частния асансьор ще се качи в галерията над балната зала.

Жеримски кимна.

— Щом стигне там, ще заеме позиция зад статуята на Ленин, където ще остане, докато започнете да изразявате благодарността си към американците за тяхното гостоприемство, за топлия прием и особено за вниманието, което ви е оказал президентът Лоурънс. В този момент съм уредил продължителни аплодисменти. През цялото време трябва да останете абсолютно неподвижен.

— Защо? — попита Жеримски.

— Фицджералд няма да натисне спусъка, ако реши, че ще направите неочаквано движение.

— Ясно, разбирам.

— След като стреля, той ще се прехвърли на едно кедрово дърво в задната градина. Накара ни да повторим цялото упражнение няколко пъти вчера следобед, но до вечеря ще открие, че са настъпили някои промени.

— И какви по-точно? — поинтересува се Жеримски.

— Под дървото ще го очакват шестима от моите хора — обясни Романов. — Ще го застрелят много преди да докосне земята.

— Планът ти няма ли някакъв недостатък?

Романов се замисли.

— Как ще оцелея след изстрел от такова близко разстояние, особено като се има предвид славата на Фицджералд като стрелец?

Романов стана от стола и взе пушката в ръцете си. След секунда подаде малко парче метал на президента.

— Какво е това? — попита Жеримски.

— Ударникът — обясни Романов.

Двете бели БМВ-та се движеха с голяма скорост по шосе 66, преследвайки едно такси, което също караше бързо по целия път до летище „Дълес“. Второ такси пътуваше на изток към стадиона „Куке“ в Мериленд.

Конър отново огледа решението си да избере стадиона с всичките му рискове, вместо руското посолство. Имаше възможност да влиза и излиза от сградата далеч по-лесно: охраната на посолството не бе засилена, независимо че техният президент бе в града.

Когато Конър слезе от таксито, той знаеше точно къде да отиде. Тръгна по широката чакълена алея към северния вход. Там се виеха две дълги опашки от хора. Появяваха се при всеки мач. Чакащите се надяваха да си намерят работа за деня. Някои от тях наистина се нуждаеха от парите, докато други, както бе обяснил Пъг, бяха такива привърженици на отбора, че биха прибегнали до всичко, включително и до подкуп, за да влязат в стадиона.

— Подкуп? — бе запитал Конър невинно.

— О, да. Някой трябва да обслужва сектора на администрацията — обясни Пъг и намигна. — И така получават най-добрата гледка към игрището.

— Интересен материал за моята статия — бе го уверил Конър.

На първата опашка бяха онези, които искаха да работят извън стадиона, т.е. да обслужват паркинга за двадесет и три хиляди коли и автобуси или да продават програми, възглавнички и сувенири на седемдесет и осемте хиляди запалняковци. На другата опашка бяха тези, които се надяваха да работят вътре в стадиона. Конър се нареди на нея. Беше съставена от младежи, безработни и хора, които Пъг наричаше рано пенсионирали се безделници, обичащи редовните разходки. Пъг дори бе описал как в общи линии се облича тази група, така че никой да не ги обърка с безработните.

В този ден, няколко агенти от тайните служби оглеждаха кандидатите. Конър продължи да чете „Вашингтон поуст“ докато опашката бавно се придвижваше напред. Повечето страници бяха

посветени на речта на Жеримски пред Конгреса. Реакцията на членовете му бе враждебна. Когато прочете уводната статия, Конър предположи, че Жеримски вероятно е останал доволен от нея.

Обърна на страницата „Метрополия“ и се усмихна иронично, щом прочете за преждевременната смърт на учен от неговия роден град.

— Здравейте — поздрави глас.

Конър погледна към добре облечен млад мъж, застанал на опашката зад него.

— Здравсти — отвърна той кратко, преди отново да се върне към вестника.

Не искаше да бъде въвлечен в ненужен разговор с някого, който по-късно може да бъде призован като свидетел.

— Казвам се Брад — представи се младежът, подавайки му ръка.

Конър я пое, но не каза нищо.

— Надявам се да си намеря работа на осветителните кули — сподели той. — Ами вие?

— Защо точно на осветителните кули? — запита Конър, без да отговори на въпроса му.

— Защото там стои специалният агент от тайните служби, а аз искам да науча в какво се състои работата му.

— Защо? — отново попита Конър, сгъвайки вестника си.

Това очевидно не бе разговор, който можеше лесно да се прекъсне.

— Смятам да кандидатствам за работа там, след като завърша колежа. Студент съм последна година и искам да се запозная с работата отблизо, преди да реша дали да постъпя в тайните служби, или да стана адвокат. Работата, която никой тук не иска, е да се носи храната на тайните агенти по осветителните платформи. Хората се плашат от големия брой стъпала.

„Общо 172“, помисли си Конър, който бе отхвърлил идеята за осветителните кули не заради стъпалата, а защото нямаше път за измъкване. Брад започна да му разказва живота си и когато Конър стигна до предната част на опашката, вече знаеше в кое училище бе учил Брад като момче, че сега е последна година по криминология в Джорджтаунския колеж — което го накара да се замисли за Меги — и

защо все още не е решил дали да постъпи в тайните служби, или да стане адвокат.

— Следващият — чу се глас.

Конър се извърна към човека, седнал зад една сгъваема маса.

— Какво ви остана? — запита Конър.

— Не много — отговори мъжът, гледайки покрития с отметки списък.

— Имате ли нещо, свързано с обслужването на храненето? — попита Конър.

Както Брад, той знаеше точно къде иска да отиде.

— Миене на чинии или сервиране на служителите из стадиона. Това е всичко, което е останало.

— Съгласен съм.

— Име?

— Дейв Кринкъл — изрече Конър.

— Документи за самоличност?

Конър подаде шофьорска книжка. Мъжът попълни данните, някакъв фотограф направи моментална снимка, която секунди по-късно бе ламинирана в пропуска.

— Добре, Дейв — служителят му го подаде и обясни, — с това тук можеш да ходиш навсякъде по стадиона, с изключение на района с повишена охрана, където са местата за изпълнителната власт, клубните ложи и сектора на ВИП, но и без това няма да има нужда да отиваш там.

Конър кимна и закачи пропуска на пуловера си.

— Обади се в стая 47, непосредствено под блок Х.

Конър тръгна наляво. Знаеше точно къде се намира стая 47.

— Следващият.

Преминаването през трите проверки за безопасност, включително магнитомера, му отне доста повече време, отколкото предишния ден, тъй като сега дежуреха хора от тайните служби, а не наети полицаи. Веднъж влязъл в стадиона, той тръгна полека по вътрешната алея, покрай музея и под червеното знаме с надпис „ПРИВЕТ, ПОБЕДА“, докато стигна до стълбище, където имаше табела: „Стая 47. Сектор хранене“ и една стрелка сочеше надолу. Вътре, в малко помещение в долната част на стълбището, той видя дузина мъже да се мотаят. Всички изглеждаха така, сякаш

обстановката им е позната. Позна един-двама, които бяха на опашката пред него. Останалите имаха вид на много закъсали и явно се нуждаеха от пари в брой.

Той седна в ъгъла и пак разтвори вестника си, препрочитайки предварителните прогнози за следобедния мач. Тони Корнхейсър смяташе, че ще е истинско чудо, ако „Редскинс“ бият „Пакърс“ — най-добрия тим в страната. Всъщност, той предвиждаше разлика от няколко гола. Конър се надяваше на съвсем друг резултат.

— Добре — прозвуча властен глас, — моля за внимание!

Конър погледна нагоре и видя огромен мъж, облечен като готвач. Беше към петдесетте, с огромна двойна брадичка и вероятно тежеше над 125 килограма.

— Аз съм шефът по обслужване на храненето — заяви той — и, както можете да видите, олицетворявам професията в целия ѝ блясък.

Един-двама от старите работници се изсмяха любезно.

— Мога да ви предложа две възможности. Или да миете чинии, или да разнасяте храна на служителите и тайните агенти, намиращи се на стадиона. Първо, има ли доброволци за миене на чинии?

Повечето мъже в стаята вдигнаха ръце. Миенето на чинии, бе обяснил Пъг, винаги се предпочита, не само защото се взима пълна надница от десет долара на час, но и защото за някои от хората остатъците от храна, предназначена за ложите на изпълнителната власт, бе най-доброто ядене от седмици насам.

— Хубаво — промърмори той, избра петима и записа имената им, след което продължи: — Сега, за сервиране на храна. Ще носите храна или на старшите служители, или на охраната. За старшите служители? — запита той, вдигайки поглед от списъка си.

Почти всички останали вдигнаха ръце. Шефът записа пет имена. Щом приключи, той почука по папката със списъка и разпореди:

— Добре, всички записани може да отиват на работните си места.

Тези, които не бяха там за пръв път, станаха от местата си и минаха покрай него, през вратата, която Конър знаеше, че води към кухнята. Само той и Брад бяха все още в помещението.

— Останаха ми две места при охраната — съобщи майстор готвачът. — Едното е чудесно, другото — отвратително. Кой от вас ще е късметлия?

Той погледна с надежда към Конър, който кимна и постави ръка на задния си джоб.

Шефът отиде при него, без дори да погледне към Брад и му прошепна:

— Мисля, че ще предпочетете удобствата на видеоекрана „Сони“.

— Позна — отвърна Конър, подавайки му банкнота от сто долара.

— Така си и мислех — усмихна се главният готвач.

Конър не каза нищо, когато дебелакът пхна парите в джоба си, точно както бе предсказал Пъг. Този човек си бе заслужил всеки цент от хонорара си.

— Изобщо не трябваше да го каня — изръмжа Том Лоурънс, докато се качваше на хеликоптера, за да отиде на стадиона.

— Имам чувството, че проблемите ни няма скоро да свършат — каза Анди Лойд и закопча предпазния си колан.

— Защо? Какво още може да се обърка? — попита Лоурънс, докато перките на хеликоптера започнаха да се завъртат.

— Има още две обществени прояви преди Жеримски да се завърне в Русия, и бих се обзаложил, че Фицджералд ще ни чака на една от тях.

— Тази вечер едва ли ще има проблем — каза Лоурънс. — Посланик Петровски многократно е казвал на тайните служби, че неговите хора са способни да защитят собствения си президент. Във всеки случай, кой би поел такъв риск с толкова много агенти наоколо?

— Обикновените закони не важат за Фицджералд — отговори Лойд.

Президентът погледна към руското посолство.

— Почти е невъзможно да се проникне в сградата, да не говорим за излизането.

— Фицджералд няма да има подобни притеснения този следобед на стадиона с повече от осемдесет хиляди зрители — отбеляза Лойд. — На такова място ще му е лесно да се измъкне и избяга.

— Не забравяй, Анди, че съществува само неколкominутен интервал, в който е възможно да възникнат проблеми. Дори тогава,

всички в стадиона трябва да са преминали през магнитомера, така че няма начин да се прекара карфица, камо ли пушка.

— Смятате ли, че Фицджералд не го знае? — възрази Лойд, когато хеликоптерът се отправи на изток. — Не е късно да отложим тази част от програмата.

— Не — твърдо отсече Лоурънс. — Ако Клинтън е могъл да застане в центъра на стадиона в Атланта за церемонията по откриването на Олимпиадата, аз мога да направя същото във Вашингтон за футболния мач. По дяволите, Анди, живеем в демократична страна и няма да позволя живота ни да бъде диктуван по този начин. Не забравяй, че аз също ще съм там, ще поема същия риск като Жеримски.

— Съгласен съм, сър — подчерта Лойд. — Но ако Жеримски бъде убит, никой няма да ви похвали, че сте стояли до него, най-малко — Хелън Декстър. Тя първа ще изтъкне...

— Кой мислиш, че ще победи днес следобед? — прекъсна го президентът.

Лойд се усмихна на тактиката, често използвана от Лоурънс, когато не желаше да продължи обсъждането на неприятна за него тема.

— Не зная, сър — отвърна той. — Но като видях колко хора от персонала ми се опитаха да се напъхат в първите коли, просто бях изненадан, че толкова много почитатели на „Редскинс“ работят в Белия дом.

— Някои от тях може да са били привърженици на „Пакърс“ — коментира Лоурънс.

Той отвори папка на скута си и започна да изучава кратките бележки за гостите, с които щеше да се срещне на стадиона.

— Моля за внимание! — изрече главният готвач.

Конър се престори, че слуша внимателно.

— Агентите от тайните служби закусват в десет часа и обядват — с кока-кола, сандвичи и каквото друго пожелаят — в началото на мача. Първото, което трябва да направите, е да вземете бяла престилка и шапка с емблема на „Редскинс“ — в противен случай няма да ви пуснат да влезете повторно. Сетне се качвате на асансьора до седмо

ниво и ме чакате да подреда храната в товарния асансьор. Натискате бутона от лявата страна — продължи той, сякаш говореше на десетгодишно дете, — и храната ще пристигне при вас след минута.

Конър знаеше, че са необходими четиридесет и седем секунди на асансьора да отиде от сутерена до седмо ниво. Но имаше още две нива — второто (където се намираха клубните места) и петото (ложите за представителите на изпълнителната власт) — които също имаха достъп до товарния асансьор. Можеше да се наложи да изчака, докато поръчките им бъдат изпълнени, което би отнело около три минути.

— Щом пристигне поръчката ви, отнасяте таблата на офицера вътре в „Джъмбо Трон“, в източния край на игрището. Ще видите врата с надпис „Вход забранен“ надолу по пътеката от лявата ви страна. — „Тридесет и седем стъпки“, припомни си Конър. — Има ключ. Преминавате през вратата и тръгвате надолу по една покрита пътека, докато не стигнете задния вход на екрана.

„Седемдесет метра“, помисли си Конър. Когато играеше футбол, можеше да вземе разстоянието за около седем секунди.

Шефът продължаваше да му обяснява неща, които вече знаеше, Конър погледна към товарния асансьор. Бе шестдесет и три на шестдесет и седем сантиметра и вътре ясно беше напечатано: „Максимално позволено тегло 75 килограма“. Конър тежеше сто и пет, така че се надяваше конструкторът да е предвидил няколко килограма в повече. Съществуваха още два проблема — нямаше как да изпробва асансьора, и не можеше да направи нищо, ако той спре на второ или пето ниво, докато слиза с него.

— Щом стигнете до вратата на „Джъмбо Трон“ — не спираше дебелакът — ще почукате и дежурният агент ще ви отключи и ще ви пусне вътре. След като му подадете таблата, можете да идете в задната част на стадиона и да гледате първото полувреме. През паузата отивате и взимате таблата, и я донасяте до асансьора. Натискате зеления бутон и таблата ще слезе в сутерена. Тогава ви разрешавам да гледате останалата част от мача. Схванахте ли всичко, Дейв?

Конър се изкуши да каже: „Не, сър. Бихте ли били така добър да ми обясните всичко отначало, но по-бавно?“.

— Да, сър.

— Имате ли някакви въпроси?

— Не, сър.

— Добре. Ако офицерът се държи добре с вас, ще му изпратя стек след полувремето. Когато всичко приключи, елате при мен, за да получите парите си. Петдесет долара. — Той намигна.

Пъг бе обяснил, че сериозните фенове не си взимали парите, ако искат отново да получат работата.

— Обикновено — бе му казал той, — щом шефът спомене думата „пари“, само намигнат.

Конър нямаше намерение да вземе петдесетте долара или някога да се върне на стадиона. Той намигна.

— Защо Лоурънс отива до стадиона с хеликоптер, а аз съм се напъхал на задната седалка в тази кола? — попита сърдито Жеримски, когато автоколоната от девет лимузини излезе през портите на посолството.

— Той трябва да е сигурен, че ще бъде там преди вас — отвърна Титов. — Искане да бъде представен на всички гости, за да може когато вие пристигнете, да създаде впечатление, че познава всички от години.

— Що за начин да ръководиш страна! — възкликна Жеримски. — Не че този следобед е толкова важен.

Той замълча за миг.

— Знаеш ли, видях пушката на Фицджералд, с която е възнамерявал да ме убие — изрече той накрая. Титов бе изненадан. — Използва същия модел, който ЦРУ му подхвърли в Петербург. Но с известни подобрения.

Той бръкна в джоба на самото си.

— Какво мислиш за това? — попита, изваждайки нещо, което приличаше на извит пирон.

Титов поклати глава:

— Нямам представа.

— Това е ударникът на „Ремингтон 700“ — осведоми го Жеримски. — Така че дори можем да му позволим да дръпне спусъка, преди бодигардовете да го надупчат.

Той разгледа ударника внимателно.

— Смятам да го сложа върху поставка на бюрото си в Кремъл. — Пусна парчето метал в джоба си. — Речта, която ще произнесе тази вечер, дадена ли е на пресата?

— Да, господин президент — отговори незабавно Титов. — Пълна е с обичайните баналности. Можете да бъдете сигурен, че нито дума от нея няма да бъде отпечатана.

— А какво става със „спонтанната ми реакция“, след като Фицджералд бъде убит?

— Също е тук, господин президент.

— Добре. Прочети ми нещо от нея — помоли Жеримски, облягайки се назад.

Титов извади една папка от куфарчето до себе си и започна да чете изписан на ръка лист: „В деня на моето избиране президентът Лоурънс ми се обади по телефона в Кремъл и ме покани лично да посетя страната му. Приех поканата с искрена радост. Но какво се случи? Протегнатата ми ръка не бе посрещаната с маслинен клонка, а с пушка, насочена право в сърцето ми. И то къде? В посолството на моята страна. Сега разбирам, че спусъкът бе дръпнат от офицер на ЦРУ. Ако не беше моят късмет...“.

— Бивш офицер — прекъсна го Жеримски.

— Реших, че е по-благоразумно — обясни Титов, вдигайки поглед от бележките си, — да направите подобна грешка, дори да я повторите. По този начин никой няма да предположи, че винаги сте знаели какво става. В Америка имат манията да виждат навсякъде заговори.

— С удоволствие бих разпалил параноята им — заяви Жеримски. — Дълго след като Лоурънс бъде свален от поста си, аз искам американците да пишат множество дебели книги за моята роля в разрива на отношенията между двете страни. Управлението на Лоурънс ще се споменава като бележка под линия, когато се пише историята за възкресяването на руската империя през моето президентство.

Той се усмихна на Титов.

— И след като постигна това, няма повече да се говори за избори, защото ще остана на власт до мига, в който умра.

Конър погледна часовника си. Бе девет петдесет и шест. Натисна бутона на асансьора и веднага чу шума на машината, която бавно пое от седмо ниво.

Оставаха още тридесет и четири минути, преди стадионът да започне да се пълни, макар Конър да знаеше, че ще измине известно време, докато тълпата премине през тридесетте магнитомери и другите проверки. Но той се придържаше към стриктната си програма повече от всеки друг на стадиона. Четиридесет и седем секунди по-късно той взе таблата и натисна бутона, за да извести на персонала в сутерена, че я е получил. Конър премина бързо по коридора на седмия етаж, покрай свързващата платформа, и стигна до вратата с надпис „Вход забранен“. Държеше таблата с една ръка, а с другата превъртя ключа и се вмъкна вътре. Сетне включи осветлението и закрачи по закритата алея към задния вход на видеоекрана. Отново хвърли поглед към часовника си — осемдесет и три секунди. Твърде много, но от друга страна, тъй като последният път ще бъде без поднос, ще е възможно да завърши цялото упражнение, от покрива до сутерена за по-малко от две минути. Ако всичко върви по плана, щеше да е извън стадиона и на път към летището, преди да блокират пътищата.

Конър почука на вратата. След няколко секунди отвори висок, едър мъж, силуетът му се очертаваше в правоъгълника от светлина.

— Донесох ви закуската — усмихна се сърдечно Конър.

— Чудесно — отвърна снайперистът. — Защо не влезете да ми правите компания?

Той взе сандвич с пастърма от таблата и Конър го последва по тясната платформа от стомана зад огромния екран, съставен от 786 телевизора. Агентът от тайните служби седна и ухапа сандвича си. Конър крадешком огледа внимателно пушката му.

Видеоекранът бе на три етажа, един над платформата и един под нея. Конър постави таблата до офицера, седнал по средата на стъпалата, водещи към долната рампа. Агентът се интересуваше много повече от диетичната си кола, отколкото от шарещия поглед на Конър.

— Впрочем — обади се той — казвам се Арни Купър.

— Дейв Кринкъл — представи се Конър.

— Е, колко трябваше да платиш за привилегията да прекараш следобед с мен? — попита усмихнато Арни.

Хеликоптерът се приземи на летището в североизточната част на стадиона и една лимузина плавно се приближи, преди стълбичката да

докосне земята. Лоурънс и Лойд се появиха, президентът се обърна да помахна на събиращата се тълпа, а после седна в очакващата го кола. Изминаха четиристотинте метра до стадиона за по-малко от минута, прелитайки през постове, без да спират. Джон Кент Куке, президентът на „Редскинс“, ги очакваше на входа на стадиона, за да ги поздрави.

— Това е голяма чест, сър — благодари той, когато Лоурънс излезе от лимузината.

— Радвам се да те видя, Джон — отговори президентът, поемайки ръката на слабия посивял мъж.

Куке поведе госта си към частния асансьор.

— Наистина ли вярвате, че „Редскинс“ могат да победят, Джон? — попита направо Лоурънс.

— Е, това е въпрос с повишена трудност, какъвто би трябвало да очаквам от политик — отбеляза Куке, щом влязоха в асансьора. — Всички знаят, че сте голям привърженик на „Пакърс“. Но съм готов да отговоря на въпроса ви. Да, сър, „Редскинс“ ще победят.

— „Вашингтон поуст“ не е съгласен с вас — подразни го президентът, докато вратите на асансьора се отваряха.

— Сигурен съм, че вие сте последният човек, който вярва на всичко, което пишат в „Поуст“, господин президент — възрази Куке.

Двамата се засмяха и той поведе Лоурънс към ложата му — голяма, удобна стая, разположена над петдесетметровата линия, с идеален изглед към цялото игрище.

— Господин президент, искам да ви представя един-двама от хората, които направиха „Редскинс“ най-добрия футболен отбор в Америка. Нека започна със съпругата си Рита.

— Приятно ми е да се запознаем, Рита. — Лоурънс ѝ подаде ръка. — И поздравления за вашия триумф на Националния благотворителен бал. Казаха ми, че са събрали рекордна сума под вашето председателство.

Господин Куке грейна от гордост и удоволствие.

Лоурънс успя да си припомни подходящ факт или анекдот за всеки от хората, които му бяха представени, включително и за дребния възрастен мъж във фланелка на „Редскинс“, който едва ли бе бивш играч на отбора.

— Това е Пъг Уошър — постави ръка на рамото му Джон Кент Куке. — Сега той е...

— ... единственият мъж в залата на славата, който не е изиграл нито един мач — довърши президентът.

По лицето на Пъг разцъфна усмивка.

— Бе ми казано, че знаете повече за историята на отбора от всеки друг.

Пъг мислено си обеща никога да не гласува отново за републиканците.

— Кажи ми, Пъг, когато „Пакърс“ играха срещу „Редскинс“, какви бяха точките на Винс Ломбарди за сезона, когато беше треньор на „Пакърс“, в сравнение с годината, в която бе с „Редскинс“?

— „Пакърс“ — 459, „Редскинс“ — 435 — усмихна се печално Пъг.

— Точно както си мислех — той не би трябвало никога да напуска „Пакърс“ — отбеляза президентът, потупвайки Пъг по гърба.

— Знаете ли, господин президент — обади се Куке. — Никога не съм успявал да задам въпрос относно „Редскинс“, на който Пъг да не може да отговори.

— Имало ли е въпрос, който някога да те е затруднил, Пъг? — попита президентът, обръщайки се отново към самоходната енциклопедия.

— Постоянно се опитват, господин президент — отвърна Пъг. — Вчера например, един мъж...

Преди Пъг да завърши изречението, Анди Лойд докосна лакътя на Лоурънс.

— Извинете, че ви прекъсвам, сър, но току-що ни информираха, че президентът Жеримски след пет минути ще бъде на стадиона. Тръгнете заедно с господин Куке към североизточния вход, за да го посрещнете там навреме.

— Да, разбира се — прие Лоурънс. Той се обърна към Пъг: — Ще продължим разговора си веднага щом се върна.

Пъг кимна, когато президентът и антуражът му излязоха от ложата, за да посрещнат Жеримски.

— Тук е доста тясно — извика Конър, опитвайки се да надвие шума от големия вентилатор на тавана.

— Така е — кресна Арни, допивайки диетичната си кола. — Но такъв ми е занаятът.

— Очаквате ли някакви неприятности днес?

— Не, всъщност не. Разбира се, ще сме в пълна готовност, щом двамата президенти излязат на игрището, но това ще продължи само осем минути. Въпреки че, ако зависи от капитан Брайтуайт, той не би позволил на нито един от тях да напуска ложата, докато не стане време да си тръгнат.

Конър кимна и зададе няколко по-незначителни въпроса, вслушвайки се внимателно в бруклинския акцент на Арни, като се стараеше специално да запомни изразите, които агентът постоянно използваше.

Когато Арни захапа парче шоколадов кейк, Конър погледна през процепа между въртящите се рекламни табла. Повечето офицери от тайните служби на стадиона също закусваха. Той се загледа към осветителната кула зад западната зона. Там бе Брад, слушайки напрегнато думите на един офицер, който сочеше към ложата на собственика на отбора. Точно от такъв младеж се нуждаеха службите, помисли си Конър. Той отново погледна към Арни.

— Ще се видим пак в началото на мача. Искаш ли още сандвичи, кейк и кола?

— Да, звучи чудесно. Но не ми носи много от кейка. Нямам нищо против жена ми да ми повтаря, че съм напълнял, но напоследък и в работата също ме критикуваха.

Писък на сирена информира персонала на стадиона, че е десет и половина и вратите скоро ще бъдат отворени. Запаянковците започнаха да нахлуват. Повечето от тях се отправиха към местата си. Конър постави празната кутийка от кола и пластмасовото съдче на таблата.

— Ще се върна с обяда ти, щом мачът започне.

— Добре — отвърна Арни и насочи бинокъла си към тълпата под него. — Но не чукай на вратата, преди двамата президенти да се върнат в ложата. На никого не е позволено да бъде тук, докато те са на игрището.

— Разбирам — съгласи се Конър, поглеждайки пушката на Арни за последен път.

Вече се бе отправил към вратата, когато се чу глас по радиостанцията:

— „Херкулес 3“.

Арни извади радиото, заципано отзад на колана му, натисна един бутон и изрече:

— „Херкулес 3“, говорете.

Конър се забави на вратата.

— Няма нищо за докладване, капитан Брайтуайт. Тъкмо се канех да огледам западната трибуна.

— Добре. Докладвай, ако забележиш нещо подозрително.

— Да, шефе — лаконично отвърна Арни и отново заципа радиото на колана си.

Конър тихо излезе на закритата пътека, затвори вратата зад себе си и остави празната кутийка от кола на стъпалото.

Погледна часовника си, сетне тръгна бързо надолу по пътеката и отключи вратата в края ѝ. Откритото пространство гъмжеше от запалняковци, които търсеха местата си. Щом стигна до шахтата на асансьора, той отново погледна часовника си. Петдесет и четири секунди. В решаващия момент трябваше да успее за по-малко от тридесет и пет секунди. Натисна бутона. Четиридесет и седем секунди по-късно товарният асансьор се появи пак. Очевидно никой от второто и петото ниво не беше го повикал. Остави таблата вътре и натисна бутона още веднъж. Асансьорът моментално се понесе надолу към сутерена.

Никой не обърна внимание на Конър, облечен с бяла престилка и с шапка на „Редскинс“, когато той се отправи към вратата с надпис „Вход забранен“. Вмъкна се вътре, заключи след себе си и тръгна безшумно обратно по тясната пътека, докато не се окажа на няколко метра от входа на „Джъмбо Трон“. Застина неподвижен, вглеждайки се в солидната стоманена решетка, поддържаща огромното съоръжение.

Конър стисна за миг парапета и коленичи. Наведе се напред, сграбчи гредата с две ръце и увисна във въздуха. Гледаше съсредоточено към екрана, който според архитектурния план бе на метър и осемдесет пред него. Разстоянието му се стори цял километър.

Виждаше една малка дръжка, но все още нямаше представа дали аварийният изход, който бе ясно маркиран на плановете, наистина съществува. Започна бавно да пълзи по гредата, като избягваше да гледа надолу. Земята под него изглеждаше отдалечена поне на два километра, въпреки че височината беше само пет метра.

Когато най-после се добра до края на гредата, той спусна краката си от двете ѝ страни и се хвана здраво за нея сякаш яздеше кон. Екранът превключи от повторението на гол от последния мач на „Редскинс“ на реклама на спортни екипировки. Конър си пое дълбоко въздух, хвана дръжката и я дръпна. Капакът се плъзна назад, разкривайки очакваната квадратна дупка с размери 56 на 56 сантиметра. Конър бавно пропълзя вътре и затвори вратата.

Притиснат отвсякъде от метал, той съжали, че не е взел плътни ръкавици. Чувстваше се като попаднал в хладилник. Независимо от това, с всяка изминала минута ставаше все по-уверен, че ако трябва да се върне към първоначалния си план, никой не би могъл да открие къде се намира.

Лежа в очакване вътре в кухата стоманена гредка на пет метра над земята повече от час и половина, без да може да помръдне, дори за да види колко е часът. Но някога във Виетнам бе прекарал десет дни сам в карцер, изправен в бамбукова клетка, потънал във вода до брадичката.

Нещо, което подозираше, че Арни никога не е преживявал.

29.

Жеримски сърдечно подаваше ръка на всеки, на когото бе представен, дори се засмя на шегите на Джон Кент Куке. Помнеше имената на всички гости и с усмивка отговори на всички зададени му въпроси.

— Американците наричат това „неустоим чар“ — беше му обяснил Титов.

Жеримски си даваше сметка, че точно този чар, така щедро разпръскван наоколо, щеше да увеличи ужаса, който бе подготвил за тази вечер.

Вече можеше да чуе как гостите разказват на представителите на пресата: „Държеше се спокойно и весело, особено към президента, когото наричаше скъп и близък приятел и се обръщаше към него на малко име“. За Лоурънс гостите щяха да си припомнят, че не бе показвал същата топлина, а бе малко студен в държанието си към руския гост.

След представянето Джон Куке почука с лъжица по масата.

— Извинете, че прекъсвам подобно приятно събитие — започна той, — но времето напредва, а това вероятно ще е единствената възможност в моя живот да говоря пред двама президенти.

Разнесе се смях.

— Да започваме.

Той сложи очилата си и започна да чете от лист, който му връчи неговият секретар по връзки с обществеността:

— В единадесет и двадесет ще придружа двамата президенти до южния вход на стадиона, а в единадесет тридесет и шест ще ги въведа на игрището.

Вдигна поглед.

— Уредил съм оглушително посрещане — каза той с усмивка.

Рита също се засмя, само че малко височко.

— Когато стигнем до центъра на игрището, ще представя президентите на двамата капитани, те от своя страна ще ги представят

на своите помощник-капитани и треньорите. После президентите ще бъдат представени на официалните лица, които ще присъстват на мача.

— В единадесет и четиридесет всички ще се обърнат с лице към западния сектор, където оркестърът на „Редскинс“ ще изсвири първо руския национален химн, а след кратка пауза и американския.

Точно в единадесет четиридесет и осем нашият почетен гост, президентът Жеримски, ще хвърли сребърен долар. След това ще изведе двамата господа от игрището и ще ги доведе тук, където, надявам се, всички ще наблюдават как „Редскинс“ ще победи „Пакърс“.

Двамата президенти се засмяха.

Куке погледна към гостите, усмихвайки се с облекчение, че първата част от изпитанието му е приключила. После попита:

— Имате ли някакви въпроси?

— Да, Джон. Имам един въпрос — обади се Жеримски. — Не обясни защо ще хвърлям монетата.

— Защото капитанът, който отгатне дали е ези или тура, открива играта.

— Каква чудесна идея — възкликна Жеримски.

Колкото повече време минаваше, толкова по-често Конър поглеждаше часовника си. Не му се искаше да стои вътре в „Джъмбо Трон“ нито миг повече, отколкото бе необходимо, но се нуждаеше от време, за да свикне с пушката. Такъв модел не бе използвал от години.

Отново погледна часовника си. Единадесет и десет. Трябваше да изчака още седем минути. Колкото по-нетърпелив ставаш, толкова повече се увеличава рискът да се провалиш.

Единадесет и дванадесет. Замисли се за Крис Джаксън и за неговата саможертва, която му даваше шанс сега да е тук.

Единадесет и четиринадесет. Спомни си Джоан и за жестоката и ненужна смърт, на която я бе осъдил Гутенбърг, само защото бе негова секретарка.

Единадесет и петнадесет. Образите на Меги и Тара се появиха в съзнанието му. Ако успееше този път, може би щяха да заживеят спокойно. Ако се провалеше, надали щеше да ги види отново.

Единадесет и седемнадесет. Конър плъзна вратата на аварийния изход и бавно се измъкна от тясното пространство. Събра сили, преди да провеси крака от гредата и силно я стисна между бедрата си. Отново, без да поглежда надолу, бавно започна да се придвижва към пътеката.

Когато стигна до ръба, той се надигна и стъпи. Хвана се за парапета и няколко секунди остана неподвижен, за да се успокои. След това направи серия упражнения, за да раздвижи схванатите си стави.

Единадесет и двадесет и седем. Дълбоко пое въздух и отново преповтори наум плана си. Бързо тръгна към видеоекрана, спирайки единствено, за да вдигне празната кутийка от кока-кола, която бе оставил на стъпалото.

Почука силно на вратата. Без да чака отговор, той я отвори, влезе и извика, опитвайки се да надвие шума от вентилационната система:

— Аз съм.

Арни надникна над ръба, в дясната си ръка държеше пистолет.

— Изчезвай! — извика той. — Казах ти да не идваш, докато президентите са на игрището. Извади късмет, че не те надупчих.

— Извинявай — опита се да го успокои Конър. — Просто се сетих колко е горещо тук горе и ти донесох още една кола.

Той подаде нагоре празната кутия и Арни се наведе, за да я вземе със свободната си ръка. Когато пръстите му я докоснаха, Конър я пусна, сграбчи с всичка сила китката му и го дръпна надолу.

Арни изпищя ужасено, падна и удари главата си на металния под. Пушката му се плъзна встрани.

Конър скочи върху противника си, преди той да успее да се изправи. Когато Арни повдигна глава, Конър го удари от лявата страна на челюстта, сетне грабна белезниците, които висяха на колана му и ги щракна върху китките. По-скоро усети коляното, което се бе насочило към чатала му, но се измести бързо наляво и почти успя да избегне удара. Когато Арни се опита да се изправи на крака, Конър го удари още веднъж, този път в носа. Конър чу изхрущяването на костта, а по лицето на Арни потече кръв. Краката му се подкосиха и той се отпусна на пода. Конър отново го атакува и когато Арни се опита да се надигне, той го удари по дясното рамо. Този път той се сгромоляса на пода и остана неподвижен.

Конър разкъса дългата бяла престилка, свали бързо ризата, вратовръзката, панталоните, чорапите и шапката. Хвърли ги на купчина в ъгъла, сетне отключи белезниците на Арни и бързо съблече униформата му. Когато я облече откри, че обувките са два номера по-малки и че панталоните са му къси. Нямаше друг избор, освен да обуе отново чорапите си и спортните си обувки, които поне бяха черни. Не смяташе, че в хаоса, който се канеше да предизвика, някой би си припомнил, че агент от тайните служби не е носил униформени обувки.

Конър взе вратовръзката си от купчината с дрехи в ъгъла и здраво завърза глезените на Арни. Вдигна мъжа, който бе в безсъзнание, подпря го на стената, обви ръцете му около една желязна греда, която минаваше по ширината на „Джъмбо Трон“ и щракна белезниците. Накрая извади носната си кърпа, смачка я на топка и я натика в устата на Арни. Горкият кучи син, нямаше да се чувства добре няколко дни. Малка компенсация за него щеше да бъде загубата на онези няколко излишни килограма, за които му натякваха началниците.

— Нищо лично, приятелю — каза Конър.

Когато стигна до вратата, той си сложи шапката и слънчевите очила на Арни и вдигна пушката — М-16, както бе предположил. Не му харесваше кой знае колко, но щеше да свърши работа. Бързо се изкачи по стъпалата до площадката на втория етаж, където Арни бе стоял на пост, вдигна бинокъла и през процепа между панела и видеоекрана започна да разглежда тълпата долу.

Единадесет и тридесет и две. Бяха изминали три минути и тридесет и осем секунди откакто Конър бе влязъл. Беше си отпуснал четири минути за тази акция. Започна да диша дълбоко и равномерно. Неочаквано чу глас зад себе си.

— „Херкулес 3“.

Отначало не можа да осъзнае откъде идва звукът, но се сети за малкия радиопредавател, прикачен към колана на Арни. Бързо го откачи от там.

— „Херкулес 3“ слуша.

— За минута си помислих, че сме загубили връзка, Арни — казаха от специалните служби. — Всичко наред ли е?

— Да — отвърна Конър. — Просто отидох да пусна една вода. Помислих си, че е по-добре да не го правя над тълпата.

— Правилно — разсмя се Брайтуайт. — Продължавай да оглеждаш своя район. След малко „Червената светлина“ и „Водопада“ ще излязат от игрището.

— Тъй вярно — потвърди Конър с акцент, за който майка му би го наказала.

Линията прекъсна.

Единадесет и тридесет и четири. Огледа стадиона. Почти всички червени и жълти седалки бяха заети. Опитва се да не се разсейва от краката на мажоретките на „Редскинс“, които се вихреха точно под него.

Когато отборите излязоха от тунела в южния край на игрището, по стадиона се понесе рев. Състезателите тичаха бавно към центъра, а тълпата започна да скандира: „Ура за Редскинс“.

Конър вдигна бинокъла на Арни и погледна към осветителните кули над стадиона. Почти всички агенти гледаха към тълпата долу, дебнеха и за най-малкия признак за нещо нередно. Никой от тях не проявяваше интерес към посоката, откъдето щеше да дойде изстрелът. Конър забеляза младия Брад, който гледаше с бинокъл надолу към северния сектор, проверявайки го ред по ред. Момчето изглеждаше на седмото небе от щастие.

Конър се извърна и спря погледа си върху капитаните, застанали един срещу друг.

Единадесет и тридесет и шест. Нова вълна от аплодисменти се надигна, когато Джон Кент Куке гордо поведе двамата президенти към игрището. Следваха ги дузина телохранители, почти толкова едри, колкото и играчите. От пръв поглед Конър забеляза, че Жеримски и Лоурънс носят предпазни жилетки.

Искаше му се да насочи пушката към Жеримски и да вземе на мушка главата му, но не можеше да рискува някой от снайперистите на осветителните кули да го забележи. Знаеше, че са тренирани да се прицелват и стрелят за по-малко от три секунди.

Докато представяха играчите на президентите, Конър насочи вниманието си към знамето на „Редскинс“, което се развяваше над западната част на стадиона. Провери пушката и откри, както бе и очаквал, че тя е в идеално състояние и напълно заредена. Шумът от

затварянето на цевта му поддържа като сигнален изстрел и неочаквано усети, че сърцето му силно тупти.

Единадесет и четиридесет и една минута. Двамата президенти разговаряха с официалните гости. През бинокъла Конър видя как Джон Кент Куке нервно поглежда часовника си, навежда се и прошепва нещо в ухото на Лоурънс. Американският президент кимна, докосна лакътя на Жеримски и го поведе към пространството между двата отбора. Там, на тревата, имаше два малки бели кръга — единият с нарисувана вътре мечка, а другият с орел, така че двамата лидери да знаят къде точно да застанат.

— Дами и господа — изрече глас по високоговорителя. — Моля станете за руския национален химн.

Чу се потропване от седалки, хората се надигнаха от местата си, мнозина свалиха шапките си с емблемата на „Редскинс“, докато се обръщаха с лице към оркестъра и хора в западния край на игрището. Диригентът вдигна палката, направи пауза, сетне неочаквано я размахва с жар. Разнесе се мелодията, която малцина от зрителите бяха чували преди.

Въпреки че Конър в миналото бе стоял много пъти по време на руския национален химн, той трябваше да признае, че малко оркестри извън Русия знаеха в какво темпо трябва да бъде изсвирен и колко куплета има. Реши да изчака американския химн, преди да направи решителната крачка.

Когато руският химн завърши, играчите започнаха да правят упражнения на място за успокоение на нервите си. Конър изчака диригентът да вдигне палката си още веднъж, което щеше да му послужи за знак да се прицели в Жеримски. Погледна към знамето на пилоната в далечната страна на стадиона. То сега висеше неподвижно, показвайки, че вятърът е стихнал.

Диригентът вдигна палката си за втори път. Конър постави пушката в процеп между триъгълната табела за реклами и видеоекрана, използвайки дървената рамка за опора. Разгледа игрището през оптичния мерник, сетне се прицели внимателно в задната част на главата на Жеримски.

Прозвучаха встъпителните звуци на американския химн и двамата президенти видимо замръзнаха по местата си. Конър издиша. Три... две... едно. Бавно натисна спусъка и точно в този момент Том

Лоурънс вдигна дясната си ръка и я постави на сърцето си. Стреснат от внезапното движение, Жеримски се извърна наляво и куршумът прелетя безобидно покрай дясното му ухо. Седемдесет и осем хиляди фалшиви гласа потвърдиха, че никой не е чул тупването на парчето метал в тревата отвъд петдесетметровата линия.

Легнал по корем на платформата на осветителната кула, високо над свитата от официални лица, Брад гледаше напрегнато през бинокъла си надолу в тълпата. Очите му се спряха на „Джъмбо Трон“. На огромния екран се виждаше в едър план как президентът Лоурънс пееше националния химн с ръка на сърцето.

Брад продължи наблюдението си по-нататък, сетне внезапно върна бинокъла назад. Сторило му се бе, че е видял нещо в процепа между триъгълното табло за реклама и екрана. Погледна още веднъж... беше дулото на пушка, насочена към центъра на игрището от мястото, където преди малко бе видял Арни. Донастрои бинокъла си и различи лицето, което бе зърнал сутринта. Не се поколеба нито за миг.

— Там има пушка.

Брад говореше с такава настойчивост и авторитет, че Брайтуайт и двамата снайперисти моментално насочиха биноклите си към екрана. За миг се прицелиха в Конър, който се готвеше да стреля за втори път.

— Отпусни се — шепнеше си Конър. — Не бързай. Имаш достатъчно време.

Главата на Жеримски отново запълни кръгозора му. Конър подреди малките точки на оптичния мерник и отново издиша. Три... две...

Куршумът на Брайтуайт го удари в лявото рамо и го отхвърли назад. Вторият куршум прелетя там, където бе главата му преди миг.

Националният химн свърши.

Двадесет и девет годишният опит бе подготвил Конър за подобно развитие на нещата. Всичко в тялото му крещеше да избяга. Той незабавно започна да изпълнява план А, като се опитваше да преодолее измъчващата го болка в рамото. Залитайки стигна до вратата и тръгна по коридора. Искаше да побегне към вратата в далечния край, която водеше към публиката на стадиона, но откри, че се нуждае от цялата си сила само за да се движи. Четиридесет секунди по-късно, точно когато двамата президенти бяха изведени от игрището,

той стигна до вратата. Чу рева на тълпата, когато „Редскинс“ се подготвиха да започнат играта.

Конър отключи, залитна към товарния асансьор и натисна бутона няколко пъти. Чу лекия шум от мотора, когато асансьорът започна бавно да се движи към седмо ниво. Очите му неспокойно оглеждаха наляво и надясно, търсейки и най-малката опасност. Болката в рамото ставаше все по-силна, но той знаеше, че засега не може да стори нищо. Първите места, които всеки агент от службата му би проверил, бяха местните болници. Погледна в шахтата и видя как таванът на асансьора се приближава. Бе на около петнадесет секунди разстояние от него. Но точно тогава внезапно спря. Изглежда някой товареше или разтоварваше на нивото с официалните ложы.

Инстинктивната реакция на Конър бе да се откаже от плана си за действие при непредвидени усложнения — нещо, което не бе правил никога в миналото. Знаеше, че не може да се мотае повече наоколо — ако чакаше още няколко секунди, някой щеше да го забележи.

Придвижи се обратно до вратата, която водеше към „Джъмбо Трон“ — дотолкова бързо, доколкото му позволяваха силите. Товарният асансьор потегли отново. След няколко секунди се появи табла със сандвичи, парче торта и кока-колата, която Арни бе очаквал.

Конър отново премина през вратата с табелка „Вход забранен“, оставяйки я отворена. Трябваше да събере цялата си сила и воля, за да прекоси седемдесетте метра. Знаеше, че агентите от отдела за разузнаване и защита щяха да влязат след броени секунди.

Двадесет и четири секунди по-късно Конър стигна до масивната носеща греда, която поддържаше целия екран. Хвана здраво парапета с дясната си ръка и се отпусна над ръба на платформата, точно когато вратата към коридора се отвори с трясък. Плъзна се под платформата и чу два чифта крака да тичат над него и да спират пред вратата на съоръжението. През един процеп видя как някакъв офицер с пистолет в ръка отваря вратата и, без да пристъпва вътре, се опитва да напипа ключа на осветлението.

Конър изчака светлината да светне и двамата офицери да влязат вътре в „Джъмбо Трон“, след което започна да лази по гредата, за трети път този ден. Но сега можеше да се държи само с едната ръка, което означаваше, че напредва доста бавно. От друга страна, се стараеше кръвта, която капеше от рамото му, да пада долу на земята от

петметровата височина, а не върху гредата, където щяха лесно да я забележат.

Когато първият агент от тайните служби влезе в „Джъмбо Трон“, веднага забеляза окования с белезници за парапета Арни. Бавно започна да се приближава, оглеждайки се внимателно наоколо, докато не стигна до него. Партньорът му го прикриваше през цялото време. Отключи белезниците на Арни и внимателно го положи на земята, сетне извади кърпата от устата му и провери пулса. Беше жив.

Арни вдигна очи към тавана, но не проговори. Първият агент незабавно се втурна нагоре по стъпалата към второто ниво, а вторият го прикриваше. Офицерът внимателно се промъкна зад огромния екран. „Редскинс“ бяха отбелязали гол и над стадиона се разнесе оглушителен рев, но той сякаш не го чу. Стигна до другата стена, обърна се и кимна. Вторият офицер започна да се изкачва към най-горното ниво, където повтори същите движения.

Двамата агенти се върнаха, проверявайки още веднъж всяко възможно място за криене, когато по радиостанцията дойде съобщение.

— „Херкулес 7“.

— „Херкулес 7“ слуша.

— Има ли някаква следа от него?

— Няма никой, освен Арни, който бе закопчан за една греда по бельо. Двете врати бяха отключени и има капки кръв навсякъде, така че определено си го улучил. Трябва да е някъде наоколо. Носи униформата на Арни, няма да е трудно да бъде забелязан.

— Не разчитай на това — възрази Брайтуайт. — Ако е човекът, за когото си мисля, все още може да е съвсем близо до теб.

30.

Тримата мъже седяха в Овалния кабинет и слушаха касетата. Двама бяха облечени в официални костюми, а третият — в униформа.

— Как я намерихте? — попита Лоурънс.

— Беше в купчината дрехи, които Фицджералд е оставил във видеоекрана — обясни специалният агент Брайтуайт. — В задния джоб на джинсите му.

— Колко души са я чули? — запита Лойд, опитвайки се да прикрие тревогата си.

— Само ние тримата в тази стая, сър — отвърна Брайтуайт. — Щом я изслушах, веднага се свързах с вас. Дори не съм информирал шефа си.

— Благодарен съм ти за това, Бил — увери го президентът. — Но какво ще кажеш за хората, които са станали свидетели на инцидента в стадиона?

— Освен мен, само пет души знаят за случилото се и мога да гарантирам за тяхната дискретност — обясни Брайтуайт. — Четирима от тях работят при мен от десет и повече години и знаят достатъчно тайни, за да компрометират последните четирима президенти, да не говорим за половината конгресмени.

— Всъщност някой видя ли Фицджералд? — попита Лойд.

— Не, сър. Двамата агенти, които претърсиха „Джъмбо Трон“ веднага след инцидента, не откриха никакви следи от него, освен купчина дрехи, много кръв и един от моите хора, закопчан с белезници за една греда. След като изслушах касетата, се разпоредих да няма писмен или устен доклад за случая.

— Ами мъжът, който е висял на гредата? — попита президентът.

— Дадох му един месец отпуск по болест. Просто е загубил опора и се е плъзнал по корниза на сградата.

— Спомена за пети човек — подсети го Лойд.

— Да, сър, студент от колежа, който бе горе с нас на осветителната кула.

— Откъде можеш да си сигурен, че няма да проговори? — полюбопитства Лойд.

— Молбата му да постъпи в тайните служби е на бюрото ми — съобщи капитанът. — Смятам, че се надява да бъде назначен в моя отдел, веднага щом приключи с изпитите.

Президентът се усмихна и попита:

— А куршумът?

— След срещата разкопахме цялото игрище — отговори Брайтуайт и подаде на президента сплескано парче метал.

Лоурънс се надигна от бюрото си и се загледа през прозореца. Над Капитолия бе паднал здрач. Втренчи се в моравата, докато размишляваше за онова, което щеше да каже.

— Важно е да осъзнаеш едно нещо, Бил — накрая изрече той. — Гласът на касетата определено звучи като моя, но никога не съм предлагал на никого да убива Жеримски, или който и да било друг.

— Не се съмнявам в това, господин президент, иначе нямаше да съм тук. Но аз също искам да бъда откровен с вас. Ако някой от тайните служби бе разбрал, че точно Фицджералд е бил в „Джъмбо Трон“, вероятно щяха да му помогнат да избяга.

— Що за човек е този, който може да внуши такава лоялност? — възкликна Лоурънс.

— Във вашия свят навярно това е Ейбрахам Линкълн — обясни Брайтуайт. — В нашия — Конър Фицджералд.

— Бих искал да се запозная с него.

— Ще бъде трудно, сър. Дори да е жив, изглежда е изчезнал от лицето на земята. Не бих искал кариерата ми да зависи от неговото арестуване.

— Господин президент — намеси се Лойд, — закъснявате вече със седем минути за вечерята в руското посолство.

Лоурънс се усмихна и се ръкува с Брайтуайт.

— Още един добър човек, за когото не мога да кажа на американския народ — усмихна се горчиво той. — Предполагам, че пак ще сте дежурен тази вечер.

— Да, сър. Назначен съм да отговарям за сигурността по време на визитата на президента Жеримски.

— Тогава ще се видим по-късно, Бил. Ако научиш нещо ново за Фицджералд, бих желал да го чуя веднага.

— Разбира се, сър. — Брайтуайт се обърна и напусна кабинета.

Лоурънс и Лойд тръгнаха мълчаливо към южната част, където ги очакваха девет лимузини със запалени мотори. Веднага щом президентът седна на задната седалка в шестата кола, той се обърна към Анди:

— Къде може да е той сега, Анди?

— Нямам представа, сър. Но ако имах, сигурно щях да се присъединя към хората на Брайтуайт и да му помогна да избяга.

— Защо някой като него не оглавява ЦРУ?

— Можеше да е така, ако Джаксън бе жив.

Лоурънс се обърна да погледне през прозореца. Нещо го измъчваше откакто бе напуснал стадиона, но когато моторизираният ескорт мина през вратите на руското посолство, все още не бе дошъл до никакво заключение.

— Защо изглежда толкова ядосан? — учуди се Лоурънс, забелязвайки Жеримски нервно да крачи пред посолството.

Лойд погледна часовника си:

— Закъснили сте със седемнадесет минути, сър.

— Това едва ли е толкова важно. Откровено казано, този проклетник трябва да е доволен, че остана жив.

— Не мисля, че това е нещо, което можете да използвате като извинение, сър.

Автоколоната спря пред руския президент. Лоурънс излезе от колата и се обърна към него:

— Здравейте, Виктор. Извинете, че закъсняхме с няколко минути.

Жеримски не направи опит да скрие недоволството си. След хладно ръкостискане, той поведе почетния си гост нагоре по стъпалата до пълната приемна, без да промълви нито дума. Сетне се извини формално и остави президента на САЩ на египетския посланик.

Лоурънс огледа залата, докато посланикът се опитваше да го заинтригува с изложбата на древноегипетски предмети, открита наскоро.

— Да, опитвах се да намеря „прозорец“ в графика си, за да я посетя — постара се да бъде любезен президентът, без да се замисля.
— Всеки, който я е видял, твърди, че е великолепна.

Египетският посланик грейна от задоволство. В този миг Лоурънс съзря човека, когото търсеше. Наложиха се да поговори с още трима посланика, с две от съпругите на дипломати и с политическия кореспондент на „Правда“, преди да успее да се добере до Хари Ноърс, без да предизвика подозрение.

— Добър вечер, господин президент — поздрави министърът на правосъдието. — Сигурно сте доволен от резултата на мача този следобед.

— Разбира се, Хари — сърдечно отвърна Лоурънс. — Винаги съм казвал, че „Пакърс“ ще пометат „Редскинс“ по всяко време и на всяко място.

Той сниши глас.

— Искам да дойдеш в кабинета ми в полунощ. Нужен ми е съветът ти по един правен въпрос.

— Разбира се, сър — тихо отвърна министърът на правосъдието.

— Рита — каза президентът, като се обърна надясно, — беше ми приятно да се видим този следобед.

Госпожа Куке отвърна на усмивката му. Прозвуча гонг и икономът обяви, че вечерята е сервирана. Разговорите утихнаха и гостите се отправиха към трапезната зала.

Лоурънс бе настанен между госпожа Петровска, съпругата на посланика, и Юри Олгивич, новоназначения ръководител на руската търговска делегация. Президентът скоро откри, че Олгивич не знае нито дума английски — още един от тънките намеци на Жеримски относно мнението му за разширяване на търговските взаимоотношения между двете страни.

— Сигурно сте доволен от резултата на мача — започна разговор съпругата на руския посланик, докато пред президента поставиха купа с борш.

— Така е, но смятам, че по-голямата част от публиката не споделяше радостта ми, Олга.

Госпожа Петровска се усмихна.

— Успяха ли да разберете какво става на терена? — попита Лоурънс, взимайки лъжицата за супа.

— Не съвсем — призна тя. — Но имах щастието да седя до господин Пъг Уошър, който нямаше нищо против да отговаря на въпросите ми.

Президентът изпусна лъжицата си, преди да е преглътнал супата. Потърси с очи Лойд, който седеше от другата страна, и подпря с юмрук брадичката си — този знак означаваше, че се налага да говори с него спешно.

Лойд измърмори някакво извинение на жената от дясната му страна, сетне сгъна салфетката си, остави я на масата и тръгна към президента.

— Трябва незабавно да се видя с Брайтуайт — прошепна Лоурънс. — Мисля, че знам как да открием Фицджералд.

Лойд излезе от стаята, без да каже нито дума, а супата на президента бе отнесена светкавично.

Лоурънс се опита да се съсредоточи върху това, което му говореше съпругата на руския посланик, но не можеше да престане да мисли за Фицджералд. Тя бе казала нещо от типа колко ще ѝ липсват Щатите, когато съпругът ѝ се пенсионира.

— И кога ще бъде това? — попита президентът, без изобщо да се интересува от отговора ѝ.

— След около осемнадесет месеца — отвърна госпожа Петровска.

Пред президента поставиха чиния със студено говеждо. Той продължи разговора, докато един сервитьор не поднесе някакви зеленчуци, а друг — картофи. Вдигна ножа и вилицата си в момента, в който Лойд влезе в стаята. Миг след това той бе до президента:

— Брайтуайт ви очаква в задната част на „Стейджкоуч“.

— Надявам се, че нямате проблем — каза госпожа Петровска, щом Лоурънс сгъна салфетката си.

— Не е нещо важно, Олга — увери я Лоурънс. — Просто не могат да намерят речта ми. Не се притеснявай, зная съвсем точно къде съм я сложил.

Той стана и напусна залата. Жеримски проследи с поглед всяка негова стъпка.

Лоурънс слезе по дървената стълба, мина през парадния вход на посолството и бързо скочи на задната седалка на третата кола.

Лойд и шофьорът стояха до лимузината, заобиколена от дузина агенти на тайните служби, които се оглеждаха във всички посоки.

— Бил, има един човек, който със сигурност знае къде е скривалището на Фицджералд, ако той все още е на стадиона. Намери

Пъг Уошър, и мога да се обзаложа, че ще откриеш и Фицджералд.

След няколко минути президентът отвори вратата на колата и излезе.

— Добре, Анди — измърмори той, — да се връщаме, преди да са открили с какво се занимаваме.

— А с какво се занимаваме? — попита Лойд, следвайки президента по стълбите.

— После ще ти кажа — отвърна Лоурънс, влизайки в балната зала.

— Но, сър, все пак трябва да...

— Не сега — сръза го Лоурънс, заемайки мястото си до съпругата на посланика, като се усмихваше извинително.

— Открихте ли я? — запита тя.

— Какво да открия?

— Вашата реч — напомни му госпожа Петровска, докато Лойд поставяше една папка между тях.

— Разбира се — каза Лоурънс, потупвайки папката. — Впрочем, Олга, как е дъщеря ви? Наташа се казваше, нали? Още ли изучава Фра Анджели във Флоренция?

Той отново посегна към ножа и вилицата.

Президентът погледна към Жеримски, в този миг сервитьорите отново се появиха, за да отнесат чиниите. Той остави приборите си, взе някакво твърдо хлебче, тънко намазано с масло, и се заслуша в разказа за първата година от следването на Наташа Петровска във Флоренция. Не можеше да не забележи, че руският президент става все по-нервен, колкото повече наближава времето за речта му. Веднага предположи, че Жеримски ще произнесе още една от неговите непредвидими и бомбастични речи. Тази мисъл му развали апетита и той не дояде суфлето от малини.

Когато Жеримски най-после се изправи, за да поздрави гостите си, дори най-ревностните му привърженици бяха принудени да признаят, че думите му са банални. Хората, които го наблюдаваха особено внимателно, се учудиха защо се обръща предимно към голямата статуя на Ленин, поставена на балкона над балната зала. Лоурънс помисли, че вероятно е нова, тъй като би могъл да се закълне, че тази скулптура липсваше на прощалната вечеря на Борис.

Очакваше Жеримски отново да се спре на темата от посланието си към Конгреса от предишния ден, но той не го направи. За облекчение на Лоурънс, той се придържаше стриктно към учтивия текст, който бе изпратен в Белия дом този следобед. Лоурънс погледна към собственото си слово, обсъдено набързо с Анди в колата. Той бе надраскал няколко предложения по полетата, но нямаше никакви остроумни фрази, нито запомнящи се абзаци в цялата реч. Но в интерес на истината, Анди бе зает през целия ден.

— Разрешете ми да завърша, като изкажа благодарността си към американския народ за гостоприемството и топлото посрещане, което получих навсякъде по време на моята визита във великата ви страна, особено от господин президента, Том Лоурънс.

Аплодисментите, които се разнесоха след речта, бяха толкова силни и продължителни, че Лоурънс вдигна очи от бележките в папката. Жеримски отново бе застанал неподвижно, загледан в статуята на Ленин. Чакаше аплодисментите да затихнат, преди да си седне на мястото. Не изглеждаше никак доволен, което не изненада Лоурънс, тъй като по негово мнение речта бе приета далеч по-великодушно, отколкото заслужаваше.

Лоурънс се изправи да отговори. Неговата реч бе приета с любезен интерес, но едва ли — с ентузиазъм. Той завърши с думите:

— Нека се надяваме, Виктор, че това е само първото от множеството посещения, които ще направите у нас. От името на всички гости, пожелавам ви утре добър полет за дома.

Лоурънс мислеше, че две лъжи в едно изречение е малко прекалено дори за политик, и му се искаше да бе намерил време да прочете текста предварително. Седна след почтително ръкопляскане, но това бе нищо в сравнение с овациите, които получи Жеримски за също толкова баналната си реч.

След като сервираха кафето, Жеримски стана от мястото си и отиде до двойните врати в отдалечения край на залата. Скоро той започна да се сбогува на висок глас, давайки ясно да се разбере, че желае гостите да напуснат помещението колкото е възможно по-бързо.

Малко след като няколко часовника в посолството биха десет часа, Лоурънс се изправи и бавно се запъти към домакина си. Но подобно на Цезар на Капитолия, непрекъснато го спираха различни граждани, желаещи да се докоснат до крайчеца на императорските

одежди. Когато най-после стигна до вратата, Жеримски му се поклони леко, преди да го придружи по стълбището до първия етаж. Тъй като руснакът не проговори, Лоурънс се загледа в статуята, изобразяваща Христос на кръста, поставена на първата площадка. Сега, когато бе с гръб към Ленин, той се учуди как ли е оцелял Христос. В долната част на каменното стълбище той се обърна, за да махне на домакина си, но Жеримски вече се бе скрил вътре в посолството. Ако си бе направил труда да изпрати Лоурънс навън, щеше да види агентите от специалните тайни служби, които го чакаха да се качи в лимузината си.

Брайтуайт не каза нищо, докато вратата не се затвори.

— Бяхте прав, сър.

Първия човек, когото Жеримски видя, когато се върна в посолството, бе посланикът. Негово Превъзходителство се усмихна многообещаващо.

— Тук ли е Романов? — изрева Жеримски, неспособен да крие гнева си нито миг повече.

— Да, господин президент — отвърна посланикът, догонвайки своя лидер. — Той...

— Доведи го при мен незабавно.

— Къде да ви намеря?

— Там, където бе вашият кабинет.

Петровски забързано се отправи в обратната посока.

Жеримски тръгна по дългия мраморен коридор, едва задържайки крачката си, отвори вратата на кабинета на посланика с един удар с юмрук. Първото нещо, което видя, бе пушката, поставена върху бюрото. Той седна на големия кожен стол, на който обикновено се настаняваше посланикът.

Докато нетърпеливо чакаше пристигането му, вдигна пушката и започна да я изучава внимателно. Загледа се в барабана, където куршумът си стоеше все още на мястото. Когато допря приклада до рамото си, усети перфектния баланс на оръжието и за пръв път осъзна защо Фицджералд бе готов да прелети половин Америка, за да открие пушка като тази.

Тогава забеляза, че ударникът е сменен.

Жеримски чу забързаните стъпки на двамата мъже по мраморния коридор. Непосредствено преди да стигнат до кабинета, той свали пушката в скута си.

Те почти се втурнаха в стаята. Жеримски безцеремонно им посочи два стола от другата страна на бюрото.

— Къде е Фицджералд? — кресна той, преди Романов да успее да седне. — Уверихте ме в тази стая, че той ще бъде тук в четири днес следобед. „Нищо няма да се обърка“, похвалихте се вие. Това са точните ви думи.

— Такова бе нашето споразумение, когато разговарях с него малко след полунощ, господин президент.

— Е, какво се случи между полунощ и четири часа?

— Когато хората ми го придружиха до града рано тази сутрин, шофьорът бил принуден да спре на един светофар. Фицджералд скочил от колата, побягнал към другата страна на пътя и се хвърлил в някакво минаващо такси. Преследвали са таксито до летище Дълес, но когато са го настигнали пред входа на летището, се оказало, че Фицджералд не е бил в него.

— Истината е, че сте му позволили да избяга — сърдито коментира Жеримски. — Ето това се е случило!

Романов сведе глава и не отвърна нищо. Гласът на президента се сниши до шепот:

— Доколкото знам в мафията си имате кодекс — каза той, щраквайки задната част на цевта, — тези, които се провалят при изпълнение на договор ги чака смърт.

Романов погледна с ужас към Жеримски, който вдигна пушката и я насочи в гърдите му.

— Така ли е, или не? — тихо запита президентът.

Романов кимна. Жеримски се усмихна на мъжа, който бе приел присъдата на собствения си съд, и спокойно натисна спусъка. Куршумът разкъса гърдите на Романов на сантиметър под сърцето, силата на удара отхвърли отпуснатото му тяло към стената, където се задържа минута-две, преди да се смъкне на килима. Частици от мускули и кости се бяха разлетели във всички посоки. Стените, килимът, костюмът на посланика и бялата му плисирана риза бяха опръскани с кръв.

Жеримски бавно се извърна, заставайки лице срещу лице с бившия си пратеник във Вашингтон.

— Не, не — извика Петровски и падна на колене. — Ще си подам оставката, ще я подам.

Жеримски натисна спусъка втори път. Щом чу прещракването, той си спомни, че в цевта имаше само един куршум. Надигна се от стола, на лицето му се изписа разочарование.

— Трябва да дадеш костюма си за чистене — отбеляза той, сякаш посланикът бе изцапал с жълтък ръкава си.

Президентът остави пушката обратно на бюрото.

— Приемам оставката ти. Но преди да почистиш кабинета си, погрижи се това, което е останало от Романов, да бъде събрано и изпратено в Санкт Петербург. — Той тръгна към вратата. — И го направи бързо — искам да съм там, когато ги погребват заедно с баща му.

Петровски, все още на колене, не отговори. Повръщаше му се и се страхуваше да отвори уста.

Когато Жеримски стигна до вратата, той се извърна и погледна свития от страх дипломат.

— При тези обстоятелства, може би ще е най-разумно да се погрижиш тялото да бъде изпратено обратно с дипломатическата поща.

31.

Валеше силен сняг. Жеримски се изкачи по стъпалата на очакващия го „Илюшин“, около самолета се бе образувал бял килим. Том Лоурънс стоеше на асфалта, облечен в дълго черно палто. Един от сътрудниците държеше голям чадър над главата му.

Жеримски се скри в самолета, без дори да се обърне и да махне към камерите и фотоапаратите. Идеята, че дните около Коледа са най-подходящото време за проява на добра воля между всички хора, явно не му правеше впечатление.

Държавният департамент вече бе публикувал материал за успешната визита на руския президент, за значителните стъпки направени от двете страни, и за надеждите за по-нататъшно сътрудничество. „Полезна и конструктивна“ бяха думите, на които Лари Харингтън се бе спрял преди сутрешната пресконференция, а като допълнение бе избрал „стъпка напред“. Журналистите, които току-що бяха станали свидетели на отпътуването на Жеримски, щяха да интерпретират посещението като „безполезно и неконструктивно“ и несъмнено „крачка назад“.

Броени мигове след като сивата врата се затвори, „Илюшин“ се устреми напред, сякаш също като господаря си, нямаше търпение да избяга.

Лоурънс пръв се обърна с гръб към движещия се с грохот по пистата самолет. Отправи се към очакващия го хеликоптер, където видя Анди със слушалка на ухото. Щом перките се завъртяха, Лойд бързо приключи разговора. Хеликоптерът се издигна и Лойд се наклони към президента, за да го уведоми за изхода от неотложната операция, проведена рано тази сутрин в болницата „Уолтър Рийд“. Лоурънс кимна, докато Анди обясняваше какъв вид действия бе препоръчал Брайтуайт.

— Лично ще позвъня на госпожа Фицджералд — заяви той.

Двамата прекараха останалото време в подготовка за предстоящата среща. Президентският хеликоптер се приземи на южната морава и никой от тях не проговори по пътя към Белия дом.

Секретарката на Лоурънс го очакваше притеснено пред вратата на Овалния кабинет.

— Добро утро, Рут — поздрави я президентът за трети път тази сутрин.

И двамата бяха останали будни през по-голямата част от нощта.

В полунощ министърът на правосъдието бе пристигнал неофициално и бе обяснил на Рут Престън, че е повикан от президента. Това посещение не бе отбелязано в бележника на секретарката. В два часа сутринта президентът, Лойд и министърът на правосъдието тръгнаха за болницата „Уолтър Рийд“. Тази визита не бе отбелязана никъде, нито пък името на пациента, когото щяха да видят. Върнаха се след час и прекараха деветдесет минути в Овалния кабинет. Президентът бе наредил никой да не го безпокои. Когато Рут пристигна в Белия дом в осем и десет на следващата сутрин, президентът вече бе на път към военновъздушната база „Ендрюс“, за да изпълни последния си ангажимент към Жеримски.

Въпреки че бе облякъл друг костюм, риза и вратовръзка, Рут се съмняваше, че президентът си е лягал тази нощ.

— Какво следва сега, Рут? — запита той, макар много добре да знаеше с кого е следващата му среща.

— Хората за срещата ви в десет часа чакат във фойето от четиридесет минути.

— Така ли? Тогава ги покани.

Президентът влезе в Овалния кабинет, отвори чекмеджето на бюрото си и извади два листа и една аудиокасета. Остави листовите пред себе си, а касетата — в касетофона на бюрото. Анди Лойд дойде с две папки под мишница и зае мястото си до президента.

— Носиш ли клетвената декларация? — попита Лоурънс.

— Да, сър — отвърна Лойд.

На вратата се почука. Рут отвори и съобщи:

— Директорът и заместник-директорът на ЦРУ.

— Добро утро, господин президент — ведро поздрави Хелън Декстър на влизане в Овалния кабинет, следвана от заместника си.

Тя също носеше папка.

Лоурънс не отвърна на поздрава ѝ.

— Мога да ви зарадвам — обяви тя, докато сядаше на един от столовете срещу президента. — Успях да се справя с проблема, за

който се страхувахме, че може да възникне по време на визитата на руския президент. Всъщност имаме основателни причини да смятаме, че въпросният човек вече не представлява опасност за страната.

— Възможно ли е това да е същият човек, с когото разговарях по телефона преди няколко седмици? — запита Лоурънс, отпускаяки се назад в креслото.

— Не съм напълно сигурна, че ви разбирам, господин президент — отвърна Декстър.

— Тогава позволете ми да ви осветля по въпроса — обади се Лоурънс.

Наведе се напред и натисна бутона на касетофона за прослушване.

„Сметнах, че е редно да знаете колко е важна за мен тази задача, защото не се съмнявам, че точно вие сте човекът, който ще я изпълни безупречно. Така че се надявам да се съгласите да поемете тази отговорност.

— Оценявам доверието ви в мен, господин президент, признателен съм, че отделихте време, за да ми се обадите лично...“

Лоурънс натисна стоп-бутона.

— Несъмнено имате някакво просто обяснение как и защо е проведен този разговор.

— Наистина не съм съвсем сигурна, че ви разбирам, господин президент. ЦРУ не е упълномощено да следи личните ви телефонни разговори.

— Това може да е вярно, а може и да не е — коментира президентът. — Но точно този разговор, както добре знаете, не се е водил от този кабинет.

— Нима обвинявате ЦРУ в...

— Не. Обвинението е насочено лично към вас.

— Господин президент, това някакъв вид шега ли е?

— Изглеждам ли ви така, сякаш се шегувам? — попита президентът и отново натисна бутона „старт“.

„Това е най-малкото, което мога да сторя при тези обстоятелства.

— Благодаря, господин президент. Въпреки че господни Гутенбърг ме увери, че сте много заинтересован, а директорът лично ми се обади този следобед, за да потвърди, аз се чувствам неспособен да поема задачата, без да съм сигурен, че заповедта идва лично от вас.“

Президентът се наведе напред и отново натисна стоп-бутона.

— Има още, ако искате да го чуете.

— Уверявам ви — започна Декстър, — че операцията, за която говори Фицджералд, не е нищо повече от рутинно упражнение.

— Да не би да се опитвате да ме накарате да повярвам, че убийството на руския президент сега се смята от ЦРУ за рутинно упражнение? — възкликна Лоурънс.

— Никога не сме имали намерение да убиваме Жеримски — остро възрази Декстър.

— Само че един невинен човек увисна на въжето — рязко отвърна президентът.

Последва дълго мълчание, преди той да добави:

— И по този начин отпада всяко доказателство, че именно вие сте тази, която е поръчала убийството на Рикардо Гусман в Колумбия.

— Господин президент, мога да ви уверя, че ЦРУ няма нищо общо с...

— Рано тази сутрин Конър Фицджералд не каза точно това — прекъсна я Лоурънс.

Декстър онемя.

— Може би ще си направите труда да прочетете клетвената декларация, която той подписа в присъствието на министъра на правосъдието.

Анди Лойд отвори първата папка и подаде на Декстър и Гутенбърг копия от декларацията, подписана от Конър и заверена с подписа на министъра на правосъдието. Щом двамата започнаха да четат, Лоурънс забеляза, че капки пот избиха по челото на Гутенбърг.

— Вслушах се в съвета на министъра на правосъдието и упълномощих специалните служби да ви арестуват по обвинение в

държавна измяна. Обясниха ми, че за това дават една-единствена присъда.

Декстър стисна устни, но заместникът ѝ потрепери.

— Разбира се, има вероятност Ник да не е имал представа, че директорът няма необходимите правомощия за издаването на подобни заповеди.

— Абсолютно вярно, сър — побърза да потвърди Гутенбърг. — Всъщност тя ме накара да повярвам, че инструкциите да се убие Гусман идват направо от Белия дом.

— Знаех си, че това ще кажеш, Ник — отбеляза президентът. — И ако сметнеш, че можеш да подпишеш този документ — той бутна по бюрото един лист — министърът на правосъдието ми даде да разбере, че смъртното наказание може да бъде заменено с доживотен затвор.

— Не го подписвай, каквото и да е! — заповяда Декстър.

Гутенбърг не ѝ обърна внимание. Извади писалка от джоба си и подписа своята оставка като заместник-директор на ЦРУ, която влизаше в сила от девет часа същата сутрин.

Декстър го изгледа свирепо с неприкрито презрение.

— Ако беше отказал да се оттеглиш, те нямаше как да те принудят. Мъжете са такива безгръбначни влечуги.

Тя му обърна гръб и застана с лице към президента, който побутна втория лист по бюрото. Декстър сведе поглед и прочете собствената си оставка като директор на ЦРУ, влизаща в сила също от девет часа сутринта. Вдигна предизвикателно очи към Лоурънс и заяви:

— Няма да подпиша нищо, господин президент. Би трябвало да сте разбрали досега, че не се плаша толкова лесно.

— Ваша работа, Хелън, но ако откажете да постъпите благородно като Ник — предупреди я Лоурънс — ще бъде приведена в действие заповедта за арестуването ви. Пред вратата на този кабинет двама агенти ви очакват.

— Не можете да ме подведете, Лоурънс — гневно извика Декстър и се изправи.

— Господин Гутенбърг — обърна се към него Лойд, щом тя тръгна към вратата, без да подпише оставката си. — Смятам, че доживотен затвор, без надежда за освобождаване, е твърде висока цена

при дадените обстоятелства. Особено ако са ви изиграли и не сте имали представа за действията на началника си.

Гутенбърг кимна. Декстър почти стигна до вратата.

— Бих помислил за присъда от шест или може би седем години, а с малка помощ от Белия дом, ще останете в затвора не повече от тричетири.

Декстър се закова на място.

— Но естествено, това означава да се съгласите да...

— Съгласен съм с всичко. Всичко — запелтечи Гутенбърг.

— ... да станете свидетел на обвинението.

Гутенбърг кимна пак, а Лойд извади други два листа с писмени клетвени декларации от втората папка. Бившият заместник-директор бързо прочете документа, преди да се подпише в долния край на втората страница.

Директорът задържа ръката си върху дръжката на вратата, сетне се обърна и бавно се върна на мястото си. Отправи последен поглед, пълен с отвращение, към бившия си заместник, преди да вземе писалката и надраска подписа си в отбелязаното с кръстче място.

— Ти си глупак, Гутенбърг — изсъска тя. — Никога нямаше да рискуват да изправят Фицджералд на свидетелското място в съда. Всеки горе-долу нормален адвокат би го разкъсал на парчета. А без Фицджералд няма процес. Сигурна съм, че министърът на правосъдието вече им го е обяснил.

Тя отново се обърна и тръгна към вратата.

— Хелън е напълно права — заяви Лоурънс, като взе трите документа и ги подаде на Лойд. — Ако делото изобщо стигнеше до съдебната зала, никога не бихме могли да използваме Фицджералд.

Декстър замръзна на място за втори път — мастилото на подписа й още не бе изсъхнало.

— За съжаление — започна президентът. Той помълча малко и след това продължи. — Трябва да ви информирам, че Конър Фицджералд почина в седем часа и четиридесет и три минути.

КНИГА ЧЕТВЪРТА

БЪРЗИЯТ И СМЪРТТА

32.

Кортежът бавно се движеше по стръмния склон на хълма.

Арлингтънското гробище бе пълно с хора, въпреки че мъжът, когото изпращаха днес, не бе търсил обществено признание. Президентът на САЩ се бе изправил до гроба, а до него стояха Анди Лойд и министърът на правосъдието. С лице към тях бе жената, която не вдигна глава през последните четиридесет минути. От дясната ѝ страна бе застанала дъщеря ѝ Тара, а отляво — бъдещият ѝ зет Стюарт Маккензи.

Тримата бяха долетели от Сидни преди два дни, след като президентът им се бе обадил. Множеството хора, събрало се около гроба, не остави никакво съмнение у Меги Фицджералд колко много приятели и почитатели бе оставил Конър след себе си.

На срещата в Белия дом предишния ден Том Лоурънс бе казал на вдовицата на Конър, че последните му думи са били за любовта му към нея и Тара. Президентът бе добавил, че ще запомни за цял живот съпруга ѝ, въпреки че го е срещнал само веднъж.

„Това са думи на човек, който се среща със стотици хора всеки ден“ — написа Тара в дневника си същата вечер.

На няколко крачки зад президента бе застанал новият директор на ЦРУ и група мъже и жени, които нямаха намерение да отидат на работа в този ден. Те бяха дошли от четирите краища на света, за да присъстват на погребението.

Висок, едър мъж с оплешивяла глава стоеше малко встрани от опечалените и плачеше неудържимо. Никой от присъстващите не би повярвал, че това е най-безпощадният преследвач на гангстери в Южна Африка. Престъпниците щяха да са много доволни, ако знаеха, че Карл Койтър е извън страната за няколко дни.

Много хора от ФБР и тайните служби също присъстваха. Капитан Уилям Брайтуайт стоеше начело на дузина стрелци, всеки от които би бил доволен да завърши дните си като Конър Фицджералд.

Високо по склона на хълма, докдето стигаше погледа, стояха близките от Чикаго, учени от Джорджтаун, партньори на бридж,

ирландски танцьори, поети и хора от всички класи и категории. Те стояха със сведени глави в памет на човека, когото обичаха и уважаваха.

Кортежът спря на няколко метра от гроба. Осем мъже вдигнаха ковчега от катафалката и бавно го понесоха. Капакът бе покрит с американския флаг, а върху него бяха подредени отличията на покойника. Почетният медал бе поставен по средата. Когато осемте мъже стигнаха до гроба, те внимателно поставиха ковчега на земята и се присъединиха към останалите опечалени.

Отец Греъм, който бе свещеник на семейството от тридесет години, вдигна ръце нагоре.

— Приятели мои — започна той. — Свещениците често изпращат в последния им път свои енориаши, които едва познават и чиито постижения невинаги са им известни, но това не може да се каже за Конър Фицджералд. Като студент, той ще бъде запомнен като един от най-добрите футболисти в университета Нотр Дам. Едва ли ще успея да изразя с мои думи достойнствата му като войник, за това ще използвам думите на неговия взводен командир Кристофър Джаксън: „Безстрашен офицер, който пред лицето на опасността винаги мисли за живота на останалите, а своя собствен пренебрегва“. Като професионалист, той служи почти тридесет години на страната си. Трябва само да се огледаме наоколо, за да разберем колко го уважават неговите колеги. Но най-вече ще го запомним като съпруг на Меги и баща на Тара. Сърцето ми се къса за тях двете. — Отец Греъм снижи глас. — Щастлив съм, че бях негов приятел. Очаквах с нетърпение да играем бридж през коледните празници — всъщност, надявах се да спечеля обратно десетте долара, които загубих точно преди да замине за последната си задача. Мили Боже, с радост бих дал всичко, което притежавам, за да мога още веднъж да загубя партия бридж от него.

Спортист, войник, професионалист, баща и любим, приятел, а за мен — въпреки че нямах смелостта да го кажа в негово присъствие, защото би се изсмял — герой.

Погребан недалеч от теб, Конър, е друг американски герой. — Възрастният свещеник вдигна глава. — Ако аз бях Джон Фицджералд Кенеди, щях да съм горд, че лежа в същото гробище редом с Конър Фицджералд.

Осемте мъже пристъпиха напред и спуснаха ковчега в гроба. Отец Грейм го прекръсти, взе шепя пръст и я хвърли върху ковчега.

— Прах при прахта, пръст при пръстта — напяваше той, докато един тръбач от морската пехота засвири.

Почетната стража сгъна националния флаг във формата на триъгълник. Младият кадет, роден в Чикаго като Конър, трябваше да връчи флага на вдовицата с думите: „Госпожо, от името на президента на САЩ“, но днес той замарширува в друга посока. Седем морски пехотинци вдигнаха пушките си във въздуха и изстреляха двадесет и един салюта, докато младият кадет застана мирно пред президента и му предаде флага.

Том Лоурънс го пое, бавно заобиколи гроба и се изправи пред вдовицата. Меги вдигна глава и се опита да се усмихне, когато президентът ѝ връчи флага.

— От името на благодарната нация ви връчвам знамето на страната ни. Заобиколена сте с приятели, които добре са познавали съпруга ви. Бих искал да имам същата привилегия. — Президентът склони глава и се върна на мястото си.

Когато оркестърът на морската пехота започна да свири националния химн, той сложи ръка на сърцето си.

Никой не помръдна, докато Меги, придружена от Тара и Стюарт, не тръгна към изхода на гробищата. Тя остана там почти цял час, подавайки ръка на всеки опечален, който бе присъствал на погребението.

Двама мъже бяха останали на билото на хълма по време на церемонията. Бяха долетели от Русия предния ден. Не бяха дошли да жалеят, а да се уверят и да докладват в Санкт Петербург, че техните услуги вече не са необходими.

33.

„Еър Форс 1“ бе заобиколен от танкове, когато, с президента на САЩ на борда, се приземи на московското летище. Жеримски ясно показва, че не желае никакви снимки с Том Лоурънс, които да бъдат публикувани в САЩ. Нямаше и приветствена реч от подиума на пистата.

Лоурънс слезе с мрачен вид по стълбите на самолета и бе посрещнат от маршал Бородин, застанал на купола на един танк.

Когато късно същата сутрин двамата президенти се срещнаха в Кремъл, първата точка от дневния ред бе настояването на президента Жеримски силите на НАТО, разположени по западната граница на Русия, незабавно да бъдат ограничени. След катастрофалното поражение в Сената на законопроекта за съкращаване на ядрените, биологичните, химичните и конвенционалните оръжия, и след доброволното връщане на Украйна в Съветския Съюз, президентът Лоурънс е наясно, че Жеримски няма да отстъпи нито крачка от позицията си за ролята на НАТО в Европа. Положението на Лоурънс се утежнява още повече от опозицията в собствената му страна, оглавявана от новоизбрания сенатор Хелън Декстър, която продължава да го нарича „истински комедиант“.

Откакто сенатор Декстър подаде оставка като директор на ЦРУ миналата година, за да може, по нейните думи „по-открито да опонира на президентската погрешна външна политика“, по върховете вече се носят слухове, че тя има реални шансове да стане първата жена — президент.

На предварителните разговори тази сутрин в Кремъл, президентът Жеримски не се опита да скрие...

Стюарт вдигна поглед от първата страница на „Сидни морнинг хералд“, когато Меги влезе в кухнята, облечена с пуловер и джинси. Живееха в една къща повече от шест месеца, но никога не бе я виждал с несресана коса.

— Добро утро, Стюарт — поздрави тя. — Има ли нещо интересно във вестника?

— Жеримски демонстрира сила при най-малка възможност — отвърна Стюарт. — А вашият президент продължава да се държи на положение. Поне такава е мнението на московския кореспондент на „Хералд“.

— Жеримски би пуснал атомна бомба върху Белия дом, ако сметне, че може да се отърве без последствия — заяви Меги. — Няма ли нещо по-оптимистично във вестника тази събота?

— Премиерът обяви датата за втория референдум по въпроса дали Австралия да стане република.

— Вие в тази страна сте толкова мудни — отбеляза Меги, сипвайки овесени ядки в купичка, — ние се отървахме от англичаните преди повече от двеста години.

— Сигурен съм, че няма да ни отнеме чак толкова дълго време — възкликна Стюарт и се засмя, когато в кухнята влезе жена му по халат.

— Добро утро — сънено изрече тя.

Меги отиде да я целуне по бузата.

— Ти седни и хапни нещо, а аз ще направя омлет. Наистина не бива да...

— Мамо, бременна съм, не умирам от туберкулоза — подразни се Тара. — Купичка овесени ядки с мляко е достатъчно.

— Зная, само че...

— Май никога няма да престанеш да се тревожиш — допълни Тара и прегърна майка си. — Ще ти кажа една тайна. Няма медицинско доказателство, че помятанятия са наследствени. Само неспокойните майки мислят така. Каква е новината тази сутрин? — обърна се тя към Стюарт.

— Моят случай в съда е на шестнадесета страница — каза той и посочи трите кратки параграфа, скрити в долния ляв ъгъл на страницата.

Тара прочете съобщението два пъти, преди да промълви:

— Но те дори не споменават името ти.

— Не. Изглежда в този момент се интересуват повече от клиента — призна Стюарт. — Но ако успея да го отърва, нещата могат да се променят.

— Надявам се да не го отървеш — бе откровена Меги, докато чупеше второто яйце. — Смятам, че твоят клиент е голямо влечуго и трябва да прекара остатъка от живота си в затвора.

— За това, че е откраднал 73 долара? — невярващо попита Стюарт.

— От беззащитна старица.

— Но е било за пръв път.

— Вероятно искаш да кажеш, че за пръв път са го хванали — възрази Меги.

— Знаеш ли, от теб би станал първокласен прокурор — отбеляза Стюарт. — Защо не прекъснеш лекциите си и не се запишеш в Юридическия факултет? Имай предвид, че доживотната присъда за кражба на 73 долара едва ли ще се хареса на всички.

— Може да останеш изненадан, млади момко — подхвърли Меги.

На изтривалката се чу шум.

— Аз ще ги взема — уведоми Стюарт, ставайки от масата.

— Стюарт е прав — настоя Тара, когато майка ѝ постави омлета пред нея. — Не бива да си губиш времето като безплатна домашна помощничка. Ти можеш много повече.

— Благодаря ти, мила — смутено промълви Меги. Тя се върна до печката и чукна още едно яйце. — Но на мен ми харесва да живея с вас двамата. Боя се само да не прекаля с гостоприемството ви.

— Разбира се, че не — увери я Тара. — Но изминаха повече от шест месеца откакто...

— Зная, скъпа, но ми трябва още малко време, преди да събера сили да се върна във Вашингтон. Ще се оправя за есенния семестър.

— Защо никога не приемаш покани за неща, които биха ти харесали?

— Какви например?

— Миналата седмица господин Мур те покани на „Фиделио“ в операта, а ти му каза, че имаш друго излизане същата вечер.

— Честно казано, не мога да си спомня какво щях да правя — отвърна Меги.

— Аз мога. Остана в стаята си и чете „Одисей“.

— Тара, Рони Мур е мил човек и не се съмнявам, че каквото и да прави в банката, той го върши добре. Но не е необходимо да прекарва вечерите си с мен и да ми напомня колко много ми липсва баща ти. А още по-малко ми е необходимо аз да прекарвам вечерите си с него, за да ми разказва колко обожавал покойната си съпруга, не помня как ѝ беше името.

— Елизабет — съобщи Стюарт, когато се върна със сутрешната поща. — Всъщност Рони е много мил.

— Не започвай и ти — възкликна Меги. — Време е вие двамата да престанете да се тревожите за обществения ми живот.

Тя постави още по-голям омлет пред Стюарт.

— Трябваше да се ожения за теб, Меги — ухили се той.

— Ти си далеч по-подходящ от повечето мъже, с които се опитваш да ме уредиш — пое закачката тя, потупвайки зет си по главата.

Стюарт се изсмя и започна да подрежда пощата. Повечето писма бяха за него. Той подаде през масата няколко плика на Тара и три — на Меги. Остави своите настрана и се зачете в спортните страници на „Хералд“.

Меги си сипа втора чаша кафе, след което се зае с писмата си. Както винаги, тя разгледа марките, преди да реши кое да отвори най-напред. Две от марките бяха с един и същ портрет на Джордж Вашингтон. Третата бе с колоритна снимка на коала. Първо отвори австралийското писмо. Когато свърши да го чете, тя го подаде на Тара. Колкото повече четеше, толкова по-широка ставаше усмивката на младата жена.

— Много ласкателно — коментира Тара и подаде писмото на Стюарт.

Той бързо го прочете.

— Да, наистина. Как ще отговориш?

— Ще отговоря, че не съм на трудовата борса — отвърна Меги.

— Но не преди да открия на кого от вас двамата да благодаря за това.

Тя размахна писмото във въздуха.

— Невинна съм — незабавно се отзова Тара.

— Аз съм виновен — призна Стюарт.

Отдавна беше разбрал, че не си струва да лъже Меги. Тя винаги успяваше да разбере кой я маме.

— Видях рекламата в „Хералд“ и реших, че имаш много добра квалификация за тази работа. Дори ако ме питаш, прекалено добра.

— Носят се слухове, че завеждащият катедрата по приема ще се пенсионира в края на академичната година — каза Тара. — Така че му търсят заместник. Който получи тази работа...

— Сега изслушайте ме, вие двамата — обърна се към тях Меги, докато прибираще чиниите. — Няма да пропусна академичната година, тъй като през август възнамерявам да се върна във Вашингтон и да продължа работата си в Джорджтаун. Университетът на Сидни ще трябва да си намери някой друг.

Тя седна и отвори второто си писмо.

Извади чек за 277 000 долара, подписан от министъра на финансите. „Помощ в пълен размер“, бе обяснено в приложеното писмо, която ѝ се отпускате във връзка със загубата на съпруга ѝ, офицер от ЦРУ. Можеха ли изобщо да осъзнаят значението на думите „помощ в пълен размер“?

Тя бързо отвори третия плик. Беше го запазила за последно, тъй като познаваше буквите на старата машина и знаеше кой го е изпратил.

Тара бутна с лакът Стюарт.

— Ежегодното любовно писмо от доктор О'Кейси, ако не се лъжа — артистично прошепна тя. — Трябва да призная, впечатлена съм, че е успял да те открие чак тук.

— Аз също — усмихна се Меги. — Поне с него не се налага да се преструвам.

Тя отвори плика.

— Ще ви чакам отвън готови за излизане след час — съобщи Стюарт, поглеждайки часовника си.

Меги го погледна над очилата си за четене и се усмихна.

— Резервирах маса за обяд в кафето на брега.

— О, толкова си властна — промърмори Тара с въздишка на възхищение.

Стюарт се канеше да я удари с вестника по главата, когато Меги възкликна:

— Мили боже!

Двамата я погледнаха смаяно. Никога не я бяха чували да споменава напразно божието име.

— Какво има, мамо? — попита я Тара. — Още ли ти иска ръката, или след толкова години най-после се е оженил за някоя друга?

— Нито едното, нито другото. Предложили са му работа като ръководител на математическия отдел в университета на Ню Саут Уелс и той идва да се срещне със заместник-ректора, преди да вземе окончателно решение.

— Не може и да бъде по-добре — каза Тара. — Все пак той е ирландец, привлекателен е и винаги те е обожавал. И както ти редовно ни напомняш, татко просто е успял да го измести. Какво повече може да искаш?

Настъпи продължителна тишина, преди Меги да отвърне.

— Страхувам се, че това не е напълно вярно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Тара.

— Ами истината е, че въпреки че беше привлекателен и прекрасен танцор, той беше и доста скучен.

— Но ти винаги си ми казвала...

— Зная какво съм ти казала — прекъсна я Меги. — И не е нужно да ме гледаш така, млада госпожо. Убедена съм, че понякога дразниш Стюарт с младия сервитьор от Дъблин, който...

— Майко! Във всеки случай сега той е...

— Какво? — включи се Стюарт.

— ... лектор в колежа „Тринити“ в Дъблин — продължи Тара. — Нещо повече, има щастлив брак и три деца. Това е далеч по-значително от всичко, което може да се каже за мнозинството от бившите ти приятели.

— Така е — призна Стюарт. — Та кажи ми — обърна се той отново към Меги, — кога пристига доктор О'Кейси в Австралия?

Меги разгъна отново писмото и прочете:

— „Отлитам от Чикаго на четиринадесети, пристигам на петнадесети.“

— Но това е днес — отбеляза Стюарт.

Меги кимна, преди да продължи:

— „Ще остана в Сидни една нощ и ще се срещна със заместник-ректора на следващия ден, преди да замина обратно за Чикаго.“

Тя вдигна очи.

— Той ще си тръгне, преди да сме се върнали от уикенда.

— Срамота. След толкова много години, най-после бих искала да видя верния доктор Диклан О'Кейси — заяви Тара.

— И все още можеш — потвърди Стюарт и погледна часовника си. — Кога каца самолетът му?

— В единадесет и двадесет тази сутрин — отвърна Меги.

— Опасявам се, че ще го изпуснем. А не пише къде ще отседне, така че няма начин да се свържем с него, преди да се върне у дома.

— Не се отказвай толкова лесно — упорстваше Стюарт. — Ако тръгнем до десет минути, бихме могли да стигнем на летището навреме. Защо не го поканиш на обяд?

Тара погледна към майка си, която не изглеждаше много ентузиасирана от тази идея.

— Дори да го покана, той вероятно ще откаже — възрази тя. — Ще е уморен и ще иска да се подготви за срещата си утре.

— Но поне ще си опитала — заключи Тара.

Меги сгъна писмото, свали престилката и се съгласи:

— Права си, Тара. Все пак това е най-малкото, което мога да сторя за него след всичките тези години.

Тя се усмихна на дъщеря си, и бързо излезе от кухнята и изчезна по стълбите за горния етаж.

Отвори гардероба в стаята си и взе любимата си рокля. Не искаше Диклан да гледа на нея като на жена на средна възраст. Това бе пълна глупост, разбира се, защото и двамата бяха оставили младостта си далеч назад. Огледа се критично в огледалото. Резултатът е приемлив, реши тя, като за петдесет и една години. Не беше напълняла, но на челото през последните шест месеца ѝ се бяха появили още една-две бръчици.

Меги слезе по стълбите и забеляза Стюарт да крачи напред-назад по коридора. Знаеше, че колата вече е натоварена и навярно моторът ѝ работеше.

— Хайде, Тара — извика той нагоре по стълбите за трети път.

Тара се появи няколко минути по-късно и нетърпението на Стюарт се изпари в мига, в който тя му се усмихна.

Щом се качи в колата, Тара възкликна:

— С нетърпение очаквам да го видя. Дори името му е толкова романтично.

— Точно така мислех и аз едно време — сподели Меги.

— Какво значение има името? — попита Стюарт с усмивка, докато маневрираше по алеята, за да излезе на шосето.

— Много голямо, ако си роден като Маргарет Дърдри Бърк — отвърна Меги.

Стюарт избухна в смях.

— Когато бях ученичка, веднъж си написах писмо адресирано до доктор и госпожа Диклан О'Кейси. Но иначе не ми беше особено интересен.

Тя нервно докосна косата си.

— Дали е възможно — попита Тара — след толкова години доктор О'Кейси да е станал по-забавен, ярък и земен?

— Съмнявам се — обезкуражи я Меги. — Смятам, че е вероятно да е надут, сбръчкан и все още девствен.

— Защо си толкова сигурна, че е бил девствен? — запита закачливо Стюарт.

— Защото го разправяше на всички — отвърна Меги. — Представата му за романтичен уикенд бе да изнесе лекция по тригонометрия, сякаш е на някоя математическа конференция.

Тара избухна в смях.

— Въпреки че, ако трябва да бъда откровена, баща ти не беше много по-опитен от него. Прекарахме първата си вечер заедно на пейка в парка и единственото, което загубих, бяха пантофите ми.

Стюарт така се заливаше от смях, че едва не удари колата в бордюра.

— Веднъж обаче открих как Конър е загубил девствеността си — продължи Меги. — Било е с момиче, известно като „Нанси, която не отказва“ — прошепна тя престорено поверително.

— Как е могъл да ти каже такова нещо? — смая се Стюарт.

— Не, не ми го каза. Никога не бих разбрала, ако не беше закъснял от тренировка една вечер. Реших да му оставя бележка в шкафчето и открих името „Нанси“ надраскано от вътрешната страна на вратата. Но всъщност не мога да се оплача. Когато проверих шкафчетата на съотборниците му, Конър бе с най-нисък резултат.

Сега Тара се превиваше от смях и умоляваше майка си да престане.

— Когато баща ти накрая...

Докато стигнаха до летището, Меги бе разказала всички истории за съперничеството между Конър и Диклан и бе започна да се притеснява от срещата със стария си партньор по танц след толкова много години.

Стюарт спря до бордюра, изскочи от колата и отвори задната врата.

— По-добре побързайте — подкани той, поглеждайки часовника си.

— Искаш ли да дойда с теб, мамо? — попита Тара.

— Не, благодаря — отказа Меги и бързо се отправи към плъзгащите се врати, за да не промени решението си.

Провери таблото с пристигащите полети. Полет 815 от Чикаго бе кацнал навреме — в единадесет и двадесет. Сега бе почти единадесет и четиридесет. Никога в живота си не бе закъснявала толкова, когато чакаше самолет.

Колкото повече се приближаваше до залата за пристигащи, толкова по-бавно вървеше с надеждата, че Диклан вече си е тръгнал. Реши да изчака още петнадесет минути, а сетне да се върне в колата. Наблюдаваше внимателно пристигащите пътници, които минаваха край нея. Млади, весели и ентусиазирани, със сърфове под мишница. Други — на средна възраст, припрени и внимателни, здраво хванали децата си за ръка. Трети — възрастни, бавноподвижни и замислени, те вървяха най-отзад. Започна да се чуди дали изобщо ще познае Диклан, възможно ли е да е минал покрай нея? Все пак бяха изминали повече от тридесет години от последната им среща, а и той не очакваше някой да го посрещне.

Отново погледна часовника си — петнадесетте минути почти бяха изминали. Започна да мисли за обяда с чаша шардоне в „Кронула“, а после за приятна дрямка на слънце, докато Стюарт и Тара караха сърф. В този миг очите ѝ се спряха на еднорък мъж, който преминаваше през вратата на залата.

Краката ѝ се подкосиха. Вгледа се в мъжа, когото не бе престанала да обича и си помисли, че ще припадне. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Не ѝ трябваше никакво обяснение. Това щеше да търси по-късно, много по-късно. Спусна се към него, без да вижда никого около себе си.

В мига, в който я видя, той се усмихна по познатия ѝ начин. Бе разбрал, че го е забелязала.

— Мили боже, Конър — възкликна Меги, хвърляйки се в прегръдките му. — Кажи ми, че е истина. Мили боже, кажи ми, че не сънувам.

Конър силно я притисна към себе си с дясната си ръка, левият му ръкав висеше покрай тялото му.

— Истина е, скъпа моя Меги — изрече той с груб ирландски акцент. — За нещастие, въпреки че президентите могат да уредят почти всичко, когато веднъж те убият, нямаш друг избор, освен да изчезнеш за известно време, приемайки чужда самоличност.

Той я пусна и я погледна. Неимоверно много бе искал да я прегърне през последните шест месеца.

— Спрях се на името доктор Диклан О'Кейси — учен, който обмисля да приеме ново назначение в Австралия, защото си спомних, че като си била малка си искала да станеш госпожа Диклан О'Кейси. Надявам се, че моите математически способности няма да бъдат проверявани ненужно от твърде много австралийци.

Меги погледна нагоре към него, сълзите се стичаха по страните ѝ, не беше сигурна дали да се смее, или да плаче.

— Но писмото, скъпи — промълви тя. — Изкривеното „е“. Как го?...

— Да, реших, че това ще ти хареса — каза Конър. — Намислих го, след като те видях на снимка във „Вашингтон Поуст“, застанала до гроба срещу президента, а сетне прочетох блестящите възхвали за покойния ти съпруг. Тогава си помислих: „Диклан, момчето ми, това може би е последният ти шанс да се ожениш за младата Маргарет Бърк от Ийст Сайд“.

Той се усмихна.

— Какво ще кажеш за това, Меги? Ще се омъжиш ли за мен?

— Конър Фицджералд, имаш много да обясняваш — упрекна го тя.

— Наистина имам, госпожо О'Кейси. И целият живот е пред нас, за да го сторя.

Издание:

Джефри Арчър. Професионалистът

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София, 1999

Редактор: Олга Герова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.